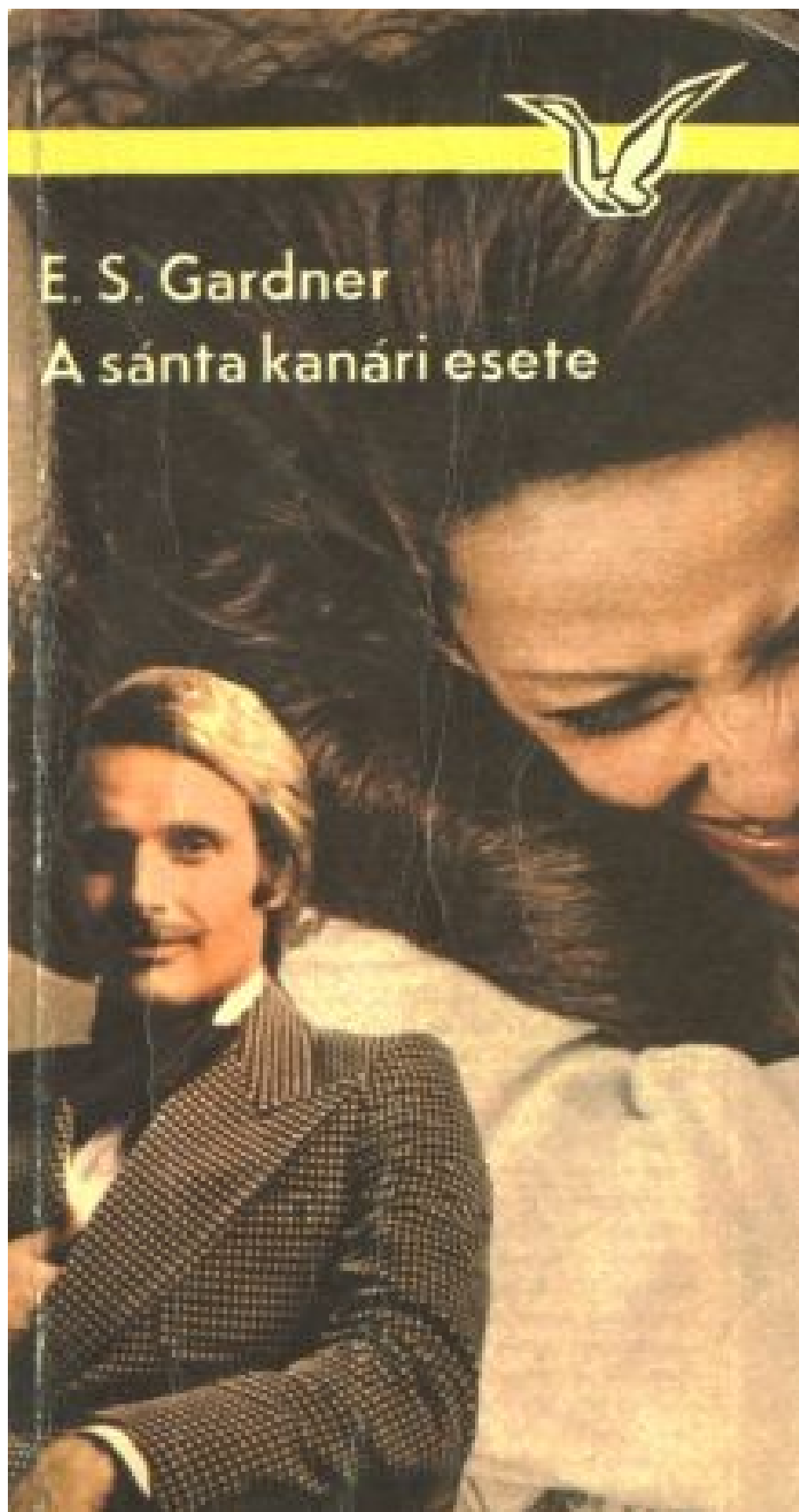

E. S. Gardner

A sánta kanári esete

1. fejezet

A jellembúvárok egyöntetűen vallják, hogy külsejüket illetően minden szakma legjelesebb képviselői rácáfolnak önmagukra. A legjobb nyomozók hivatalnoknak látszanak. A legjobb hazárdjátékosokat bankárnak nézné az ember. És Perry Mason küllemén sem jelezte semmi, hogy fürge észjárása, nem mindennapi módszerei és merész technikája miatt ő a város legrettegettebb védőügyvédje.

Most irodájában ült, és a fiatal nőt méregette, aki a nagy bőrfotelba telepedett. A nő ölében kalitka volt, benne egy kanári. Perry Mason tekintete — a védőügyvédekről alkotott általános elképzeléssel ellentétben — a legkevésbé sem volt szúrós. Türelmes volt és együttérző. Markáns vonásait akárha gránitból faragták volna.

— Annak a kanárinak — mondta az olyan ember nyugodt állhatatosságával, aki mindaddig mondja a magáét, míg célt nem ér — fáj a lába!

Az ifjú hölgy lerakta a kalitkát az öléből a padlóra, mintha félt volna, hogy az ügyvéd túl sokat meglát. — Á, nem hiszem — mondta, majd magyarázóan hozzátette: — Kissé ijedt szegényke.

Mason szemügyre vette a nő fiatalos, karcsú alakját, az elegáns cipőt, a kesztyűbe bújtatott, hegyes végű, hosszú ujjakat. — Szóval — mondta —, olyan sürgős dolga van velem, hogy szinte rám töri az ajtót?

A nő dacosan fölszegette a fejét. — Fontos dologról van szó! Nem várhatott, és én sem várhattam!

— Úgy látom — jegyezte meg elmélázva az ügyvéd —, hogy a türelem nem tartozik fő erényei közé ...

— Nem tudtam, hogy a türelem egyáltalán erény!

— Most már nem is fogja megtudni. Mi a neve?

— Rita Swaine.

— Hány éves, Miss Swaine?

— Huszonhét.

— Hol lakik?

— A Chestnut Street 1388-ban — mondta a nő, és rápillantott Della Streetre, aki nagy buzgalommal jegyezgetett.

— Miss Street miatt ne aggódjék — nyugtatta meg az ügyvéd. — A titkárnőm. Bérházban lakik?

— Igen. 408 a lakásom száma. - Telefonja van?

— Nem a saját nevemen. Van egy házi központ.

— Milyen ügyben jött hozzám?

A nő lesütötte a szemét. Habozott.

— A kanáriról van szó? — kérdezte Mason.

— Dehogy! — mondta gyorsan a nő. — Nem a kanáriról!

— Rendes szokása, hogy kanárit hord magával?

A nő idegesen fölnevetett. — Ugyan, dehogy! Nem értem, miért tulajdonít ekkora fontosságot a kanárinak!

— Azért, mert ritka az olyan ügyfelem, aki kanárral érkezik az irodámba.

Rita Swaine szóra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát. Mason sokatmondóan az órájára nézett.

Mozdulata végre szóra bírta a nőt.

— A nővérem, Rossy számára kérem a segítségét. Rossy a Rosalind név rövidítése. Körülbelül fél éve házasodott össze Walter Prescott-tal. Prescott biztosítási kárbecslő. A pénzéért vette el Rossyt! Aztán addig ravaszkodott, míg a pénz jó részét megkaparintotta, és most bajba akarja keverni Rossyt...

Mason látta, hogy a nő tétovázik.

— Miféle bajba? — kérdezte.

— Jimmy miatt.

— Ki az a Jimmy?

— Jimmy Driscoll. Vele járt Rossy, mielőtt hozzám ment Walterhez.

— És Driscoll még mindig szereti?

A nő energikusan megrázta a fejét. — Nem! Jimmy engem szeret!

— Akkor miért akarja a sógora ...

— Hát, mert Jimmy írt egy levelet Rossynak. Mint jó barátja.

— Miféle levelet?

— Rosalind kezdte. Irt Jimmynek, megírta, hogy boldogtalan. Jimmy válaszolt, persze, csak mint jó barát, és azt tanácsolta, hogy Rossy hagyja ott Waltert, mert Walter csak a pénzéért vette feleségül. Azt írta, hogy a házasság éppolyan, mint az üzleti befektetés: a legelső veszteség a legkisebb veszteség. Tudja — folytatta, és idegesen fölnevetett —, Jimmy tőzsdei alkusz. Ő intézte Rosalind befektetéseit a házassága előtt, úgyhogy Rossy jól megérti az effajta szöveget...

— És a házasság után nem ő intézte Rosalind befektetéseit?

— Nem.

— És Driscoll levele Walter Prescott kezébe került?

— Pontosan.

Mason arcán érdeklődés látszott.

— És — folytatta gyorsan a szürke ruhás nő — azt hiszem, Rossy nem tud arról, hogy Jimmy vonzódik hozzám. Tudja, nem szoktuk szóba hozni Jimmyt. De van némi pénzem, és Rossy házassága után Jimmy az én befektetéseimet intézte, és elég sokszor találkoztam vele...

— A nővére minderről semmit sem tud?

— Nem ... legalábbis nem hiszem.

— És Prescottnak mi a szándéka a levéllel?

— Válopert akar indítani Rossy ellen, azt állítva, hogy Rossy folytatta régi viszonyát Jimmyvel. És bepereli Jimmyt is, hogy elidegenítette tőle a feleségét, mert Jimmy beleírta a levélbe, hogy Walter pénzért nősült, meg hogy Rossy a legjobban tenné, ha otthagyná.

Mason megrázta a fejét. — Nem vállalok válopereket.

— No de ezt muszáj vállalnia! Még nem. mondtam el mindent!

Az ügyvéd sokatmondó pillantást vetett Della Streetre, és elmosolyodott. — Hát akkor jó volna, ha mindent elmondana.

— Walter kicsalt Rossytól tizenkétezer dollárt! Azt mondta, a vállalkozásába fekteti be, Rossynak több mint tíz százalék haszna lesz belőle, és megnő a tőkéje. Most meg esküszik rá, hogy egy vasat sem kapott tőle soha!

— Mrs. Prescott be tudja bizonyítani, hogy pénzt adott a férjének?

— Attól félek, nem. Tudja, hogy megy az ilyesmi. Az ember csak nem kér nyugtát a férjétől!

Rosalindnak volt néhány értékpapírja; odaadta Walternek, hogy adja el őket, és a pénzt fektesse be a vállalkozásába. Walter nem tagadja, hogy a felesége megbízásából eladott pár részvényt, de azt állítja, hogy átadta neki a pénzt. George Wray szerint — ő Walter üzlettársa, a cég neve Prescott és Wray biztosítási kárbecslők, a Dórán Buildingben van az iroda — szóval Wray szerint képtelen ötlet, hogy Walter akkora összeget fektetett volna be a vállalkozásukba. Azt mondja, nemhogy be nem fektettek az utóbbi időben, hanem kénytelenek voltak hozzányúlni a tőkéjükhöz. Tehát látja, mi a helyzet: Walter zsebre tette a pénzt, és most be akarja feketíteni Rossyt, hogy megússza!

— Értem — mondta Mason. — Szerintem a legjobban tenné, ha elmenne egy jó ügyvédhez, aki az ilyen családi ügyek specialistája, és ...

— Nem, nem! Magát akarjuk! Tudja... szóval ma délelőtt történt valami.

Mason rámosolygott.

— Ide hallgasson, hölgyem, engem nem érdekelnek a váloperek! A büntetőpereket szeretem, és leginkább a gyilkosságokban vagyok otthon. A rejtélyeket szeretem! Együtt érzek a nővérével, de nem érdekel az ügye. Százával vannak ebben a városban jó ügyvédek, akik szíves örömet képviselnék őt.

A nő ajka megremegett.

— D-d-de legalább m-m-meghallgatná, amit mondani akarok! — dadogta, és pislogva küzdött könnyeivel. Aztán, mint aki belátta esdeklésének hiábavalóságát, jobb mutatóujját beakasztotta a kalitka tetején levő karikába, és föl akart kelni a nagy bőrfotelből.

— Várjon egy pillanatig! — szólt rá Mason. — Érdekel az a kanári. Nem hagynak nyugodni az efféle furcsaságok. Szeretném tudni, hogy miért hozta az irodámba.

— Hát épp ezt akartam elmondani! Csak a magam módján vezettem be ...

— Folytassa. Mondja el, és akkor talán majd sikerül elfelejtenem az egészet, így viszont a fél

délután azzal töltönnem, hogy kiötöljek valami logikus magyarázatot.

— Arról van szó — mondta a nő —, hogy ma délelőtt ott voltam Rosalindék házában. Levágtam a kanári karmait. Körömcsipővel. Tudja, a kalitkába zárt kanárinak időről időre le kell csipni a karmait. És közben odajött Jimmy ... és szerelmet vallott, megölelt, a kanári közben elszabadult... és akkor két autó karambolozott pont a ház előtt. Kinéztem az ablakon, és szemközt megláttam Kandi, Néni, aki minket figyelt, a karambolban pedig valaki megsérült, és Jimmy kirohant, a rendőrök meg fölírták a nevét és az igazolványának a számát, és tanúnak fogják hívni az autókár tárgyalására, és Walter azt mondja majd, hogy Jimmy az ő beleegyezése nélkül járt ott, a házban, és R-r-rossy ... A fene egye meg! Utálok b-b-bőgni, de maga m-m-megríkat . . .

Szétrántotta a retiküljét, kihálászott egy csipkés zsebkendőt, és dühösen dörgölni kezdte könnyes szemét. Mason mély, elégedett sóhajjal dőlt hátra.

— Egy autóbaleset, egy szerelmi történet, egy sánta kanári és Kandi Néni. Mi lehetne jobb? Valami mintha azt súgná nekem, hogy elvállalom a nővére ügyét. Mindenesetre meghallgatom töviről hegyire. Hagyja abba a sírást, és meséljen Kandi Néniéről!

Rita Swaine kifújta az orrát, és könnyein át mosolyogni próbált.

— Utálok sírni — mondta. — Általában nem szoktam mellre szívni a dolgokat. Ne higgye, hogy színészkedéssel akarok hatni magára, Mr. Mason ...

Az ügyvéd bölintott. — Ki az a Kandi Néni?

— Azért hívjuk Kandi Néninek, mert mindenbe beleüti az orrát. Stella Anderson a rendes neve. Özvegyasszony, a szomszéd házban lakik, és folyton a mások dolgai után szimatol, meg leleskedik.

— És Jimmy szerelmet vallott magának?

— Igen.

— Rosalindék házában?

— Igen.

— Hogyhogy odament szerelmet vallani? És hol volt Rosalind?

— Az ügy történt — mondta Rita Swaine, felítatva az utolsó könnyecseppet —, hogy Walter megtalálta Jimmy levelét, és borzasztó jelenetet rendezett. Elment az ügyvédjéhez, Rossy meg félt, hogy valami szörnyűségre készül. Már korábban is megfenyegette, hogy megöli, és Rossy szerint képes volna rá. Azonnal el akart menni hazulról. El is rohant, aztán meg már félt visszamenni.

— Ez mikor volt?

— Nem tudom pontosan, hánykor. Kora délelőtt, kilenc-tíz óra tájt, azt hiszem. Egy szó, mint száz, Rossy fölhevített engem tizenegy után valamivel. Elmondta, mi történt, és megkért, menjek el a házukba, és csomagoljam be a ruháit a nagy ruhakofferba meg a hálószobai szekrényében levő bőröndökbe. Tudja, a ház az Alsace Avenue 1396 alatt van, csak pár utcányira az én lakásomtól.

— Magának van hozzá kulcsa? A nő nemet intett.

— Akkor hogy jutott be?

— Ja ... Rossy be sem zárta az ajtót, egyszerűen elrohant. Félt, mert Walter azt mondta, megöli.

— És a kanári?

— Rossyé. Évek óta megvan. Megkért, hogy vigyázzak rá. Walter már csak kicsinyes bosszúból is elpusztította volna. Amilyen alávaló! Örjöngeni fog, amikor hazamegy és meglátja, hogy Rossy faképnél hagyta.

— Bánom a dolgot — mondta Mason. — Hagynom kellett volna, hogy elmenjen, aztán elmerülhettem volna a fejtörésben, hogy vajon a körülmények miféle összejátéka kényszerített egy rémült ifjú hölgyet arra, hogy végighurcoljon egy kalitkába zárt kanárit az utcán, egészen az irodáimig. Most azonban az ingerlő rejtélyből érdektelen közhely lett...

A nő tekintete sértődötten megvillant.

— Bocsánat, hogy untatni merészeltem,

Mr. Mason! — csattant fel. — Végül is mi az én nővérem boldogsága a maga szórakozásához képest!

Az ügyvéd mosolyogva megrázta a fejét.

— Ne értsen félre — magyarázta —, most már végigcsinálom! Ez az ára annak, hogy engedtem a kíváncsiságomnak. Folytassa tehát; mondja el a többit is!

— Úgy érte, hogy vállalja Rossy képviselőjét?

Az ügyvéd bólintott.

A nő arcán látszott a megkönnyebbülés.

— Ez nagyszerű!

— Ugyan, dehogy! — mondta unottan Mason. — Fúrta az oldalamat az a kanári. Semmi más jogon nem üthettem bele az orromat a magánügyeibe, csak mint az ügyvédje. Döntennem kellett. Most megfizetek érte! Az, hogy egy számomra gusztustalan ügynek vágok neki, természetesen nem érinti magát. Szóval Jimmy Driscoll szerelmet vallott?

A nő bólintott.

— Akkor először? — kérdezte Mason, és fürkészően figyelte.

— Igen, akkor legelőször — mondta Rita Swaine, és pillantása lesiklott a kanárra.

— De maga persze tudta, hogy Jimmy szereti — folytatta az ügyvéd.

— Nem egészen — mondta halkán a nő.

— Rokonszenves volt nekem, és reméltem, hogy ez kölcsönös. De meglepett a dolog.

— És Jimmy Driscoll hogy került Rosalindék házába?

Rita Swaine most fölemelte a tekintetét.

— Először otthon keresett — mondta. — Az ottani portás nagy véleményvel van róla, mert Jimmy egyszer hozzásegítette egy kis pénzhez. A portás megmondta neki, hogy a nővérem telefonált, nagyon feldúltan, és én átrohantam hozzá.

— A portás lehallgatta a telefonbeszélgetést?

— Nem, nem hiszem. Ismeri Rossy hangját, ezért tudta, hogy ő hívott, és amikor elmentem, meg is mondtam neki, hova megyek.

— Tehát Jimmy átment Rosalindék házába.

— Igen. Hiszen csak pár utcányira van.

— És ott találta magát?

— Igen.

— Maga pedig közölte vele, hogy Rossy elment?

— Igen.

— Aztán mi történt?

A nő pillantása ismét elkerülte Masonét.

— Hát... kezdte — egy darabig beszélgettünk, közben a kezemben fogtam a kanárit, és a karmait vágtam, aztán Jimmy egyszerre a karjába kapott, és elmondta, mennyire szeret, én meg elengedtem a kanárit, és átöleltem. Később, amikor próbáltam megfogni a kanárit, hirtelen borzasztó recsegés-ropogás hallatszott az utcáról. Persze odarohantunk a nappali ablakába — addig a télikertben voltunk ugyanis —, és láttuk, hogy egy nagy bútorszállító kocsí összeütközött egy sportkocsival, és természetesen a sportkocsi húzta a rövidebbet. A vezetője megsérült, és Jimmy kirohant, hogy segítsen kiemelni a kocsiból. A másik sofőr azt mondta, gyorsabban beér vele a kórházba, mintha mentőre várnának, így hát Jimmyvel berakták a sebesültet a bútorszállító kocsiba.

— Aztán Jimmy visszament a házba? A nő bólintott.

— És aztán mi történt?

— Aztán meghánytuk-vetettük a dolgot, és úgy döntöttem, hogy Jimmy jobban tenné, ha elmenne, mert Walter úgymé botrányt akar csapni, és gondoltam, nem volna jó, ha híre menne Jimmy ottlétének.

Gondoltam, megidézhetik tanúnak a balesethez. Tudja, ott parkolt a kocsija a mellékutcában, és gondoltam, a bútorszállító kocsí sofőrje esetleg visszajön, és Jimmyt is megpróbálja bebarangatni a dologba. Ráadásul Kandi Néni látott, amikor Jimmyvel ölelkeztünk, és ...

— Egyszóval Jimmy elment?

— Igen. De Kandi Néni biztosan felhívta a rendőrséget a baleset után, mert amikor Jimmy kilépett a házból, egyenesen beleszaladt egy csomó rendőrbe, akik egy URH-kocsival jöttek. A balesetről kérdezősködtek, és fölírták Jimmy nevét és címét. A valódi nevét kellett megadnia, mert megnézték az igazolványát.,

— Ez mikor volt? — kérdezte az ügyvéd.

— Két-három órája. Azt hiszem, pontosan dél volt, amikor a baleset történt.

— Rosalind mikor telefonált magának?

— Körülbelül tízkor-tizenegykor, azt hiszem . . . nem tudom pontosan.

— Hát nézze — mondta Mason —, ha azt akarja, hogy a nővérét képviseljem a válóperben, akkor szóljon neki, hogy keressen fel, és beszéljük meg!

Rita Swaine bólintott, áthajolt a fotel karfáján, és rá vágta: — Hogyne, természetesen, Mr. Mason, be fogom küldeni, de nem gondolja, hogy úgy kéne rendezni a dolgokat, hogy Walter ne is tudja meg, hogy Jimmy ott járt? Ugyanis Rosalind ma reggel ment el, és Walter azt a látszatot kelthetné, hogy Jimmy keze volt a dologban.

— De Jimmy magát szereti! A nő bólintott.

— Hát akkor? Miért nem rukkolnak ki velem? Miért nem jelentik be az eljegyzésüket?

— Azért, mert mindenki azt hinné — mondta Rita Swaine —, hogy az egészet csak Jimmy, Rosalind meg én főztük ki, hogy Walter lába alól kihúzzuk a talajt.

Az ügyvéd szeme összeszűkült.

— Szóval magának ez is eszébe jutott. . .

— Hát persze — mondta a nő —, szerintem logikus lenne, ha Walter ügyvédje ezt állítaná. Tehát azt sütöttem ki, hogy maga kinyomozza a balesetet, és ha a sportkocsi vezetője volt a hibás, akkor elintézi, hogy ne tegyen följelentést, ha pedig a másik, akkor azt, hogy rendezzék el egymás között, és így nem kerülne sor perre! És akkor nem derülne ki, hogy Jimmy ott volt a házban!

— Mennyire súlyos a vezető sérülése? — kérdezte Perry Mason.

— Nem tudom. Eszméletlen volt, amikor Jimmy segítette berakni a bűtorszállítóba.

— Tudja, ki a bűtorszállító tulajdonosa?

— Igen, felirat volt rajta: "Trader Szállítóvállalat".

— És mi van a sportkocsival?

— Még mindig ott áll — mondta a nő —, alaposan összetörve. A rendszáma 6 T 2993., és a forgalmi engedély Carl Packard nevére szól. Packard címe Altaville, California, Robinson Avenue 1836.

Mason bólintott. Odafordult Della Streethez.

— Hívja föl a Drake Nyomozóirodát, Della! Kérje meg Paul Drake-et, hogy ugorjon át hozzám. Tüstént nekilátok — fordult vissza Rita Swaine-hez —, és megnézem, mit lehet tenni a baleset ügyében. Közben szóljon a nővérenek, hogy keressen föl!

— Nem tudom pontosan, hogy hol van Rossy — mondta a nő —, de mihelyt hírt kapok tőle, szólok neki.

— Magát hol érhetem el? — érdeklődött Mason.

— A lakásomon.

Az ügyvéd a titkárnőre pillantott.

— Megvan a cím, Della?

— Igen. Mi a telefonszáma, Miss Swaine?

— Ordway hat-nulla-kilenc-kettő-kettő. Mason fölkel, az ajtóhoz ment és kinyitotta.

— Adjak valami előleget? — érdeklődött Rita Swaine, miközben kinyitotta a pénztárcáját, és előhúzott egy köteg bankjegyet.

— Most ne — mondta Mason. — Végül is én akartam . . . És jobb helye volna annak a pénznek a bankban, hölgyem! Jóságos ég, csak nem szokott ekkora összegeket hordani magánál?

— Persze hogy nem. Azt hittem, pénzt fog kérni, mielőtt bármit is tesz az ügyben, ezért megálltam a banknál, és kivettem kétezer dollárt.

Mason szóra nyitotta a száját, aztán elmosolyodott, és szélesre tárta az ajtót.

— Hát jobb, ha visszarakja a bankba, Miss Swaine. Majd később állapítom meg a tiszteletdíjat, amikor jobb kedvemben leszek! Egyelőre ki nem állhatom magát, amiért megfosztott egy rejtélytől.

Viszontlátásra!

— Viszontlátásra, Mr. Mason! — Rita Swaine eltette a pénzt, fölvette a kalitkát, és kisietett az irodából. A folyosón megállt. — Tud valamit a házbeli díszállat-kereskedésről? — kérdezte.

— A tulajdonosa — mondta Mason — Egyszer a védencem volt. Egy öreg német, nem mindennapi figura. Kari Helmholdnak hívják. Miért kérdi?

— Gondoltam, otthagynám Dickyt egy darabig.
— A kanárit?
— Igen. Aztán, amikor Rossy körül rendeződnek a dolgok, érte küldhet. Nyugodt akarok lenni afelől, hogy Walter nem tudja meg, hol hagytam.
— Kari Helmholt diszkréciójában megbízhat. Mondja, hogy én küldtem hozzá!
Rita Swaine bólintott. Fürge lépteinek kopogása visszhangzott a folyosón, ahogy megindult a lift felé. Mason becsukta az ajtót, és Della Streethez fordult.
— Ide vezet — mondta savanyú fintorral —, ha az ember gyilkossági ügyekkel foglalkozik. Minden hétköznapi jelenséget bizarnak látok. Bejött ez a lány a kezében egy kalitkába zárt kanárral. Ideges volt, felindult, és én, hülye, rögtön mindenféle rejtélyeket képzeltem hozzá.
— Miért nem utasította el, főnök? — kérdezte Della Street.
— Nem lehetett, az után, hogy beleütöttem az orrom a magánügyeibe. Ne felejtse el, Della, hogy nekünk ez csak robot, de az ügyfélnek egészen más. A nővére válópere nekem aprómunka, az ő életében azonban most ez a legfontosabb — eltekintve Jimmy Driscoll szerelmétől!
Della Street tünődő tekintettel méregette az ügyvédet.
— Főnök — mondta —, úgy szólok mint nő, akinek nincsenek illúziói a gyengébb nemmel kapcsolatban, s ezért érzéketlen a női fortélyokra és a könnyes esdeklésekre. Nem tűnt fel magának valami furcsa abban, ahogy ez a nő az egész szerelmi ügyet kezelte? Nem volt hajlandó a maga szemébe nézni, amikor beszélt róla. Úgy viselkedett, mintha titkos viszony volna, olyasvalami, amit rejtegetni kell, amit szégyell. Nem gondolja, hogy esetleg jobban is átverte a nővérét, mint bevallja .., úgy értem, hogy megszerezze Jimmyt?
Mason elragadtatva kuncogott.
— Nahát, Della, most magán tört ki a kór! Én mondom, a túl sok gyilkossági ügy teszi! Először én zavarodom meg egy kalitkában gubbasztó kanáritól, aztán maga örül bele ebbe a szerelmi históriába. Pihenésre volna szükségünk. Mit szólna hozzá, ha itthagynánk az egészet a csudába, és elmennénk egy világ körüli útra? Én tanulmányozhatnám a különböző országok jogtudományát, maga meg jegyzeteket készíthetne a fölfedezéseimről...
Della Street szeme tágra nyílt.
— Komolyan gondolja, főnök?
— A legkomolyabban.
— És mi lenne az irodával?
— Semmi. Jackson megbirkózik a rutindolgokkal, amíg nem vagyok itt. Amikor pedig megérkezünk, majd lesznek nagy ügyek bőven!
— És ezzel az üggyel mi lesz?
— Ó, kihúzzuk Rossyt a csávából — vetette oda Mason. — Nem tart sokáig!
Della fölvette a telefonkagylót. — Hívja föl a Dollár Hajózási Társaságot! — mondta a külső iroda telefonosának. — De gyorsan, még mielőtt a főnök meggondolja magát!

2. fejezet

Paul Drake, a Drake Nyomozóiroda feje bágyadtán nekidöntötte nyurga törzsét az ajtófélfának. Enyhén kidülledő szemének tekintete fátyolos volt, mintha leplezni akarná gondolatait a külvilág elől. Amikor Paul Drake elengedte magát, száját félig tátva felejtette, s ez fura kifejezést kölcsönzött az arcának. Még az éles szemű megfigyelő is inkább vélte volna részeges temetkezési vállalkozónak, mint nyomozónak.
— Atyavilág, Perry! — méltatlankodott vontatott hangján. — Csak nem azt akarod mondani, hogy újabb ügybe kezdesz?
Mason bólintott.
— Bárcsak elmennél már szabadságra — dünnyögte Drake változatlan hangon —, hogy végre kipihenjem magam.
— Mi baj, Paul? Nem bírod tovább?
Drake lomhán odament a nagy bőrfotelhoz, és oldalvást beleült, a hátát az egyik karfának támasztva, a

lábát átvetve a másikon.

— Öt éve ismerlek már — mondta rosszállóan —. és még nem fordult elő, hogy ne lett volna sietős a dolgod.

— Most pedig — mondta Mason vidoran

— minden rekordot megdöntök, Paul! Valamikor déltájt, a Fourteenth Street és az Alsace Avenue kereszteződésében a Trader Szállítóvállalat bútorszállító kocsija összeütközött egy sportkocsival, amelyet Carl Packard, altaville-i lakos vezetett. Gyerekjáték lesz utánajárni. Packard megsérült, a másik berakta a kocsijába, és kórházba vitte. Derítsd ki, melyik kórházba vitte, mennyire komoly a sérülés, biztosítva van-e a bútorszállító, hogyan számolt be a sofőr a balesetről, hajlandó-e vállalni a felelősséget a szállítóvállalat, és mekkora kártérítéssel lehetne rendezni az ügyet, akárki is a hibás.

— Mindezt sürgősen? — érdeklődött Drake.

— Igen. Egy órán belül tudni szeretném.

— Mást nem akarsz?

— De igen, a következőt: Walter Prescott, aki az Alsace Avenue 1396-ban lakik, válópert indít a felesége ellen. Derítsd ki, hogy ki Prescott barátnője.

— Miből gondolod, hogy van neki?

— Megrövidítette a feleségét tizenkétezer dolcsival, és nem üzleti befektetésre kellett neki.

— Van valami tipped?

— Semmi különös. Prescott biztosítási kárbecslő. A cég neve Prescott és Wray. A Dórán Buildingben van az irodájuk. Derítsd ki, hol szokott Prescott virágot venni. Nézd meg, milyen címre küldik. Valamelyik embered rontson be Prescott irodájába azzal, hogy egy fiatal nő Prescott kocsijával belerohant az övébe, leverte a sárhányóját, és nem hajlandó fizetni. Figyelje meg, milyen számot hív föl Prescott, miután közölte, hogy ez lehetetlen. Állíts rá néhány kopót, és derítsék ki, hova megy, amikor nincs az irodájában.

— És ha van annyi esze, hogy nem megy sehova?

— Írjatok neki névtelen levelet, hogy a szívszerelmének van egy másik babája, akit délutánonként fogad. Egyáltalán, piszkáljátok meg, és figyeljétek, hogyan reagál!

Drake előhúzott a zsebéből egy bőrfedelű noteszt, s fölírta a neveket és címeket.

— Van még valami — mondta Mason. — A Prescott ház szomszédságában lakik egy bizonyos Stella Anderson. Úgy hírlik, hogy ő a környék pletykafészke. Nézz be hozzá, és bolondítsd egy kicsit. Hátha tud mondani valamit Prescottról. Tudd meg, otthon tölti-e az estéit Prescott, vagy sokat van távol, és figyelj, hátha kitergeti a nő Prescott feleségének a szennyesét is.

— Más szóval — mondta gyászosan Drake —, az égvilágon minden kell.

— Erről van szó — hagyta helyben Mason. — Állíts rá néhány embert a kulimunkára. A legjobb volna, ha te először Kandi Nénivel beszélnél, aztán megdolgoznád Prescottot, hogy lépjen érintkezésbe a barátnőjével. Megírhatod a névtelen levelet, és föladhatsz expresszként. Állíts rá néhány kopót...

— Ki az a kandi spiné? Mason elvigyorodott.

— Ezt kihagytam. Stella Andersont becézik így.

— Van még valami?

— Igen. Miközben Mrs. Andersonból magadba szívod a környék minden pletykáját, szedd ki belőle valamit arról a smárolásról is, amit ma délelőtt látott a szomszédban.

— Mit szedjek ki belőle?

— Csak mesélje el. Valami bűzlik a dolog körül.

— Miért, arrafelé nem szokás délelőtt smárolni? — kérdezte Drake.

— Nem erről van szó. Csak nem tetszik, ahogy elmesélték nekem. Na jól van, Paul, eredj a dolgodra!

— Hány embert eresszek rá erre az ügyre?

— Annyit, amennyi a gyors eredményhez kell.

— Költséghatár van?

— Nincs — mondta Mason. — Én fizetek.

— Mi van veled? Elkapott a jótekonyság?

— Nem. Bedőltem egy sánta kanárinak és egy képzelte rejtélynak. Most megiszom a levét.

— Hülye ügynek látszik — nyögte Drake, miközben megfordult a fotelban, és föltápáskodott.

— Az.

— Jól van. Telefonon jelentkeztek?

— Igen. Tápláld belém az adatokat folyamatosan, ahogy kapod őket. Ha nem vagyok itt, fordulj Dellához. Én most elmegyek, dolgom van.

— Nő? — kérdezte vigyorogva Drake.

— Nem, kanári.

A nyomozó a szemöldökét ráncolta.

— Mi van ezzel a szerencsétlen kanárral, Perry?

— Nem tudom. Mondd, Paul, mitől fájhat egy kanárinak a lába?

— Ha nem hagyod abba, harapok! — mordult rá Drake. — Na, mitől fájhat?

Mason az ajtó felé intett. — Eredj a dolgozdra! — mondta. — Nem vagy te jó semmire.

A nyomozó színpadiasan felsóhajtott.

— Ez nagy megkönnyebbülés!

— Mi?

— Hogy nem kell követnem a kanárit — magyarázta Drake. — Attól félttem, hogy szabadon engeded, rám parancsolsz, hogy kerítsek egy repülőgépet meg egy látcsövet, és adjak róla átfogó jelentést a tojáستól a kalitkáig . . .

Csak pár arasznyira nyitotta ki az ajtót, és szinte lopva osont ki a folyosóra. Vigyora lassan eltűnt a keskeny nyílásban, ahogy csöndben behúzta az ajtót.

Mason a kalapjáért nyúlt. — Lemegyek az állatkereskedésbe, Della.

— Még mindig a kanári izgatja, főnök?

Az ügyvéd bólintott. — Miért fájhat egy kanárinak a lába? Miért hurcol végig egy nő az utcán egy kanárit az ügyvédi irodáig?

— Mert a nővére szeretné, ha biztos helyet találna a madárnak.

— Úgy látszik, a nővére nem akar egyhamar visszatérni — mondta lassan Mason. — És ha jól belegondol, Della, senki sem közölte velünk, hogy hol is van most ez a nővérke.

— Rita Swaine azt mondta, nem tudja.

— Pontosan erről beszélek én is — mondta Mason. — A fene egye meg, Della, legalább maga ne fosszon meg a romantikától! Ha ki lehet préselni valami rejtélyt abból a kanáriból, én kipréselem belőle — akár mángorlóval is!

3. fejezet

Hatalmas zenebona fogadta Masont a sarki állatkereskedésben. Az ügyvéd odabiccentett az eladónak, és megindult a hátsó iroda felé. Egy papagáj rikoltozva üdvözölte. Egy megláncolt majom tolakodóan kinyújtotta a mancsát, és belekapaszkodott a kabátjába. Egy kövér férfi, savószínű, jóindulatú tekintettel, tökkopasz, fénylő fején fekete sipkával, fölneézett könyvéből, aztán előcammogott az üvegfalú irodából.

— Ja, Ja — mondta —, a Herr Advokat maga! Megtiszteltetés, hogy eljön üzletembe!

Mason kezet fogott vele, és föltelepedett a pultra.

— Nincs sok időm, Kari — mondta. — Meg akarok tudni valamit.

— Ja, Ja! Arról a Fraulein-ről, aki a kanárit hozta, mi? Azt mondta, maga küldte. Talán bizony arról a kanáriról akar tudni valamit?

Mason bólintott.

— Jó kanári — mondta Helmholt. — Szép pénzt megér. Szép hangja van.

— Úgy láttam, fáj a lába.

— Ja. Semmiség. A jobb lába karmait túl rövidre vágták. Ma még sánta. Sánta holnap is. Másnap aztán semmi. Egy napra rá pedig az anyja se tudná róla.

— És a bal lába? — kérdezte Mason.

— A bal lábán szépen vágták le a karmokat, csak egyet nem. Azt a karmot egyáltalán nem vágták le. Nem is értem.

— Ma vágták le a karmait?

— Ja, Ja. A rúdján finom, apró vérvnyomok vannak a fájós jobb lábából. Ma csinálták, ja.

— És az ifjú hölgy itt akarja elhelyezni?

— Ja.

— Mennyi időre?

A kövér állatkereskedő megvonta a vállát.

— Nem tudom. Ilyet nem mondott.

— Egy napra? — kérdezte az ügyvéd.

A savós színű szemek tágra nyíltak a meglepetéstől.

— Viccel, nicht wahr? Egy nap! Miféle elhelyezés volna az?!

— Nem. Tudni akarom — mondta Mason.

— Mondott a hölgy valamit arról, hogy egy napra hagyná itt?

— Ach, nein. Havi áratat mondtam én neki, és havi árat fizetett ki. Érti, Herr Advokat, még csak nem is heti árat, hanem egyhavit!

Mason lecsusszant a pultról. — Jól van, Kari. Csak utána akartam nézni. .

— Én köszönöm, hogy hozzám küldte — mondta Helmholt. — Talán egy napon majd én tehetek valamit magáért, nicht wahr?

— Talán — mondta Mason. — Milyen nevet adott meg?

— A nő?

— Igen.

Helmholt bement az irodába, átlapozott néhány följegyzést, aztán kilépett, a kezében egy cédulával.

— Mildred Owens a név. a cím pedig Reno, paste restante. A hölgy Renóba költözik, és egy idő múlva majd elküld a madárért. De mindenesetre legalább egy hónapig itt hagyja.

Az ügyvéd szája lassan vigorra húzódott.

— Ez jó hír? — érdeklődött izgatottan Helmholt, szemüvege fölött nézve Masont.

— Nagyon jó hír. Tudja, Kari, már kezdtem azt hinni, hogy nem válnak be a megérzéseim. De most jobb kedvem lett. Vigyázzon arra a kanárra, Kari!

— Ja, ja. Vigyázok én rá. Van kedve körülnézni, és ...

— Ma nem, Kari. Majd benézek máskor. Most sok a dolgom.

Helmholt barátságosan bölintott, aztán az ajtóig kísérte Masont.

— Ha bármikor tehetek valamit magáért, Herr Advokat, csak mondja meg! Öröömre lesz. Ez — és szélesen körbemutatott — a beszélgetés egy sánta kanárról, ez semmi! Csinálni szeretnék valamit!

Mason elvigyorodott. Búcsút intett az ajtóban hajlongó és mosolygó állatkereskedőnek, és elment a fodrászhoz, ahol megborotválták, megmasszírozták és kimanikűrözték.

Az arcát borító forró törülközők alatt általában valami ébrenlét és álom közötti ernyedtség szokta előtenni, s ebben a furcsa félálomban kristálytisztán meg szoktak világosodni előtte a dolgok. Ezúttal azonban a forró törülközőkből egyetlen gondolat sem gőzölgött be a fejébe. A kanári sánta volt. A bal lábának egyik karmát egyáltalán nem vágták le. Azon a lábán a többi karmot jól vágták le. A jobb lábon viszont túl rövidre. Attól sántított. Ráadásul Rita Swaine, amikor beadta a madarat az állatkereskedésbe, elég őszinte volt ahhoz, hogy megmondja, Mason küldte oda, viszont költött nevet és címet adott meg. Miért?

A székben föltápáskodván, megigazította a nyakkendőjét, megnézte az óráját, és kényelmesen visszaballagott az irodájába. Az utcán kezdtek megnyúlni az árnyékok, és már mutatkoztak a délutáni csúcsforgalom előjelei is.

Ahogy kilépett a liftből, bekanyarodott a folyosón, és meggyorsította a lépteit, mert az iroda ajtajában meglátta Della Streetet, aki izgatottan integetett, és odaszaladt hozzá.

— Ide figyeljen — mondta Della —, Paul Drake van a telefónnál, és azt mondja, azonnal beszélnie kell magával!

Mason hosszú lába még néhány centiméterrel megnyújtotta gyors lépteit. — Mikor telefonált?

— Ott van a vonalban. Ebben a pillanatban hívott. Megismertem a lépteit a folyosón.

— Most telefonált először?

— Igen.

— Lehet, hogy fontos, Della — mondta Mason. — Ne menjen haza, míg ki nem derül. — Belökte a belső

iroda ajtaját, fölvette a kagylót az asztról és halk hangon beleszólt: — Itt vagyok, Paul, mi van?
A nyomozó kissé torz hangja elárulta Masonnak, hogy Drake odaszorítja a száját a kagylóhoz.
— Perry — mondta Drake —, fal duma volt ez?
— Mi volt fal duma?
— Ez a válóperdolog.
— Nem. Miről beszélsz?
— Azt hiszem — mondta Drake —, az volna a legjobb, ha tüstént idejőnnél.
— Hol van az az itt?
— Az utcán, Mrs. Stella Anderson háza előtt, az Alsacc Avenue-n. Egy büféből beszélek, pár háznyira onnan, de oda gyere, ahol leparkoltam.
— Mi baj? — kérdezte szemöldökét rán-colva Perry Mason.
Drake lehalkította a hangját. — Ide figyelj! Néhány ember idejött egy járőkocsival, megálltak a Prescott háznál, álkulccsal kinyitották a hátsó ajtót, és bementek. Körülbelül tizenöt perc múlva megérkezett nagy szirénázással és pár emberével Holcomb őrmester a gyilkossági csoporttól, aztán pár perc múlva megjelent a halottkém is. Mason halkán füttyentett. — Kiszagoltál már valamit, Paul?
— Nem sokat, de ha jól értettem, a rendőrségnek egy bizonyos Mrs. Weyman szólt, aki nem messze lakik a Prescott háztól, a Fourteenth Streeten.
— És öneki ki szólt?
— Azt nem lehet tudni.
— És azt sem, hogy ki a hulla?
— Azt sem.
— Várj meg — mondta Perry Mason — Stella Anderson háza előtt. Jövök! És adok egy jó tanácsot, Paul: sose becsüld le a sánta kanárikkal kapcsolatos megérzéseket!...

4. fejezet

Drake kocsija egy tiszta, de némileg kopott külsejű ház közelében parkolt, nem messze egy nagy, kétszintes épülettől, amely előtt nagy fél tucat kocsit szorongott.
Mason Drake kocsija mögé állt be. A járdán melléje lépett a nyomozó.
— Tudják, hogy itt vagy, Paul?
— Még nem. Nem vettek észre.
— Elkezdtek már kérdezősködni a szomszédoktól?
— Még nem. A házban marhaskodnak.
— Újságírók vannak?
— Igen, néhány kocsit a sajtóé. Tőlük kaptam a fülest Mrs. Weymanról.
— Jól van — mondta Mason —, nincs sok időnk. Gyerünk! Te munkába veszed Mrs. Weymant. Tégy úgy, mintha mosógép vagy biztosítási ügynök volnál, vagy az autóbaleset ügyében nyomoznál. Én Kandi Nénihez megyek. Itt találkozunk. Siess!
Drake bólintott és nekilódult, aztán eltűnt a sarok mögött. Mason végigment egy keskeny betonúton, föllépkedett egy fatornác kopogó lépcsőjén, és megnyomta a csengőt. A harmadik csöngetésre felrántották az ajtót. Egy ösztövért asszony állt ott, szeme izgatottan villogott hosszú, csontos orra fölött. — Mit akar?
— kérdezte türelmetlenül.
— Egy autóbaleset ügyében nyomozok, amely itt történt. . .
— Jöjjön be. Jöjjön csak! Maga detektív? Mason megrázta a fejét.
Egy pillanatra csalódás suhant át a nő arcán, de azért bevezette Mason az ódivatú nappaliba, ahol merev rendben álltak a székek, támláikon és karfáikon csipketerítővel.
— Üljön le — hívta az ügyvédet. — Az istenért, olyan izgatott vagyok, hogy remeg az egész testem! Először az az autóbaleset délelőtt, aztán hogy mit találtak odaát a Prescott házban! Képtelen vagyok lecsillapodni!
Mason helyet foglalt, és kinyújtotta a nyakát, hogy kilásson az ablakon. — Mit találtak odaát a Prescott házban? — érdeklődött.

— Nem tudom — mondta a nő —, de szerintem gyilkosság történt! És nem tudom, jól tettem-e, hogy nem mondtam el a rendőröknek, mit láttam. Gondolom, átjönnek majd, és kikérdeznek, ugye? Mason elmosolyodott. — Mit látott, Mrs. Anderson?

— Hát éppen eleget! — mondta a nő. Nagyon mereven, egyenes háttal ült. — Mondtam is magamnak, mondom: “Valami nincs rendben abban a házban, Stella Anderson, és jobban tennéd, ha fölhívnád a rendőrséget”

— De nem hívta föl?

— Amiatt nem. Az autóbaleset miatt telefonáltam nekik.

— És nem mondta el, hogy mit látott odaát?,

A nő megrázta a fejét, és összeszorította vékony ajkát.

— Nem kérdezték! — mondta jogos felháborodással. — Még a közelébe se jöttek a házamnak! El se mondhattam volna, de úgy kell nekik!

— Micsoda?! — kiáltott föl Mason. — Még szóba sem álltak magával, aki telefonált nekik?

— Nem bikony! Idejötték, megnézegették azt a sportkocsit, fölírták a rendszámát meg a forgalmi engedély számát, és beszéltek azzal a fiatalemberrel, aki Walter Prescott házából jött ki. Aztán beszálltak a kocsijukba, és elmentek. Még a közelébe se jöttek a házamnak !

— És maga látott valamit, amiről beszélhetett volna nekik?

— Meghiszem azt!

Mason nyugodt, komoly pillantásával végigmérte Mrs. Andersont, keresztbe vetette a lábát, hátradőlt a széken, és odavetette: — Hát persze, ha fontos dolog lett volna, biztosan megkérdezik . . .

Az asszony előre-hátra hintázott széke peremén, csontos háta még merevebb lett a sértődöttségtől.

— Micsoda?! — csattant föl.

— Valószínűleg már mindent megtudtak az autóbalesetről, amit tudni akartak.

— Az lehet — fortyogott Mrs. Anderson —, csak hogy ennek véletlenül semmi köze az autóbalesethez! Ne hamarkodja el a következtetéseit, fiatalember!

Mason fölhúzta a szemöldökét. — Miért, mi volt az?

— Nem, magára nem tartozik! Maga az autóbaleset dolgában nyomoz. Mit akar tudni róla?

— Mindent, amit maga tud.

— Hát én akkor idebent voltam.

— És látta a balesetet?

Mrs. Anderson csalódott arcot vágott. — Hallottam a kerécsikorgást, és pont akkor ütköztek össze, amikor az ablakhoz értem. Összeakadt a két kocsi, és együtt csúsztak. Aztán borzasztó recsegéssel-ropogással nekiütköztek a járdaszegélynek. A nagy szállítóközi sofőrje leugrott, és megpróbálta kinyitni a sportkocsi ajtaját, de nem tudta. Átrohant a kocsi túlsó oldalára, és akkorra az a férfi is kiszaladt a Prescott házból. Segített . . .

— Melyik férfi? — vágott a szavába Mason.

— Az, akit már korábban is láttam odaát. Mason rápillantott. — Á, szóval már korábban is látta!

— Hát persze hogy láttam.

— Eddig nem mondta.

— Mert nem hagyta!

— Ha jól emlékszem — mondta Perry Mason —, megkérdeztem, mit látott odaát, és maga azt mondta, semmi közöm hozzá... Megengedi, hogy rágyújtsak?

— Nem mondtam, hogy semmi köze hozzá — felelte Mrs. Anderson —, és örülnék, ha nem gyújtana rá. A dohányszag beveszi magát a függönybe.

Mason bólintott. — Hol volt, amikor meghallotta a kerécsikorgást?

— Az ebédlőben.

— Az az? — intett az ügyvéd a fejével egy átjáró felé.

— Az.

— Nem esne nehezebbre megmutatni, hogy pontosan hol is állt?

Mrs. Anderson fűgén, könnyedén föllállt, anélkül hogy a háta meghajolt volna. Szó nélkül átvonult az átjárón a másik szobába.

— Álljon pontosan úgy, mint akkor, amikor a kerécsikorgást hallotta — mondta Mason.
Mrs. Anderson megfordult, és kinézett a déli ablakon. Mason odalépett melléje. — Az ott a Prescott ház?
— kérdezte.
— Igen.
— Elég közel van, ugye?
— Igen.
— Mi az a szoba, pontosan szemben?
— A télikert.
— És maga itt állt, amikor a kerécsikorgást hallotta?
— Igen.
— Pontosan ebben a helyzetben?
— Igen.
— És mit csinált?
— Átrohantam, elhúztam a függönyt, és kinéztem.
— Épp időben, hogy lássa, amint a bútorszállító kocsik nekinyomja a sportkocsit a járdaszegélynek?
— Igen.
— És látta — érdeklődött Mason —, hogy ki volt a hibás?
— Nem. Nem láttam eleget. De ha láttam volna, akkor se tudnék sokat mondani. Sosem voltam képes megtanulni vezetni. De most már menjünk vissza a másik szobába. Van valami, ami érdekel, és ...
— Mit csinált a baleset után?
— Hát odamentem a telefonhoz, és fölhívtam a rendőrséget, hogy baleset történt, és egy ember megsérült. Pár perc múlva jött egy rendőrautó abból az irányból. Az a fiatalember, aki segítette betenni a sebesült sofőrt a bútorszállítóba, épp elmenőben volt a Prescott házból. A rendőrök kikérdezték, megnézték az igazolványát, és ...
Elhallgatott, ahogy egy kocsit elhajtott az Alsace Avenue-n. Szemével követte, míg lelassított, és bekanyarodott a Fourteenth Streetre.
— Ezzel együtt — mondta — már hét kocsi ment oda az elmúlt félórán. Maga szerint kik lehetnek?
— Fogalmam sincs róla — mondta Mason.
— Hát az egyik kocsinak az állt az oldalán, hogy "Gyilkossági csoport"! Messziről hallatszott a szirénázása!
— Talán meghalt az, aki a balesetben megsérült — mondta Mason.
— Ne hülyéskedjen! — förmedt rá Mrs. Anderson. — Azt kórházba vitték! A közlekedési baleset nem gyilkosság! Ez a gyilkossági csoport!
— Egészen biztos maga abban, hogy a fiatalember a Prescott házból szaladt ki?
— Persze hogy biztos vagyok benne.
— Nem lehet, hogy valamelyik kocsiból jött, amelyik a sarkon túl parkolt? Úgy látom, a Prescott ház pont a sarkon van, és ...
— Ugyan! — vágott a szavába Mrs. Anderson. — Képtelenség! Azt hiszi, nem láttam még házból kijönni valakit? Egyébként is, láttam őt odaát már a baleset előtt is!
Mason kérdően fölkonta a szemöldökét. — Bármi történt is a Prescott házból, semmi köze nem lehet az autóbalesetnek. Maga nyilván túl nagy feneket kerít valami jelentéktelen apróságnak ...
— Lárifári! — vágott közbe Mrs. Anderson. — Hát ide figyeljen, fiatalember!... Hogy is hívják?
— Masonnak.
— Hát ide figyeljen, Mr. Mason! Én nagyon jól tudom, mi fontos, és mi nem! Ha megengedi, hogy elmondjam, mit láttam odaát, rájön, hogy igenis fontos, és hogy azok az URH-sok nagyon rosszul tették, amikor nem jöttek ide, hogy először velem beszéljenek! Szóval az ebédlő ablakában álltam és kinéztem. Semmi különösöt nem néztem, de hát látja, mi a helyzet. Az ember akár akarja, akár nem, látja, mi folyik odaát, a Prescott ház télikertjében, ha nincs lehúzva a redőny. Uramisten, mi mindent láttam én már!... Na szóval, ez a fiatalember ott volt Mrs. Prescott hűgával. Kettesben.
— A fiatalember valószínűleg felugrott pár szóra — mondta Mason.
Mrs. Anderson ékesszóló fintort vágott. — Pár szóra! — vetette oda gúnyosan. — Ha tudni akarja,

pontosan negyvenkét percet töltött ott a baleset előtt, és ha maga látta volna, amit én láttam, amikor Rita Swaine kezéből elszabadult a kanári, bizony más nótát fújna!

— Mitől szabadult el a kanári? — érdeklődött Mason, azon igyekezve, hogy közönyös maradjon a hangja.

— Rita Swaine ott állt — mondta Mrs. Anderson —, pont az ablaknál. Fel volt húzva a redőny, és tudnia kellett, hogy beláthatok az ebédlőből, ha véletlenül kinézek — no nem mintha szokásom volna leskelődni, távolról sem! Semmi kedvem hozzá, hogy beleüsse az orrom mások dolgába. De ha egy fiatal nő nem húzza le a redőnyt, és tüzes szerelmeskedésbe fog az orrom előtt, akkor egy szava se legyen, ha odanézek. Uram-isten! Talán én húzzam le a redőnyömet azért, mert a szomszédaimban nincs egy csepp szemérem sem? Ezek a mai nők azt sem tudják, hogy az mit jelent. Az én időmben ...

— Tehát szerelmeskedtek? — buzdította Mason.

— Hát... — húzta ki magát Mrs. Anderson — az én időmben nem így hívtuk volna. Szerelem, még mit nem! Soha életemben nem láttam ilyen szégyentelen viselkedést!

— De nincs valami tévedés avval a kanárral?

— Már hogy volna? Rita Swaine a kezében tartotta. Épp nekilátott levágni a karmát, amikor a fiatalember a karjába kapta. És pirulnom kellett, hogy az a nő milyen szemérmetlenül ráfonódott! Életemben nem láttam még ilyet! Az biztos, hogy nem a leánynevelésben tanulta azt az ölelkezést! Fogta magát, és ...

— És mi lett a kanárral?

— Összevissza röpködött. Ijedtében az ablaknak is nekiröpült.

— És a férfi akkor már egy ideje ott volt?

— Igen. Aztán elengedték egymást, és a nő nagyon ideges volt. Kapkodott. Megpróbálta megfogni a kanárit, de nem tudta. A fiatalember kisurrant a másik szobába. És akkor hallottam a karambolt.

— Amikor is maga eljött az ebédlőablaktól, és átszaladt a másikhoz, ugye?

— Igen.

— És aztán mi történt?

Mrs. Anderson lehalkította a hangját. — Amikor a fiatalember visszament a Prescott házba, én is visszamentem az ebédlő ablakához. Ellenállhatatlanul fürta az oldalamat, hogy ő meg Mrs. Prescott vajon...

— Ő, szóval Mrs. Prescott is ott volt?

— Nem — mondta Mrs. Anderson. — Abban tévedtem. Egy pillanatig azt hittem, Mrs. Prescott volt a nő. Tudja, Rita Swaine Rosalind Prescott egyik ruháját viselte. Mintás karton háziruha, úgy ismerem, mintha a sajátom volna, olyan gyakran látom. Rita Swaine meg a nővére nem ikrek, de egyformák, mint egy kotlós két tojása. A ruha láttán először azt hittem, Mrs. Prescott van odaát. Az arcát nem láttam tisztán. Gondoltam is, szép kis kalamajka lesz abból, ha az a fiatalember egy férjes asszonnyal van úgy... Még jó, hogy más a helyzet.

— Talán csakugyan Mrs. Prescott volt — mondta Mason.

— Nem, nem ő volt! Később jól szemügyre vehettem az arcát.

— És nem Mrs. Prescott volt?

— Nem — mondta Mrs. Anderson csalódottságról árulkodó hangon —, nem ő volt.

— Bizonyos benne?

— Persze! Olyan biztos, mint hogy most itt ülök.

— Az a későbbi dolog a baleset után történt?

— Úgy érti, amikor biztos lettem benne, hogy Rita Swaine az?

— Igen.

— Nos, a fiatalember akkorra már visszament a házba. Valamiért ijedtnék látszott. Akkor adta oda Rita Swaine-nek a pisztolyt.

— Pisztolyt?

— Persze... Ó, pedig nem akartam elmondani magának. Talán nem is kellene. Maga...

— Miféle pisztolyt?

— Egy futtatott acélrevolvert. A farzsebéből vette elő, odaadta Ritának, az meg kihúzta a télikert sarkában álló nagy íróasztal egyik fiókját, belökte mögéje a pisztolyt, aztán visszatolta.

— És aztán?

— Hát... én egyszer már telefonáltam a rendőrségnek, hogy baleset történt, és valaki megsérült. Gondoltam, majd szólok nekik a pisztolyról, amikor idejönnek kikérdezni. De nem jöttek.

— A sebesült még benn volt a sportkocsiban, amikor maga telefonált?

— Nem. Már elvitték a kórházba.

— Mit gondol, mennyi idő telt el a maga telefonja és a rendőrség megérkezése között?

— Szerintem nem telt el több öt percnél. Esetleg hét-nyolc perc lehetett, de inkább öt.

— És a rendőrök mit csináltak?

— Megvizsgálták a sportkocsit, fölírták a rendszámát, aztán kijött a házból az a fiatalember, megnézték az igazolványát, és neki is fölírták a nevét meg a címét, aztán útjára engedték. Beszálltak a kocsijukba, és elhajtottak anélkül, hogy akár csak ide ..dugták volna az orrukat! Arra nem voltak kíváncsiak, hogy én mit tudok!

— No persze — mondta Mason —, maga nem látta a balesetet.

— Láttam én épp eleget belőle! És különben is, ezt honnan tudhatták volna? Akár elejétől végéig is láthattam volna! Ott állhattam volna végig az ablakban.

— Igen — mondta eltűnődve Mason —, ez bizony igaz. Kinek beszélt erről?

— Az égvilágon senkinek, csak Mrs. Weymannak.

— Mrs. Weymannak?

Mrs. Anderson bólintott. — Igen. Ő a szomszédom a Fourteenth Street felől. Hat hónapja laknak ott. A hátsó ajtóink csak pár lépésre vannak egymástól. Elmondtam neki mindent rögtön a baleset után, még egy óra sem telt el. Csodálatosan finom asszony. Csak a férjével nincs szerencséje.

— Mi a baj a férjével?

— Az ital! — húzta el a száját Mrs. Anderson. — Amikor józan, akkor arany ember, de ha felönt a garatra, akkor keresi a bajt. Mindig összever valakit, vagy őt verik össze. Jaj, pont akkor is, amikor a feleségének meséltem a dolgokat, beállított tökrészezen! Búzlótt a whiskytől, föl-alá tántorgott, és rémesen nézett ki! Nem baj, legalább jó lecke lesz neki! Most ő húzta a rövidebbet.

— És el is ismerte? — érdeklődött mosolyogva Mason.

— Nem kellett annak elismernie! Vértett az orra, fölhasadt a szája, és monoklija volt. Úgy ellátták a baját, hogy orvosnál is volt, bekötöztette magát. Mondhatom, szép dolog, hogy egy férfi eligya azt a kevés eszét is, és elhanyagoljon egy olyan aranyos, finom lelkű asszonykát, mint Mrs. Weyman, aki kisírja a szemét.

Perry Mason együttérzően bólogatott.

— Visszatérve a Prescott házban történetekre — mondta, miközben közönyös arccal kipillantott az ablakon, és megnézte azt a rövid nyakú, széles vállú egyént, aki céltudatos léptekkel éppen Mrs. Anderson háza felé tartott —, maga azt mondta, jól szemügyre vette Rita Swaine-t. Úgy értsem, tisztán látta? Biztos, hogy nem tévedhetett?

— Persze hogy nem. Később megfogta a kanárit, és egyenesen odaállt az ablakba, hogy jobban lásson. Uram, istenem, az ember azt hihette volna, agyműtétet csinál, olyan feneket kerített annak a karomvágásnak.

— Kíváncsi vagyok — mondta Mason —, hogy vajon jól emlékszik-e a részletekre ...

— Azt hiszem, nincs semmi baj a megfigyelőképességemmel, fiatalember!

— Meg tudná mondani például, hogy a kanári melyik lábán vágta a karmokat Rita Swaine, amikor odament a világosságra? — kérdezte Mason.

Mrs. Anderson összecsiszította az ajkát, a homlokát ráncolta, aztán határozottan kibökte: — A jobbon!

— Bizonyos benne?

— Igen. Most is a szemem előtt van, ahogy ott áll az ablaknál, bal kezében tartja a kanárit, annak az ég felé áll a lába... igen, a jobb lábán vágta.

— Ez már az után volt, hogy a fiatalember elment?

— Igen, igen, már azután, hogy visszajöttem Weymanéktól... Nahát, már megint jön valaki! Kíváncsi vagyok, mit akarhat. Istenem, micsoda egy nap!

Mason fölkelt, és megállt a széke mellett, miközben Mrs. Anderson ideges léptekkel odasietett az ajtóhoz.

Holcomb őrmester még alig vette le az ujját a csengő gombjáról, amikor kinyílt az ajtó. — Jó napot! Mit óhajt?

— Ön Stella Anderson?

— Igen.

— Holcomb őrmester vagyok, a gyilkossági csoporttól. Ön jelentette be, hogy a szemközti házban egy fiatalember pisztolyt adott át egy nőnek, aki elrejtette?

— Igen, én — bólintott Mrs. Anderson —, de nem tudom, maga honnan tudja! Egy léleknek sem mondtam el, csak Mrs. Weyman-nak meg a látogatómnak ...

— Miféle látogatónak? — kérdezte Holcomb.

— Mr. Masonnak.

Mason hallotta az őrmesteri lábak közelgő dobogását, aztán gazdájuk haragos ábrázata is megjelent az ajtóban.

— Aha! — mondta Holcomb őrmester. — Szóval maga van itt!

Mason bólintott. — Hogy van, őrmester? — vetette oda. — Jobban tenné, ha elnyomná a szivart. Mrs. Anderson nem szíveli, ha dohányfüsttől bűzlenek a függönyök ...

Holcomb őrmester szaggatottan gesztikulált a jobb kezében tartott szivarral. — Ne a szivarommal foglalkozzon! — mondta. — Mi köze van ehhez a gyilkossághoz?

— Miféle gyilkossághoz? — érdeklődött Mason felhúzott szemöldökkel.

— No persze — mondta Holcomb őrmester gúnyosan —, maga hírét se hallotta, igaz?

— Nem bizony.

— És gondolom — vicsorgott Holcomb —, csak beugrott Mrs. Andersonhoz egy kis csevegésre, vagy moziba akarta hívni, mi?

— Ami azt illeti, őrmester úr — válaszolta méltóságteljesen Mason —, egy autóbaleset ügyében érdeklődtem tőle.

Holcomb odafordult Mrs. Andersonhoz, és kérdően ráemelte tekintetét.

A nő villámló szemmel meredt a szivarra, amelyet az őrmester visszatett a szájába.

— Igaz ez? — morogta Holcomb őrmester a szétrágott szivar csatakos vége mögül.

— Igen — mondta Mrs. Anderson, és feltűnően elfintorodott.

— Jól van — fordult Holcomb az ügyvédhez. — Megtudta az autóbalesetről, amit akart, és magára nem is tartozik más. Nem tartóztatom. Beszédem van Mrs. Anderson-nal.

Mason megindult az ajtó felé. Útközben rámosolygott Mrs. Andersonra. — Nagyon szépen köszönöm, Mrs. Anderson. Kivételes örömmre szolgált, hogy megismerhettem egy asszonyt, aki ennyire világosan emlékszik mindenre. Mert sok tanú van ám, aki úgy táncol, ahogy a nyomozó füttyül, akit meg lehet esketni füre-fára, ami a nyomozó elméletét támasztja alá ...

Holcomb vészjóslóan köszöri a torkát. Perry Mason még egyszer rámosolygott Mrs. Andersonra, aztán kifordult az ajtón, és gyors léptekkel megindult Paul Drake kocsija felé.

A nyomozó a kormánykerék mögött ült.

— Kiderült valami Weymanéknál? — kérdezte Mason, miközben becsúszott a Drake melletti ülésre.

Drake elvigyorodott.

— Úgy kirúgtak, hogy a lábam se érte a földet!

— A gyilkossági csoport?

— Nem. A bős férj. Részeg, mint a csap! Valaki nagyon helybenhagyta. Az arca tele tapasszal, kötéssel és kék foltokkal, és most keres valakit, akit ő hagyhat helyben. A felesége viszont aranyos. Szerintem nem tudhat túl sokat a történekről, csak Mrs. Anderson teledumálta a fejét, hogy látta, amint az a Swaine nevű nő meg egy ismeretlen férfi elrejt egy pisztolyt. Mrs. Weyman meg-hányta-vetette magában a dolgot, és úgy döntött, hogy értesíti a rendőrséget.

Mason összevont szemöldökkel, tünődve bámult ki a kocsi ablakán.

— Nem tetszik ez nekem, Paul! Miért kéne valakinek értesítenie a rendőrséget csak azért, mert a fülébe jutott, hogy a szomszédasszony meg a barátja eldugott egy pisztolyt? És mi ütött a rendőrségbe, hogy egy ilyen fülesre idecsődülnek, és átkutatják a házat? Máskor az ember addig telefonálhat az őrszobára, amíg belezöldül, nem kap mást, mint kitérő válaszokat az ügyeletestől!

Drake a ház felé intett.

— Hát tessék — mondta. — Mrs. Weyman nem kapott kitérő választ...

— Mesélj még róla — mondta Mason.,

— Jó harmincas, nyúlánk, rokonszenves. Nyugodt, finom a modora, de határozottság, érzik mögötte. Az arcán boldogtalanság bujkál. Ha ránéz az ember, azt mondaná, valami nagy tragédián ment át, amitől... szóval tudod, olyan gyengéd, türelmes és kedves lett.

— Van valami elképzelésed a tragédiájáról is?

Drake kuncogott.

— Ha van egy szabad pillanatod, nézd majd meg a férjét...

— Miféle? Nehézsúlyú zsarnok?

— Középsúlyú. Olyan korú lehet, mint az asszony, de borzasztó nagy piás. Józanul valószínűleg semmi baj nincs vele, de most minden, csak nem józan. Ismered ezt a fajtát, Perry: négy féldeci után még csuda jó cimborá, az ötödiknél már kötekedő, aztán egyre rosszabb. A jelekből ítélve Weyman megivott vagy tizenötöt.

— És mit mondott? — kérdezte az ügyvéd.

— Meghallotta, hogy beszélgetünk, lebotorkált az emeletről, berontott, és kiverte a huppot.

Leakaszthattam volna neki egyet, és ott maradhattam volna. De az asszony annyira zavarba jött, amiért ebben az állapotban láttam a férjét, hogy úgysem mondott volna már semmit. A javát úgyis megtudtam már.

— Járt ott a gyilkossági csoport?

— Nem hiszem.

— Mit mondtál, ki vagy?

— Csak azt, hogy az autóbaleset ügyében nyomozok. Aztán megérdeklődtem, mi folyik a szomszédban.

— Megmondta, hogy ő hívta ki a rendőrséget?

— Igen.

— És azt nem mondta, hogy miért?

— Elmesélte, hogy Mrs. Anderson elmondta neki, amit látott: hogy Miss Swaine meg valami pasas, akivel tüzesen szerelmeskedett, eldugott egy pisztolyt. És hogy úgy festettek, mint akiknek rossz a lelkiismeretük. Egy darabig idegeskedett, aztán telefonált a rendőrségre.

— Semmi mást nem tudtál meg?

— Nem, Perry. Nagyjából eddig jutottam a faggatással, amikor kitört a balhé, és úgy gondoltam, legjobb, ha lelépek.

— Jó — mondta Perry Mason —, most keressünk egy telefont, és hívjuk föl az irodát, van-e valami újság. Itt úgysem rúghatunk labdába, amíg a gyilkossági csoport nem végez a szomszédok zaklatásával.

— Mindkét kocsit vigyük? — kérdezte Drake.

Mason bólintott.

— Tűnjünk el a környékről — mondta, miközben a kilincs felé nyúlt. — A körúti büfében találkozunk!

Mire az ügyvéd odaért, Drake már a telefontól volt. Valamit firkált a noteszébe, aztán beleszólt a kagylóba: — Rendben. Tartsd a vonalat!

— Megvan a jelentés a balesetről — fordult Masonhoz. — Kéred?

— Halljuk!

— A Trader Szállítóvállalat, a bútorszállító kocsi tulajdonosa egyszemélyes cég. Harry Tradernek hívják a nagyfiút. Ő maga vezette a kocsit. Walter Prescott garázsába szállított valamit. Prescott odaadta neki a kulcsot. Trader azt mondja, éppen be akart kanyarodni az Alsace Avenue-ről a Fourteenth Streetre, amikor ez a pasas, Packard, egy kis sportkocsiban előzni kezdett jobbról, és még csak nem is dudált. Tradernek eléggé ki kellett húzódnia, hogy a nagy bútorszállítóval be tudjon fordulni, és amikor bekanyarodott, a sportkocsi pont előtte volt. Persze hogy az húzta a rövidebbet. Packard elvesztette az eszméletét, és Trader bevitte a Jó Szamaritánus Kórházba. Ott lődörgött, míg az orvos nem közölte, hogy Packard jól van, és a saját lábán távozhat. Kapott egy nagyot a halántékára, attól készült ki. Egy darabig még kóválygott, miután magához tért. Trader szerint Packard hibája volt az egész, de a biztosító megtéríti minden kárát,

úgyhogy őt nem nagyon izgatja a dolog. Azt mondja, először megijedt, mert azt hitte, valami komoly baja esett a másíknak, de hát aki olyan hülye, hogy jobbról akar megelőzni egy nagy bútorszállító kocsit, nem dudál, és nem néz előre, az megérett a diliházra! Trader szerint Packard, miután a kórházban magához tért, elismerte, hogy ő a hibás; azt mondta, nem az utat figyelte, hanem az egyik ablakban látott valamit, azt nézte. Aztán csak arra eszmélt, hogy a bal oldalán valami nagy közeleg, és belerohant a bútorszállító kocsiba, épp akkor, amikor Trader jobbra kanyarodott.

— Egy ablakban látott valamit?

— Trader azt mondta.

— Nem mondta meg, melyik ablakban?

— Úgy látszik, nem.

— Vagy Prescotték, vagy Stella Anderson házában kellett látnia valamit! Rohanjunk ki a kórházba, hátha föl tudjuk hajtani az orvost, aki ellátta! Szeretném megtudni, hogy pontosan mit is mondott Packard, amikor elismerte, hogy ő a hibás.

— Jól van, Perry — mondta Drake, visszafordult a telefonhoz, és beleszólt a kagylóba: — Ez minden, Mabel. Maradj készenlétben, és jegyezz föl mindent, ami befut! A gyilkossági csoport odakinn idétlenkedik a Prescott háznál. Ők nem adnak semmiféle tájékoztatást, de a fiúk valószínűleg kiszimatolnak néhány részletet. Mihelyt valami határozottat megtudsz, hívj föl a Jó Szamaritánus Kórházban, most oda megyek. Amikor eljövök onnan, újra hívlak. Igen. Viszlát! Helyére akasztotta a kagylót, és Mason-hoz fordult.

— Perry, eszembe jutott valami, csak úgy. Gondolod, hogy ennek a Swaine lánynak lehetett valami oka arra, hogy eltegye láb alól a nővérét?

— Eszedbe ne jusson! Ha már mindenáron valakinek a nyakába akarsz varrni egy gyilkosságot, válaszol inkább azt a pasast, akivel szerelmeskedett. Ne az ügyfelemet pécézd ki!

— A Swaine lány az ügyfeled? — érdeklődött Drake, miközben kifelé tartottak a büféből.

— Ha jól meggondolom, Paul — mondta Mason halkán —, nem ő az ügyfelem, ő fogadott föl, de arra, hogy a nővérét képviseljem.

— Vagyis Mrs. Prescottot?

— Igen.

— Hát, akkor akármibe fogadok, hogy az ügyfeled a halott!

— Itt hagyom a kocsimat, Paul, és veled megyek. Közben lesz időnk beszélgetni. Mégis, honnan gondolod, hogy Mrs. Prescottot ölték meg?

— Gyerekjáték — mondta Drake. — Mrs. Anderson beszámolója alapján a gyilkosságnak déltájt kellett megtörténnie, közvetlenül az autóbaleset előtt. Nomármost, Walter Prescott üzletember, ő ilyenkor az irodájában van, Mrs. Prescott viszont háziasszony, s ő otthon volt.

— És ha Prescott későn kelt föl?

— Nem lehet. Ne felejtsd el, hogy a garázsba vitetett valamit Harry Traderrel, és odaadta neki a kulcsot! Ez azt mutatja, hogy nemcsak fönt volt délelőtt, de már nem is szándékozott otthon lenni, mire Trader meghozza a holmit. És Trader pont akkor jött meg, amikor a Swaine lány meg a barátja eldugták a pisztolyt.

Mason bólintott. — Szép, logikus gondolatmenet!

— Természetes adottságom — vigyorgott Drake, és elindította a kocsit.

— Hát ehhez mit szólsz? — kérdezte Mason: — Rita Swaine és a barátja a baleset időpontjában hátul voltak, a télikertben. De Packard látott valamit egy ablakban. Ő csak a ház elejét láthatta. Akkor viszont ki volt még a házban, és kit vagy mit látott Packard abban az ablakban? És ne feledje, nagy tudományú uram: valami olyan érdekesnek kellett lennie, hogy Packard se látott, se hallott, csak belerohant a bútorszállító kocsiba!

— Nem is te volnál, ha nem ilyesmivel jönnél — mondta bánatosan Drake. — Jól van, Perry, van alibije az ügyfeleidnek — ha Packard azt látta, amit gondolsz! De ne feledd, hogy talán nem is büntényt látott. Esetleg valami nőcskét, aki elfelejtette behúzni a függönyt... vérfoltos lett a ruhája, amikor legyilkolt valakit, és éppen levette, hogy...

Mason fölnevetett. — Na tessék, már megint! Gyilkos egy képzeleted van, Paul. Ne képzeld idő előtt az

ügyfeleim nyaka köré a kötelet! Lépj inkább a gázra, és lássuk, mit mond a doki!

— Ne akarj visszakozni — erősködött Drake. — Nekem spéciel nagyon kedvemre való az a vérfoltosruha-dolog ...

5. fejezet

Még mindig dr. James Wallace volt az ügyeletes orvos a Jó Szamaritánus Kórházban, amikor Mason és Drake megérkezett. Udvarias figyelemmel hallgatta Masont.

— Igen — mondta, kezet fogva velük —, tökéletesen emlékszem a betegre! Tizenkettő tízkor vettük föl. Jórészt felületes sérülései voltak, de kialakult nála egy roppant érdekes állapot, amellyel néha találkozni lehet az ilyen esetekben. Traumas amnéziában szenvedett!

— Közérthetően kifejezve — érdeklődött Drake — mi az a trauma amnézia?

Az orvos megtisztelte Drake-et egy leereszkedő mosollyal.— Bocsánat. Nem akartam szaknyelven beszélni. Az amnézia nem más, mint emlékezetvesztés. Az amnéziások semmit sem tudnak a múltjukról, nem tudják megmondani a nevüket vagy egyáltalán bármit magukról. A traumás pedig azt jelenti, hogy az amnézia okát sérülés, azaz külső erőszak hozta létre.

— Nem tudom, jól értem-e, doktor úr — mondta Mason. — Tehát amikor Packard magához tért, rosszul működött az emlékezete?

— Pontosan — mondta dr. Wallace szépen árnyalt, behízelgően udvarias hangján. — Nem törött el egyetlen csontja sem. Sőt ahhoz képest, amit a balesetről megtudtam, mondhatom, elég olcsón megúsza! Néhány véraláfutása volt, egy-két felületes sérülés az arcán, egy bizonytalan inszalaghúzódás és persze a sokkhatás. A fizikai sérülések ellátása mindössze pár percmbe telt.

Annak az embernek a beszámolója szerint, aki idehozta, az összeütközés meglehetősen erős volt. A beteget eszméletlenül emelték be a kocsiba. Amikor a hordágyon a műtőbe vitték, visszanyerte az öntudatát, de az emlékezetét teljesen elveszítette. Nem tudta a nevét, a foglalkozását, nem tudta, honnan jött, nős-e vagy nőtlen, egyáltalán semmit önmagáról. Átkutattuk a zsebeit. A nála talált iratokban az- állt, hogy Carl Packard altaville-i lakos. Nagyon vigyáztam, hogy ne hívjam föl a figyelmét ezekre az iratokra, és semmivel se frissítem föl az emlékezetét mindaddig, míg a megrázkódtatás hatása nem enyhült valamiképp, és meg nem bizonyosodtam róla, hogy nem sérült meg komolyan. Aztán megkínáltam egy konyakkal, pár percig beszélgettem vele, majd egészen mellékesen megkérdeztem, hogy mi újság Altaville-ben.

Egy pillanatig drámai csönd volt. Dr. Wallace mosolyogva megvárta, hogy stratégiája teljes mélységben feltáruljon hallgatósága előtt.

— Ha aránytalanul nagy nyomatókot adtam volna a kérdésnek — folytatta magyarázatát —, a beteg megérezte volna, s tudattalanul az okára is rájött volna. Az elfogódottság pedig ezáltal csak súlyosbította volna az emlékezet időleges bénulását, éppúgy, mint a komoly lámpaláz esetében. Az orvos ...

— Hagyjuk ezt — vágott a szavába Mason. — Visszanyerte végül Packard az emlékezetét?

— Igen — mondta dr. Wallace, s a rövid szócskában szemrehányás csendült az ügyvéd modortalansága miatt.

— Eszébe jutott a neve?

— Igen.

— Önnek kellett megmondania, vagy magától jutott az eszébe?

— Magától jutott az eszébe — mondta méltóságteljesen dr. Wallace. — Ha megengedné, hogy átfogó beszámolót adjak, talán valamivel pontosabb képet kaphatna ...

— Tessék csak — mondta Mason, és előhúzta cigarettatárcáját. Drake körülnézett, fölsóhajtott, belevetette magát egy székbe, fejét hátrátámasztotta, és lehunyta a szemét.

— Amikor megkérdeztem tőle, hogy mi újság Altaville-ben — mondta dr. Wallace —, különös gonddal ügyeltem arra, hogy félvállról tegyem föl a kérdést. A választ is félvállról kaptam. Aztán megkérdeztem, ismeri-e az altaville-i bank igazgatóját. Azt mondta, igen, nagyon jól ismeri. Egy kicsit még csevegtünk, aztán megkérdeztem, hogy pontosan hol lakik Altaville-ben. Mondott egy címet, amely megegyezett az igazolványban levővel. Megkérdeztem a nevét. Megmondta. Fokról fokra eljutottunk a

balesethez, és aztán már tökéletesen visszaemlékezett rá.

— Mit mondott róla?

— Azt, hogy ő a hibás. A bútorszállító kocsifőőrje, Mr. Trader nagyon korrekt volt. Azt mondta, biztosítva van, és ha hibás volna, a biztosító fizetne, de nem ő a hibás. Packard nagyon zavarban volt. Azt mondta, az egyik jobb oldali ház ablakában látott valamit, és a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lássa, aztán csak annyit érzékelt, hogy valami hatalmas jön balról. Szinte azonnal bekövetkezett az összeütközés, és másra nem is emlékezett.

— Megmondta, hogy mit látott az ablakban?

— Nem, de úgy vettem észre, mintha... hm, zavarban lett volna. Talán a szégyenlős a legjobb kifejezés.

— Egy nőt látott volna? — kérdezte Drake, fölnyitva a szemét.

— Nem mondta — válaszolt méltóságteljesen dr. Wallace.

— Mondott valamit arról, hogy mi a szándéka a kocsijával?

— Azt mondta, odamegy és megnézi, mit érdemes megmenteni belőle.

— Packard biztosítva van? — Ha jól értettem, nincs.

— Mennyi időt töltött itt?

— Talán húsz percet.

— Amikor távozott, teljesen rendben volt?

— Ó, hogyne, ha eltekintünk azoktól a felületes horzsolásoktól.

— Fölírta a címét? — kérdezte Mason.

— Igen. Egy pillanat, azonnal megnézem — Az orvos belelapozott egy kartotékdobozba. Kivette az egyik kartotékot, és fölolvasta a címet: — Altaville, Robinson Avenue 1836.

— Ez nyilván az állandó lakhelye — mondta Mason. — Megtudta azt is, hogy itt a városban hol lakik?

— Nem. Úgy vélem, csak átutazóban volt.

— Ezt Packard valamilyen egyértelmű kijelentéséből veszi, vagy pusztán a saját benyomása, mint...

— Szó sincs róla — szakította félbe méltóságteljesen dr. Wallace. — Az én hivatásomban nem szokás szubjektív következtetésekre támaszkodni, hacsak nem feltétlenül szükséges. Megkérdeztem a beteget, hogy mikor érkezett, s azt felelte, ma délelőtt. És hogy estére San Diegóban akart lenni.

— Nem kérdezte meg, hol töltötte az éjszakát?

— Nem. Nem gondoltam, hogy ez elősegítené a jobb diagnózist vagy terápiát. Ne feledjék, uraim, hogy engem a dolog tisztán orvosi szempontból érdekel! Mellesleg meg kell mondanom, hogy meglehetősen kényes eset volt, amely óvatosságot igényelt. Ha közöltem volna Packarddal, hogy amnézia áldozata, ez hirtelen riadalmat okozott volna, ami újabb megrázkódtatásként mintegy ráakódott volna a balesettel járó megrázkódtatásra. Tudják, uraim, az autóbalesetekben nemcsak a sérülések okoznak sokkot, hanem a közeledő katasztrófa pillanatnyi fölismerése is, a tényleges összeütközés előtti töredék másodpercben!

— Értem — bólintott Mason. — Semmi más tájékoztatással nem tud szolgálni, ami hasznomra lehetne, ugye?

— Semmivel az égvilágon — mondta dr. Wallace —, hacsak meg nem ismétlem azt, hogy a sérülések nem voltak súlyosak, ön kétségtelenül a biztosítótársaságot képviseli, amely...

— Nem. Nem a biztosítót képviselem — szakította félbe Mason. — Csak érdeklődöm, semmi több. Megvan magának Harry Trader címe?

— Igen. Trader Szállítóvállalat, Center Street 1819.

— Köszönöm, doktor úr. Gyerünk, Paul!

Dr. Wallace kikísérte őket a folyosóra. Viselkedése nyájas volt és kimért. — Viszontlátásra, uraim — búcsúzott tőlük.

Kiléptek a kórházból, és átmentek az úton a kocsinhoz.

— És most mennyivel lettél okosabb, Perry? — érdeklődött vontatott hangján Drake.

— Nem tudom. Semmit nem mondhatok addig, amíg ki nem derül, mi történt a Prescott házban. Most bizony csak a sötétben tapogatózom.

— No jó — mondta Drake —, akkor fölhívom az irodát, hátha van valami izgalmas.

— Itt várok a kocsiban. Kérd meg Mabelt, nézzen be az irodámba, és szóljon Dellának, hogy várjon meg.

Perry Mason hátradőlt Drake kocsijának ülésében, s vagy öt percig tünődve szívta cigarettáját. Aztán várakozóan fölpillantott a fehér kőlépcsőkön lerobogó nyomozóra. Drake föltépte az ajtót.

— Mi van? — kérdezte Mason.

— Hír, de bőven! A gyilkossági csoport azért nyüzsgött a Prescott ház körül, mert Walter Prescottot holtan találták az emeleti hálószobában! Utcai ruhában volt. Valaki perforálta a mellkasát egy 38-as revolverrel. Három lövést adtak le, és mind a három célba talált. Az egyik golyó a szíven ment át. Közelről tüzelhettek, mert löpornyomok voltak a ruháján és a bőrén. A rendőrök átkutatták azt a fiókot, ahova Mrs. Anderson szerint a Swaine lány eldugta a pisztolyt. A fiókban nem találtak semmit, de a mögötte, levő kis mélyedésben egy 38-as Smith & Wesson típusú revolverre bukkantak, benne három üres hüvely és három ép töltény! A szagáról ítélve nemrég tüzeltek vele.

— És mi van a Swaine lánnyal? — kérdezte Mason.

— A rendőrség körözi. Körülbelül fél háromkor távozott, a kezében egy bőrönddel és egy madárkalickával. A rendőség szerint nyilván olajra lépett, és nem akarta otthagyni a kanárit, nehogy éhen pusztuljon.

— Ebben az esetben — mondta Mason — bizonyosra kellett vennie, hogy a nővére, Rosalind Prescott nem jön már vissza.

— A nővérét is körözik.

— Eredmény?

— Eddig semmi.

— Megállapították, hogy ki az a férfi, aki a házban volt?

— Igen. Egy Driscoll nevű pasas, őt is körözik.

— De nem találják?

— Azt hiszem, nem. Egyelőre.

— Állíts rá néhány embert, ássanak ki minden hozzáférhető információt Driscollról — mondta Mason. Drake szája lassan vigyorra húzódott. — Ezen megspóroltam egy tantuszt — mondta.

— Hogyhogy?

— Már ráállítottam pár kopót, mihelyt meghallottam a nevét a telefonban. Főlöszleges újra telefonálnom.

Mason bólintott. — Szállj be, Paul! Fölhajtjuk Harry Tradert. Először megpróbáljuk a munkahelyén. Hátha még ott van!

Harry Trader, egy hordómellű egyén, aki körül áporodott izzadság- és dohányszag lengett, még az irodájában ült, és iratokkal bibelődött. Hűvös, szürke szeme végigmérte a két látogatót.

— Maguk hogy kerülnek ebbe az egész buliba? — érdeklődött.

— Vizsgálatot folytatunk — mondta Mason.

Trader foltos overállja zsebéből kihúzott egy darab bagót, levágott belőle egy darabkát, és a szájába tette. Komótosan elrakta a bagót, becsukta a bicskáját, és azt is zsebre dugta.

— Naná — mondta. — Ha valaki kérdezősködik, az vizsgálatot folytat. Ez semmit se jelent. Packardot képviseli?

— Nem — mondta Mason. — Én az ügynek egy másik oldalával foglalkozom.

— Miféle oldalával?

— Egy egészen mellékes oldalával.

Trader a nyelve hegyével megforgatta szájában a bagót, összeszorította ajkai között, óvatosan kipökött, aztán megszólalt: — Aha! Kösz a felvilágosítást.

— Maga vitte be Packardot a kórházba? — kérdezte az ügyvéd.

— Én.

— Maga is vitte el?

— Nem. Volt egy fuvarom. Packardot átadtam az orvosnak.

— Nem tudja, mikor távozott Packard?

— Nem.

— Nem tudja, súlyosan sérült meg?

— Dehogy! Csak egy kicsit megütötte magát. Ott lődörögtem, amíg nem tudtam biztosan, hogy semmi

baja,

— Amnéziában szenvedett Packard? Elvesztette az emlékezetét?

— Kába volt, ha arra gondol...

— Hogyan történt a baleset?

Trader megigazította fogai között a bagót, s alig észrevehető mozdulattal ráharapott, miközben arcizmai apró csomókba rándultak össze. Tekintete hűvös volt és barátságtalan. A falon hangosan ketyegett egy óra.

— Nem válaszol a kérdésre? — érdeklődött az ügyvéd.

— Maga mondja, pajtás! Én leadtam a jelentésemet a biztosítónak. Beszéljen velük, ha akar.

— Melyik biztosítótársaság?

— Ez megint más kérdés — mondta Trader.

— Ide figyeljen — förmedt rá Mason —, semmi köze hozzá, hogy miért, de én rendet próbálok teremteni ebben a rohadt ügyben úgy, hogy mindenkinek jó legyen! Semmit sem veszíthet azzal, hogy együttműködik velem!

— Majd a biztosítótársasággal megbeszéli — mondta Trader.

— De nem tudjuk, kik azok! — szólt bele Drake.

— Nem bizony, egykomám — hagyta helyben Trader.

— Maga éppen arrafelé szállított valamit? — kérdezte Mason.

— Igen.

— A Prescott házba?

— Nem tudom, mit számít ez!

— Azt, hogy vajon csakugyan a Fourteenth Streetre fordult-e be.

— Igen — mondta Trader —, oda ment a fuvar. A garázsba kellett leraknom.

— És közvetlenül a baleset után maga valakivel kiemelte Packardot a kocsijából, és betette a magáéba.

Egyenesen a kórházba vitte, ugye?

— Oda.

— Ki volt az, aki segített magának?

— Nem tudom. Egy pasas, a házból jött ki.

— Melyik házból?

— Prescottéből.

— Maga ismeri Prescottot?

— Igen.

— Jól?

— Fuvaroztam már neki.

— És tudja, ki volt az az ember?

— Még sose láttam.

— Megismerné, ha újra látná?

— Hát persze.

— Amikor megtudta, hogy Packard nem sérült meg súlyosan, akkor eljött a kórházból, visszament a baleset színhelyére, és leszállította Prescott holmiját?

— Így van.

— Odahaza volt valaki Prescottéknál?

— Nem tudom. Énnekem az volt az utasításom, hogy tegyem a holmit a garázsba, hát a garázsba tettem.

— Ki adta ezt az utasítást?

— Prescott. Kulcsot is adott a garázshoz.

— Mikor?

— Kérdezze meg őt.

— Amikor leszállította Prescott holmiját, az összetört sportkocsi még mindig a ház előtt volt?

— Igen.

— Mondott valamit Packard arról, hogy hol szállt meg a városban, milyen ügyben járt, vagy mik a tervei?

Trader megint összeszorította az ajkát, aztán résre húzta, és vékony, sárga sugarat freccsentett az asztal

lábánál álló köpöcsésébe.

— Erre sem válaszol? — kérdezte Mason. Trader megrázta a fejét. — Beismerte, hogy ő volt a hibás — mondta végül. — Ez minden, amit én maguknak mondok.

— Hallja, Trader — mordult rá Mason —, nem valami segítőkész maga! Én nem kártérítési balhét akarok csinálni! Tájékozódni akarok, és magának egy haja szála sem fog meggörbülni attól, hogy tájékoztat!

— Én elmondtam már a magamét — jelentette ki Trader.

— Gyerünk, Paul — intett az ügyvéd Drake-nek.

— Most hova? — kérdezte a nyomozó, ahogy odabaktattak a kocsihoz.

— Vigyél el a kocsihoz — mondta Mason. — Visszaviszem az irodámhoz. Közben kezd el kerestetni ezt a Carl Packardot!

— Nagy szükséged van rá?

— A lehető legnagyobb! Az összes többi vonalon a rendőrség után kullogunk. Ezen az egyen azonban megelőztük, illetve megelőzhetjük őket, ha megtaláljuk Packardot. Esetleg egy ártatlan ember élete függ attól, amit az ablakban látott.

— Vagy az ügyfeled függ tőle az akasztófáról — jegyezte meg fanyarul Drake, miközben bekapcsolta a világítást, és begyújtotta a motort. — Erre nem gondoltál, Perry?

— Nem — mondta az ügyvéd komoran —, sőt mi több, nem is fogok.

6. fejezet

Mason kinyitotta a belső iroda ajtaját, és belépett. Della Street az asztalnál ült, és éppen telefonált

— Rendben van, megmondom neki — szolt a kagylóba. — Épp most jött be. — Letette a kagylót, és rámosolygott Masonra.

— Hát, úgy látszik, az a szanta kanári mégiscsak rejtélyek hírnöke volt! — mondta.

— Meghiszem azt. Kivel beszélt?

— Drake titkárnökjével. Azt üzenté, hogy a kopóik nem tudták fölhajtani sem Jimmy Driscollt, sem Rita Swaine-t, sem Rosalind Prescottot. És persze a rendőrség mindhármójukat keresi, tehát bizonyára elhúzták a csíkot.

— Értem. És mit mond a gyilkosságról?

— Semmi újat. Prescottot az emeleti hálószobában találták. Három lövés érte, 38-as golyókkal. A rendőrség megtalálta a revolvert, ott, ahol Rita Swaine elrejtette. Az is 38-as. Drake emberei még nem tudták kideríteni, hogy abból lötték-e ki a golyókat. Valószínűleg a rendőrség sem tudja még. Mondja, főnök, ha Rita belekeveredett a gyilkosságba, akkor miért nem mondta meg nyíltan, amikor idejött? Tudnia kellett, hogy úgymint napfényre kerül. Az ő helyzetén semmit sem javított, hogy magának a sötétben kell tapogatóznia.

Mason átment a szobán, fölült az íróasztala sarkára, és rágyújtott. — Tudja, Della, hogy mit derítettek ki Paul Drake emberei?

Della bólintott. — Alig pár perce beszéltem Mabellel.

— Akkor valószínűleg észrevette, hogy Rita Swaine-t csak egyvalami hozza kapcsolatba magával a gyilkossággal: Stella Anderson beszámolója.

— A közismert Kandi Nénié — mondta Della Street. — És mi van vele?

— Vele semmi — mondta lassan Mason —, hanem a beszámolójával! Azt mondta, hogy Rita Swaine éppen a kanári karmait vágta, amikor kitört Jimmy Driscoll meg öközötté a tüzes szerelem. A kanári elszabadult. Körülbelül akkor, történt a karambol. Jimmy kirohant, és segített betenni az áldozatot a bűtorszállító kocsiába, amely kórházba vitte. Aztán visszajött, és odaadott egy pisztolyt Ritának. Rita eldugta. Jimmy aztán elment, és ahogy kilépett a házból, beleszaladt a rendőrökbe. Kandi Néni azután egy darabig nem látta, mi történt odaát. Később azt látta, hogy Rita visszajön, megfogja a kanárit, és befejezi a pedikűrt. Nomármost, figyelje meg, hogy Ritának ezúttal feltűnően sok világosság kellett ahhoz, amit csinált. Előzőleg könnyűszerrel vágta a kanári karmait a télikert közepén állva is, anélkül hogy akár csak félrehúzta volna a függönyt. Később azonban, amikor folytatta, akkor nemcsak annak

érezte szükségét, hogy az ablakhoz menjen, hanem félre kellett húznia a függönyt is, és közvetlenül az ablak elé állnia, miközben vágta a karmokat a kanári jobb lábáról. . .

— De — vágott közbe összevont szemöldökkel Della Street — nem a jobb lábán vágta túl rövidre? Mason bólintott.

— Folytassa csak, főnök — mondta Della —, hadd halljam az egészet!

— És Ritán Rosalind egyik ruhája volt. Mond ez magának valamit?

Della megrázta a fejét. — Az égvilágon semmit, főnök. Legfeljebb azt juttatja az eszembe, hogy mindig is kijátszottnak éreztem magam, mert nincs nővérem. Két nő, ha hasonló alkatúak, sokkal egyszerűbben ... Hoppá, várjunk csak! Hiszen ... — Lassan elhallgatott, és tágra nyílt, döbrent szemmel meredt az ügyvédre.

— Bizony — bólintott Mason. Kandi Néni ott állt az ablakban, és bebámult a télikertbe. Látta a tüzes szerelmi jelenetet, és látta, hogy Jimmy Driscoll odaadta a pisztolyt Rosalind Prescottnak! Rosalind és Jimmy akkor éppen annyira elmerültek abban, amit csináltak, hogy ügyet sem vetettek környezetükre. Később azonban Rosalind észrevette Kandi Néni az ablakban, és rájött, hogy az mindent látott! No most, nézzük csak a helyzetet: Rosalind a télikertben állt, az íróasztal előtt, amely két és fél-három méterre van az ablaktól. Az ablakon vékony tüllfüggöny. Be lehet látni rajta át a télikertbe, de csak homályosan. Másrészt viszont Rosalind, aki a szoba közepén állt, és kifelé nézett, nagyon is tisztán láthatta a szemközti Anderson ház ablakában Kandi Néni csontos alakját, aki szemmel láthatóan érdeklődéssel figyelte a történeteket.

— Tehát — szögezte le Della Street — Rosalind Prescott szerelmeskedett Jimmyvel, nem pedig Rita Swaine!

— Úgy látszik — mondta óvatosan Mason.

— És Rita nem is volt akkor a házban?

— Valószínűleg nem. Emlékezzen csak vissza, hogy később, amikor Rita megjelent az ablakban a kanárral, Rosalind egyik ruhája volt rajta. Színes kartonruha jellegzetes virágmintával, elég feltűnő mintájú és elég élénk színű ahhoz, hogy Stella Anderson könnyen ráismerjen. Sokkal biztosabban fölismerte a ruhát, mint azt, aki korábban viselte.

Nomármost, tegyük fel, hogy valamikor déltájt Rita Swaine-nél csöngött a telefon, s nővére kétségbeesetten közölte: "Ide hallgass, Rita, iszonyú bajban vagyok! Itt volt Jimmy Driscoll, és egyszerűen nem tudtunk uralkodni magunkon. Magához ölelt, én megfeledkeztem mindenről, és viszonzotam ... Aztán fölnéztem, és kit láttam leselkedni? Kandi Néni! És tudod, hogy ez mit jelent! Walter válópert fog indítani ellenem, és belerángatja Jimmyt is, ha tudja. Nem hagyhatjuk, hogy Kandi Néni tanúsítsa, hogy Jimmy itt járt, és szerelmeskedtünk, mialatt Walter dolgozni volt!"

Mit mondhatott erre Rita? Például ezt: "Vágd ki magad valami hazugsággal! Mondjuk azzal, hogy a bátyád járt ott. Végül is Kandi Néni nem tudja, kicsoda Jimmy", amire viszont Rosalind azt felelte: "Nem lehet, mert egy autóbaleset történt a ház előtt, és amikor Jimmy kilépett, a rendőrök felírták a nevét és a címét, szóval üldöz bennünket a balszerencse! Nomármost, hallgass ide, Rita! Én akkor épp a kanári karmát vágtam. De a kanári közben elszabadult, és még most is a télikertben röpdös. Jimmy már elment, és elmegyek én is Renóba. Mi lenne, ha átjönne, fölvenné a virágos kartonruhámat, megfogná a kanárit, és odaállná az ablak elé, mintha azért jöttél volna vissza, hogy befejezd a pedikűrözést? Úgy csináld, hogy Kandi Néni biztosan észrevegyen! Ha látod, hogy néz, húzd félre a függönyt, hogy jól szemügyre vehessen. Majd látja, hogy te vagy, nem pedig én, és azt hiszi, végig te voltál itt! Aztán elárulhatod néhány bizalmas barátodnak, hogy Jimmy eszeveszetten szerelmes beléd, de te egyelőre titkolod előlem... Úgy csináld, hogy Kandi Néni fülébe is eljusson!"

— Azt akarja mondani, hogy berántotta volna a saját hűgát? — kérdezte Della. — Miközben Walter Prescott hullája odafönn hevert?

Mason megrázta a fejét.

— Éppen erről van szó, Della! Szerintem nem tette volna, ha tudja, hogy Walter holtan fekszik a hálószobában.

— De észre kellett vennie, amikor felment összecsomagolni!

— Nem ő csomagolt. Ritára hagyta. És a hulla a férje hálószobájában volt, nem az övében.

— Jó. És miután Rita megérkezett, mi történt?

— Ez bizony már más kérdés — mondta Mason. — Az is lehet, hogy Rita bement Walter hálósobájába, az is lehet, hogy nem. Rosalind valószínűleg a saját hálósobájában hagyta a ruhát. Rita fölmehetett oda átöltözni, aztán le a télikertbe, levágni a kanári karmát. Persze inkább arra ügyelt, hogy Kandi Néni fölfigyeljen rá, mint arra, amit csinál, így történhetett, hogy a jobb lábról kétszer is levágta a karmokat, a balról viszont egyszer sem.

!

— Még egy, főnök — mondta Della Street, miközben összehúzott szemmel, tünődve nézte az ügyvédet.

— Honnan veszi, hogy Rosalind Prescott Renóba készült?

Mason elvigyorodott.

— Mázlink van — mondta. — Lementem Karl Helmholdhoz a kanáriról érdeklődni.

Rita Swaine közölte vele, hogy én küldtem, de a Mildred Owens nevet adta meg, és címnek csak annyit, hogy Reno, paste restante. Átmenetileg Helmholdnál akarja hagyni a kanárit, aztán majd érte küld. Talán tudta, hogy a neve bele fog kerülni az újságokba. Talán már korábban is használta a Mildred Owens-álnevet, és úgy akarta intézni a dolgot, hogy a kanárit könnyűszerrel utána küldhessék, akármikor ír érte.

— És mindez azt jelenti, hogy maga most elmegy Renóba? — nézett rá Della Street.

Mason bólintott.

— Elmegyünk.

— Megpróbálunk elébe vágni a rendőrségnek?

Mason ismét bólintott.

— És lehet, hogy veszélyes lesz, Della. Jogilag a tűzzel játszunk!

Della fölmarkolt egy jegyzetömböt, néhány ceruzát, és azt mondta: — Jó. Gyerünk! Mason fölsegítette a kabátját.

— Persze — mondta közben — rém fontos, hogy senki se tudja, hova megyünk és miért.

Különrepülőgépet bérelünk majd a reptéren. Persze van némi esély rá, hogy Holcomb őrmester meg akar keresni engem, nem talál, levonja a kézenfekvő következtetést, és próbaképpen fölhívja a repülőteret.

Tehát maga bérel majd gépet a saját nevével!

— Miért nem álnéven?

— Azért — mondta Mason —, mert kerülni akarok mindent, ami bűnös szándékra vallana. Ez a helyzet már most is épp elég meleg, és hamarosan forró lesz! Nem szeretném, ha megégetné a kezét.

— Ne a kezemmel törődjön. Magára ügyeljen, főnök. Ne feledje, várja a világ körüli út!

Az ügyvéd bólintott.

— Az is jó lesz, Della, de ami azt illeti, hiányozni fog ennek a jogi dzsungelharcnak a feszültsége.

— Sose féljen — nyugtatta meg Della —, bőven lesz része feszültségben. Gondoljon csak a holdfényes fedélzetre, Waikiki strandjára, Japánra a cseresznyevirágzás idején, a Sárga-tengerre, nem is beszélve a...

— Maga — dörrent rá Perry Mason — utazási prospektusokat olvasott!

— De mennyire! Jobb, ha tőlem tudja meg, hogy a felső fiókjából kiszedtem minden iratot, és teletömtem prospektussal. Ott van Bali szigete, az egész Kelet, Honolulu, India és...

Mason elkapta Della derekát, fölemelte, és az ajtó felé lendítette. — Gyerünk, csibész! — mondta. — Vár a munka!

7. fejezet

A motor egyhangú, ritmikus dübörgése elhallgatott, és a repülőgép orra meredeken lefelé fordult.

— Szóval ez Reno, mi? — kérdezte Della Street, orrát az ablak üvegéhez nyomva.

Mason bólintott. Együtt nézték a fényeket, miközben a gép éles fordulóba dőlt, és lefelé siklott az éjszakában. Aztán a pilóta vízszintesbe ment át, felpörgette a motort, és tökéletes hárompontos leszállást hajtott végre, aztán bögő motorral odagördült a repülőtér épülete elé.

Della Street arca lángolt az izgalomtól, ahogy megállt a gép ajtajában. Szoknyája lobogott a lassuló légcsavar által keltett szélben. Mason kezére támaszkodva, könnyedén leugrott a földre.

— Van valami támpontunk, főnök — érdeklődött —, vagy kotta nélkül játszunk?

— Kotta nélkül. Kerítsen egy taxit. — Aztán a pilótához fordult: — Rendben volnánk. Tankoljon, és

tartsa felszállásra készen a gépet. Egyen valamit, de maradjon a közelben, készenlétben.

— Végigmegyünk a játéktermeken — mondta aztán a taxiban. — Nem ismerem Rosalindot, de Rita Swaine-ről nem az a benyomásom, hogy bezárkózik a szállodai szobájába — különösen nem egy olyan városban, mint Reno.

— Mihez kezdünk, ha megtaláljuk? — érdeklődött Della. — Megpróbáljuk követni? Mason a fejét rázta.

— Nem. Kipakolunk neki köntörfalazás nélkül.

— És ha azt mondja, menjünk a víz alá?

— Abban az esetben durván nekitámadunk!

— Mennyire tud maga durva lenni, főnök? — kérdezte Della, lopva rásandított, aztán finoman hozzátette: — Egy nővel?

— Nagyon — mondta Mason. — Maga csak olyankor lát, amikor jól viselem magam.

A taxisofőr hátrafordult. — Hova akarnak menni?

— A sűrűjébe — mondta az ügyvéd.

— A Virginia Streetre gondol?

— Oda, ahol a legjobban zajlik az éjszakai élet.

— Zajlik az élet az egész városban, pajtás — mondta büszkén a sofőr —, a nap és éj minden órájában! Végighajtok a Virginián, aztán megfordulok, visszajövök, és maguk kiválaszthatják, hol akarnak kiszállni. Hiába volt késő este, az üzleti negyed hemzsegett a legkülönfélébb figuráktól. Cowboy ruhás férfiak magas sarkú csizmái kopogtak a járdán. Egyaránt akadtak ingujjra vetkőzött emberek és olyanok, akik elmehettek volna divatreklámnak. Időnként egy-egy estélyi ruhás pár suhant át egyik mulatóból a másikba.

A taxi áthaladt az utat átívelő neonfelirat alatt:

A VILÁG LEGNAGYOBB KISVÁROSA

— Jól van — szólta oda Mason a sofőrnek —, hajtsen lassan vissza. A vasúti átjáró után kiszállunk.

A sofőr megkockázott egy javaslatot: — Ide figyeljenek, ha házassági engedélyt akarnak, én tudom, hol...

Della Street elnevette magát, és megrázta a fejét.

— Nem szerelemből jöttünk ide, hanem dolgozni — mondta.

Kiszálltak. Della belekarolt Masonba, elsétáltak a következő kereszttutcaig, befordultak, és kezdték átfésülni a bárakat és játéktermeket. A harmadik hely, ahova bementek, a Bank Klub volt. Többféle oltáron lehetett áldozni a Szerencse Istennőjének: a fáraó, a rulett, a szerencsekerék, a kockavetés és a huszonegyes körül egyaránt ott volt a kettős gyűrű: a megszállottaké és a kíváncsi nézőké.

Della Street megszorította Mason karját. — Ott van Rita!

— Hol?

— Ott, a szerencsekeréknél! Látja? Az a drapp kabátos, barna ruhás nő!

Mason bólintott.

— Átöltözött, amióta az irodában járt — mondta.

— Hát persze. Nyilván repülőgéppel jött. Az a pár vele van.

— Tőle balra?

— Igen.

Mason figyelmesen megnézte a kis csoportot, akik öt centtől egy dollárig terjedő tétjeiket rakosgatták, miközben kerepelve forgott a szerencsekerék.

A Rita Swaine mellett álló nőnek gesztenyebarna haja volt, barna szeme, és sugárzott belőle az eleveenség. Fekete ruhát viselt, és hetyke kis fekete kalapot. Mialatt Mason szemügyre vette, rátett egy ötvencentes tételt a tizszeres helyre, és nyert. A játékmester odalökött az asztal üveglapjára tíz darab ötvencentest. A nő hátra vetett fejjel fölnevetett.

— Nem hord gyűrűt — állapította meg tünődve Mason. — Ez sok mindent jelenthet — vagy semmit... Tekintete átsiklott a födetlen fejű fiatalemberre, a nő kísérijére. Harminc év felé járhatott, az átlagosnál valamivel magasabb volt, atlétakülsőjű: széles vállú, keskeny csípőjű, könnyed, kecses mozgású. Sötét, göndör haján meg-megcsillan a fény. Fekete szeme tüzesen villogott, arca jókedvű volt és eleven. Az a

fajta férfi volt, akire egyszeri látás után is visszaemlékszik az ember, akiről nagyon is elképzelhető, hogy a karjába kap egy nőt, és füttyül a nézőkre, férjekre és következményekre.

— Lefogadom, hogy ragyogóan táncol — lehelte Della Street.

Mason előrelépett, és odavetett egy ezüst egydolláros az asztal üveglápjára, a hússzoros helyre. Rita Swaine, anélkül hogy fölpillantott volna, szó nélkül odébb húzódott, hogy helyet adjon az új játékosnak. A másik nő nyílt, kíváncsi tekintettel szemügyre vette az ügyvédet, aztán a kísérőjéhez fordult, és sűgött neki valamit. A szerencsekerék gyors kerepeléssel megindult, aztán a kerepelés lassan szétvált különálló hangokra, ahogy a merev lapocska baljóslatúan végigkopogtatta a fém válaszfalakat. A kerék már szinte megállt, aztán a kis jelzőlap egy utolsó, halk koppanással belecsusszant a hússzoros rekeszbe.

Magától értetődött, hogy Rita Swaine megnézte magának azt, aki most nyert húsz dollárt. Ráemelte pillantását. Ebben a pillanatban kérdezte meg tőle Mason, miközben besöpörte nyereseményét: — Nem mutat be a barátainak?

Rita Swaine szemében egy pillanatra rémület villant meg, aztán visszanyerte önuralmát. Odalökött ötven centet a hússzoros helyre. — Hátha másodszor is beüt — mondta, majd társaihoz fordult: — Rossy, ez Perry Mason!

Mason lepillantott a barna szempárba — melyből már eltűnt a vidámság — , az esedező, felé fordított arcba.

— Gondoltam — mondta Rosalind Prescott. — Meg is kérdeztem Jimmytől.

— Ő pedig Jimmy Driscoll — mondta Rita.

Mason kezét fogott vele. A hosszú, erős ujjak körülfonták a kezét, a fekete szempár tekintete belefűrődött az övébe. Driscoll arca feszült volt és kifejezéstelen, mint a fáraóasztalnál ülő kártyásoké.

— Hogy csinálta? — kérdezte Rita Swaine.

— Titok — mondta Mason. — Hol beszélgethetünk?

— Rossynál, a Riverside Szállóban. Ó, és itt van Miss Street is! Jó estét, Miss Street!

Della rámosolygott. Mason bemutatta Dellát Rosalind Prescottnak és Jimmy Driscoll-nak. Mintha csak mulatni vágyó, gondtalan turisták lettek volna, kísétáltak a Bank Klubból, és átballagtak a Riverside Szállóba.

Mason hátramaradt Dellával. — Sajnálom, Della — mondta — , de maga nem jön fel velünk. Borotvaélen járunk. Maradjon ideleln a hallban, valamelyik házi telefon közelében. Ha bejön valaki, akinek rendőrökülseje van, és Rita Swaine-t vagy Rosalind Prescottot keresi, telefonáljon föl a szobába! Della bölintott.

— És a többieknek ne kössük az orrára! — figyelmeztette az ügyvéd.

Ahogy beléptek a szálló előcsarnokába, Della Street odaszólt neki: — Főnök, ha megbocsát, beugrom az étterembe, és bekapok egy szendvicset meg egy kávé. Nem ettem semmit, és félek, hogy rettenetesen megfájdul a fejem!

— Jól van, Della — vetette oda Mason. — Jöjjön föl, ha végzett. Hányas a szobája, Mrs. Prescott?

— Háromszázhuszonegyes.

— Akkor menjünk — mondta az ügyvéd.

Miután fölrtek, Jimmy Driscoll meggyőződött róla, hogy senki sem lebzsel a folyosón, majd gondosan becsukta és kulcsra zárta a szoba ajtaját. Aztán kitárt karral Rita Swaine-hez fordult. — Semmivel se törődj drágám, én mindig melletted vagyok!

Mason átballagott a szobán, leült az ágyra, keresztbe rakta hosszú lábát, és odavetette:

— Az istenért, gyerekek, erre semmi szükség!

— Mire? — kérdezte Rita Swaine, és megpördült, hogy a szemébe nézzen.

— Erre a szerelmi színjátékra — mondta Mason. — A nővére még utóbb féltékeny lesz, Rita!

— Ezt hogy érti? — méltatlankodott Rita Swaine.

— Tudja azt maga nagyon jól — mondta Mason, és jelentőségteljesen elhallgatott. Aztán előhalászott a zsebéből egy csomag cigarettát, végigkínálta a várakozó társaságot, magának is kivett egyet, hátradőlt és rágyújtott.

— Végül is — szólalt meg — én nem vagyok Kandi Néni, tudják ...

— Nem tetszik nekem a maga vicce, Mason! — mondta fenyegetően Driscoll.

Mason farkasszemet nézett vele. — Nem baj, Driscoll.

— Mi volna, ha megmagyarázná — mondta Driscoll —, vagy bocsánatot kérne?

— Lárifári! — förmedt rá Mason. — Mit képzelnék maguk, ki veszi ezt be?!

Rosalind Prescott kihúzta magát. — Azt hiszem, Mr. Masonnak igaza van — mondta.

— De Rossy! — kiáltott föl Rita.

Driscoll nem vette le pillantását az ügyvédről. — Szerintem nincs igaza — mondta —, és egyébként sincs ínyemre a modora:

— Maga elmehet a fenébe! — mondta Mason. — Jóképű férfi, nyilván világeletében könnyű dolga volt a nőekkel. Most benne van a pácban, és úgy találja, hogy sokkal könnyebb a szoknyák mögé bújni, mint nyíltan játszani.

Driscoll feléje indult. Az ügyvéd fenyegetően fölállt az ágyról. Rosalind Prescott előreugrott, és belekapaszkodott Driscoll karjába. — Jimmy, elég! Hallod? Elég legyen ebből!

— Jöjjön csak, maga zöldfülű hülye! — biztatta Mason. — Csináljon ramazurit! Arra majd idejön a házi detektív, aztán jönnek a zsaruk is. Az eddigi agyalágyult húzásainál az sem lesz rosszabb!

— Senki sem kényszeríthet rá, hogy ezt lenyeljem magától! — mondta remegő ajakkal Driscoll.

— Egy frászt nem! — vetette oda Mason. — Maga csak azt hiszi! Lenyeli, és a száját is megnyalja utána! Üljön le!

— Kérlek, Jimmy! — esdekelt Rosalind Prescott.

Rita Swaine merően figyelte az ügyvédet.

— Miért beszél így? — kérdezte.

— Ezt magának jobban kéne tudnia. Két okból. Az egyik az, hogy nem kedvelem, ha átvernek az ügyfeleim.

— Senki sem akarta átverni magát.

— Hát persze hogy nem — mondta gúnyosan az ügyvéd. — Amikor elmondta, hogy magát látta Kandi Néni Jimmyvel, akkor dehogy akart palira venni! Csak a képzelőerejét tornáztatta! — Mogorván odafordult Rosalind Prescotthoz. — Úgy érzem, maga igazat fog mondani.

— Tartsd a szád, Rossy! — figyelmeztette fojtott hangon Driscoll. — Ez nem tréfadolog!

Mason ellenségesen végigmérte Driscollt.

— Más volna a helyzet — mondta —, ha meg tudnák etetni a világgal ezt a maszlagot! De nem megy! Velem nem sikerült, és hosszú távon az ügyéssel sem sikerülhet. És csak a kezére játszanak azzal, hogy megpróbálják! A fenébe is, miért nem mondták el rögtön az igazságot, miért nem hagyták, hogy én mondjam meg, mit csináljanak?! De nem, maguknak muszáj volt megpróbálkozniuk azzal a dilettáns élőképpel az ablakban. Rosalind elhúzza a csikot, és elől hagyja a ruháját, hogy Rita fölvegye. Rita megfogja a kanárit, odamegy az ablakhoz úgy, hogy Kandi Néni biztosan meglássa, és befejezi a karomvágást. A hibát akkor követi el, amikor izgalomban nem veszi észre, hogy a jobb láb karmait egyszer már levágták. A bal lábat kellett volna befejezni. Rita azonban fáradtságot nem kímélve másodszor is levágja a jobb láb karmait, érintetlenül hagy viszont egyet a bal lábon.

Rita Swaine felháborodottan közbeszólt: — Hát ez hallatlan!...

— Igaza van, Mr. Mason — jelentette ki Rosalind Prescott.

Mason ránézett.

— Azt hiszem, kezdem megkedvelni magát. Mondja el, mi történt, de gyorsan! Lehet, hogy nincs sok időnk. A húga nagyon sok nyomot hagyott hátra. Én követtem a nyomokat, s éppúgy követheti más is. Driscoll nagy lélegzetet vett, és szóra nyitotta a száját.

— Csönd legyen, Driscoll! — szólt rá Mason.

— összevesztem a férjemmel — mondta Rosalind Prescott. — Válni akart tőlem. Megtalálta Jimmy egyik levelét. A levél tartalmát többféleképpen lehetett értelmezni. A Walter a rosszabbik értelmezést választotta.

Ügyvédhez ment. Én pánikba estem, és a lehető legrosszabbat tettem: felhívtam Jimmyt, elmondtam neki a történetet, és közöltem, hogy elmegyek. Jimmy elvesztette a fejét, és odarobogott hozzánk. S ráadásul hozott egy pisztolyt is, azzal a hóbortos elképzeléssel, hogy megvéd WALTERTŐL! Walter korábban már megfenyegetett, hogy megöl, ha megpróbálok részt kérni az üzleti vagyonából.

— Maga ezt elmondta Driscollnak? — kérdezte Mason.

— Igen, a telefonban.

— Rendben van — mondta Mason —, ezt ne felejtse el. Driscoll tehát úgy vélte, maga közvetlen veszélyben van. Valószínűleg közvetlen veszélyben is volt. Driscoll csak azért vett magához fegyvert, hogy önt megvéddesse. Folytassa!

— Jimmy odajött. A télikertben voltunk. Megpróbáltam józanul megbeszélni vele a helyzetet. Jimmy ... szóval Jimmy elvesztette a fejét, átölelt, és én...

— Tudom — szakította félbe Mason. — Kandi Néni már leírta a jelenetet.

— Az ő leírásában milyennek hatott?

— Szenvedélyesnek — mondta Mason szűkszavúan.

A nő a szemébe nézett. — Hát az volt! Mason bólintott. — Derék kislány. Folytassa csak.

— Jimmy azt mondta, el kell mennem, és hogy ő foglal helyet a repülőgépen. Akkor történt az a karambol. Jimmy kirohant, és segített kiemelni a sebesültet a sportkocsiból, és betenni a bútorszállító kocsiba. Aztán visszajött, nekem meg hirtelen eszembe jutott, hogy megidézhetik tanúnak; hogy a bú-, torszállító kocsifőrfje esetleg visszajön, megpróbálja megtudni a nevét és a címét. Jimmy kocsija odakinn állt a mellékutcában. Ezért azt mondtam Jimmynek, hogy azonnal el, kell tűnnie. Én összecsomagolok, mondtam, és majd később utána megyek. Jimmy nem akart elmenni. Én erősködtem. A végén azt mondta, hogy legalább vegyem magamhoz a pisztolyát, önvédelemnek, ha Walter esetleg visszajönne. Mondtam neki, hogy nem kell pisztoly, úgysem használnám soha, de ő ragaszkodott hozzá feltétlenül legyen egy pisztoly valahol a házban, ahol szükség esetén kéznél van. Így hát elvettem a pisztolyt, és eldugtam az íróasztalfiók mögé, ahol Walter sosem bukkanhatott volna rá. Eszem ágában sem volt használni, még végső megoldásként sem. Csak azért raktam el, hogy Jimmy végre megnyugodjon, abba hagyja a vitatkozást, és elmenjen. Jimmy néha nagyon csökönyös. Most is az volt.

— És aztán? — kérdezte az ügyvéd.

— Aztán fölpillantottam, és észrevettem, hogy Kandi Néni leleselkedik. Isten tudja, mióta lesett már — valószínűleg mindent látott! Szóltam Jimmynek, hogy siessen. Elindult, de egyenesen belefutott néhány rendőerbe, akik egy járőrkoocsival jöttek. Kiírták a nevét és a címét az igazolványából. Akkor aztán tudtam, hogy nekünk befellegzett!

— Várjon csak egy kicsit — mondta Mason. — Visszament még Jimmy a házba azután, hogy a rendőrök felírták a nevét és a címét?

— Igen.

— És akkor mi történt?

— Meghánytuk-vetettük a dolgot, és Jimmynek az az ötlete támadt, hogy hívjuk oda Ritát, vegye föl a ruhámat, fogja meg a kanárit, fejezze be a körömvágást, és álljon oda az ablakhoz, hogy Kandi Néni könnyen ráismerjen. Látja: eléggé hasonlítunk egymáshoz, Kandi Néni igazán nem lehetett teljesen bizonyos abban, hogy kit látott.

— Folytassa.

— Fölhívtam Ritát, ő tudja a többit.

— Honnan hívta föl?

— A házból. De a telefonban nem mertem sokat mondani.

— A telefonálás után meddig volt még ott?

— Semeddig. Rögtön kirohantam a repülőtérrre, ahonnan megint fölhívtam Ritát, és elmondtam neki mindent.

— Menetrendszerű géppel jött ide, vagy különgépet bérelt?

— Menetrendszerűvel. Először San Franciscóba repültem, onnan Renóba.

— És maga? — biccentett az ügyvéd Driscoll felé.

— Ő is jött — mondta Rosalind.

— Ugyanazon a gépen? A nő bólintott.

— És mikor tudták meg — kérdezte Mason —, hogy a férjét megölték?

Rosalind szeme kerekre tágult. — Waltert? Megölték?!

— Igen — mondta Mason, és fürkészően figyelte. — Megölték.

— Vigyázz, Rosalind! — figyelmeztette Driscoll. — Ez valami csapda. Nem ölték meg. Máskülönben mi is tudnánk róla.

Mason megfordult, és rámeredt Rita Swaine-re.

— De maga tudta, Rita! — förmedt rá. Rita a fejét rázta. — Nem tudom, miről beszél... hacsak nem valami trükk ez, hogy több pénzt tudjon kihúzni Rossyból!

— Tényleg? — kérdezte Rosalind Prescott. — Tényleg megölték, vagy ez valami csapda?

Mason tűnődő szemmel fürkészte Rita Swaine-t. — Maga hogy jött ide? — érdeklődött. — Menetrendszerű vagy bérelt géppel?

— Gépet béreltem, és közvetlenül ide repültem.

— Mennyivel azután, hogy elment az irodámból?

— Pár perccel. Otthagytam a kanárit abban az állatkereskedésben, amelyikről érdeklődtem magától, aztán taxiba ültem, és egyenesen a repülőtérré mentem.

— És nem tudta, hogy Walter Prescott hullája az emeleti hálósobában hever?

— Hol? Rosalindék házában?

— Igen.

Rita a fejét rázta. — Nem tudtam, és egy szót sem hiszek az egészből!

Rosalind Prescott hirtelen leült. Tágra nyílt szemmel meredt az ügyvédre.

— Maga sem tudta? — kérdezte tőle Mason.

— Nem, persze hogy nem... ez... ez egészen megdöbbsent. Nem mintha odalettem volna érte, nem gyűlöltem! Magának sejtelve sincs róla, milyen halvérű, milyen áskálódó, a végsőkig kicsinyes volt! Az egész lényében nem volt egy szikrányi érzés sem ... Akár él, akár meghalt, mindenképpen gyűlölöm ... de ez megdöbbsent, mégis.

— A férjét — mondta Mason — az emeleti hálósobában találták meg. Utcai ruhában volt. Három lövés érte egy 38-as revolverből. A rendőrség megtalálta a fegyvert az íróasztal fiókja mögött, ott ahova maga dugta. Egyelőre úgy vélik, hogy az a gyilkos fegyver. Ha közben kiderült volna valami, ami megváltoztatta a véleményüket, arról én még nem tudok.

Odafordult Jimmy Driscollhoz. — Milyen pisztolyt adott Rosalindnak?

— Egy Smith & Wesson gyártmányút. — Milyen kaliberű volt?

Driscoll habozott. — 38-as — mondta aztán —, de ez nem valami ritka kaliber!

— Van valami megkülönböztető jegye a pisztolynak?

— Mire gondol?

— Tudja jól. Bármire, amiről fölismerhető. Valami jel vagy karcolás?

— Van. A markolat gyöngyház berakásából kitörött egy V alakú darabka.

— És futtatott acél volt, vagy nikkelezett?

— Futtatott acél.

— Akkor most halljuk a maga beszámolóját, Driscoll — mondta színtelen hangon Mason —, illetve várjon egy kicsit, mielőtt bármit is mond! Én Rosalind Prescott ügyvédje vagyok. Valószínűleg Rita Swaine-t is képviselem, ezt még nem tudom. Még át kell gondolnom. De magát nem képviselem, és nem is fogom.

— Nem is szeretném! — csattant föl indulatosan Driscoll. — Megvan a magam ügyvédje, akiben jobban megbízom — annak legalább modora és méltósága van!...

Mason érdeklődő pillantással végigmérte.

— Igen, maga az a típus, aki bedől a méltóságteljes modornak, az elegáns ruhának, a nagy mahagóni íróasztalnak meg a többi szemfényvesztésnek. No, akkor ezt tisztáztuk. Megvan a saját ügyvédje. Én Rosalind Prescott ügyvédje vagyok. És most van valami mondanivalója?

— Persze, hogy van!

— Tessék. Mondja el.

— Megerősítem Rosalind vallomását, minden részletében!

Mason hűvösen ránézett. — Maga ölte meg Walter Prescottot?

— Dehogyan öltém meg! Most hallottam először az egészből.

— Látta Walter Prescottot, mialatt ott volt a házában?

— Nem. Egész idő alatt Rosalinddal voltam.

— Egész idő alatt? — Igen.

— Minden pillanatban? — Igen.

— Hajlandó esküt tenni rá? — Igen.

— Ide figyeljen, nehogy félreértsük egy mást! Megesküszik rá, hogy Rosalind Prescotttal volt minden pillanatban, attól kezdve, hogy belépett a házba, egészen addig, míg Rosalinddal együtt távozott?

— Igen.

— No és akkor, amikor kiment, hogy kiemeljék a sebesült autóst a kocsiból? És akkor, amikor a rendőrökkel találkozott? Akkor nem volt vele.

— De akkor nem is voltam bent a házban — mondta szinte leereszkedően Driscoll. — Ha jól értettem, a kérdései arra az időre vonatkoznak, amit odabenn töltöttem ...

— Szóval mialatt benn volt a házban, minden pillanatot Rosalinddal töltött?

— Erre már kétszer-háromszor feleltem. — Akkor feleljen még egyszer. Vele volt?

— Igen.

Rosalind mondani akart valamit, de amikor Driscoll összevont szemöldökkel ránézett, meggondolta magát.

— Jó — mondta Mason —, tehát vele volt a hálószobájában is, amikor átöltözött

Driscoll valami gyors replikára nyitotta a száját, de meggondolta magát, gyorsan Rosalindra nézett, aztán megszólalt: — Hát igen, ő ... Mit szólna hozzá, Rosalind?

— Persze hogy nem volt velem, mialatt átöltöztem — mondta Rosalind. — Akkor sem, amikor összecsomagoltam. Egyszerűen alibiről akar gondoskodni nekem!

— És ha így van — mondta Mason —, akkor most látják, milyen árat kellene fizetniük ezért az alibiért. Márpedig elő fog jönni a kérdés! Jimmy Driscollnak vagy meg kell esküdni rá, hogy magával volt a hálószobában, míg maga átöltözött, vagy egyedül kell hagynia magát a hálószobában.

— De várjon csak — mondta Rosalind —, ez már azután volt, hogy Jimmy odaadta nekem a pisztolyt! Ezt Kandi Néninek tanúsítania kell!

Mason bólintott. — Igen, maga azután öltözött át. De mi van Walterrel? Az ő hullája akkor már a hálószobában hevert, vagy nem?

— Hát... én nem tudom.

— Mikor járt utoljára Walter hálószobájában?

— Egész délelőtt be sem tettem oda a lábam! A hálószobámat az öltözőszobám és a fürdőszoba választja el az övétől. A reggelinél találkoztam a férjemmel. Roppant sértő módon viselkedett! A kezébe került Jimmy egyik hozzám írott levele. Pontosan valami ilyesmire várt. Elsinkófálta tizenkétezer dolláromat, és nekem egy fél nyugtám sem volt róla! Attól félt, hogy visszaperelem. Kereste az alkalmat, hogy rossz színben tüntethessen föl, és beadhassa a válókeresetet, hogy az legyen a látszat, hogy én csak utólag találtam ki az egész pénzhistóriát, hogy mentsem a jó híremet, és befeketítsem őt.

— Gondolom, tudja — mondta Mason —, hogy ez milyen ocsmányul hangzik majd az esküdtszék előtt. Rosalind bólintott.

— Kandi Néni szerint — folytatta Mason

— maga a kanári karmait vágta éppen, amikor Driscoll bejött a télikertbe, és a karjába kapta magát.

Rosalind megint bólintott.

— Kandi Néni — folytatta Mason könnyörtelenül — már percek óta figyelte magát, amikor Driscoll belépett. Driscoll, nem volt magával a télikertben, viszont már a házban volt mintegy negyvenöt perce. Kandi Néni látta, amikor megérkezett, és megnézte, hány óra.

— Ki, ha ő nem?! — csattant föl keserűen Rosalind.

— Másról van szó — mondta az ügyvéd.

— Driscoll nem volt magával a télikertben. Hol volt hát?

— Telefonáltam — vágta rá Driscoll.

— Hova?

— Az irodámba. Rosalind előzőleg a lakásomon hívott fel. Kirohantam hozzá, de volt néhány dolgom, amit kora délelőtt el kellett végezni, ezért fölhívtam az irodát.

— Hosszan telefonált?
— Nem tudom pontosan, talán öt-tíz percig.
— És amíg ő telefonált — fordult az ügyvéd Rosalind Prescott-hoz —, az alatt ment be maga a télikertbe, hogy levágja a kanári karmait?
— Igen.
— És Driscollból azt megelőzően nem törtek ki az érzelmek?
— Nem ölelkeztünk, ha arra gondol.
— Arra.
— Nem.
— Tehát itt van még egy időszak, amíg Driscoll a házban volt, de maga nem tud számot adni róla, hogy mit csinált?
— Igen ... azt hiszem, igen.
— Ha mindenáron így akarja nézni — jegyezte meg ellenségesen Driscoll.
— Így akarom nézni — mondta Mason, anélkül hogy levette volna a szemét Rosalind Prescott-ról. — És ez alatt a telefonbeszélgetés alatt történt odakinn a karambol?
— Igen.
— Maga elengedte a kanárit, és átrohant a ház másik frontjára?
— Nem, várjon csak! Akkor engedtem el a kanárit, amikor Jimmy megölelt. Aztán, amikor elengedett, teljesen feldúlt voltam, ő meg azt mondta, hogy telefonon helyet foglal a legközelebbi renói gépre. Kiment telefonálni, én meg nekikészültem, hogy megfogjam a kanárit. Akkor történt a baleset.
— És Driscoll előzőleg telefonált az irodájába?
— Igen, azt hiszem, összekeveredik a fejemben az egész. Eléggé felizgatott a veszekedés Walterrel, aztán meg azon vettem észre magam, hogy szökni készülök Jimmy-vel... szóval egyszerűen nem tudok visszaemlékezni a részletekre! Tele a fejem homályos benyomásokkal.
— De végül is Driscoll legalább két alkalommal töltött néhány percet a telefonnal?
— Igen.
— Maga azonban nem tud megesküdni rá, hogy a telefonnal volt?
— Nem.
— Mikor történt a baleset?
— Ezt meg tudom mondani. Pontosán délben. A gyári sípszó épp delet jelzett, amikor meghallottam a csattanást.
— Akkor Driscoll kiment, segített kiemelni az eszméletlen autóst a sportkocsiból, aztán visszament a házba. Amikor visszajött, maga már a télikertben volt, ugye?
— Igen.
— Mikor vette észre, hogy Kandi Néni leselkedik?
— Miután Jimmy odaadta a pisztolyt.
— És akkor határozta el, hogy Jimmynek el kell mennie, és maga majd később csatlakozik hozzá?
— Igen. Én a repülőtérré akartam menni. Ő majd írt volna nekem Renóba.
— Driscoll tehát kiment, összefutott a rendőrökkel, meg kellett adnia a nevét és a címét, aztán visszament, hogy közölje magával: a baj megtörtént, és jobb, ha együtt mennek Renóba?
— Nem egészen így. Elmondta, mi történt. Rájöttünk, hogy nyakig vagyunk a pácban, így hát leültünk, és megpróbáltunk találni valami kivezető utat. Jimmynek eszébe jutott, hogy Rita átjöhetne, és befejezhetné a körömvágást úgy, hogy Kandi Néni lássa. Fölvehetné a ruhámat, és az ablak elé állhatna.
— Okos ötlet — mondta Mason Driscollra nézve — bár Ritát kissé kínos helyzetbe hozta ...
— Ha elfelejtette volna, Mr. Mason — mondta Driscoll —, emlékeztetem, hogy én akkor még nem tudtam semmiféle gyilkosságról. Azt hittem, egyszerűen arról van szó, hogy ne rántsák sárba Rosalind nevét az én szenvedélyességem miatt, amiatt, hogy kimutattam a szerelmemet!
— Ezt tartogassa az esküdteknek, Driscoll — mondta közönyösen Mason. — Őket jobban érdekli majd, mint engem. Nomármost, tudja valamelyikük, hogy mi okozta azt a balesetet?
Driscoll méltóságán alulinak tartotta válaszolni. Rosalind Prescott pedig megrázta a fejét.

— Elmondom, mit tudtam meg — mondta Perry Mason. — Harry Trader egy nagy bútorszállító kocsival be akart fordulni a Fourteenth Streetre, hogy leszállítson valami holmit, amit Walter Prescott garázsába kellett vinnie. Kihúzódott balra, hogy be tudjon fordulni. Packard a sportkocsijával bevágódott melléje jobbról, de úgy, hogy nem is nézte, hova megy! Csak arra eszmélt, hogy balról valami föl magasodik előtte. De akkor már késő volt. A másik már kanyarodott, Packard pedig nem tudott irányt változtatni, összeütköztek. Nomármost, Packard azért nem nézte, hova megy, mert látott valamit az egyik jobb oldali ház ablakában, ami lekötötte a figyelmét. Nem lehetett az Anderson ház, mert Mrs. Anderson egyedül volt otthon, és az ebédlőablaknál állt, a Prescott ház télikertjét figyelve. Ennélfogva Packard csak a maguk házában láthatott valamit, Mrs. Prescott! Van valami elképzelése arról, hogy mit?

— Nincs, semmi az égvilágon — vágta rá Rosalind.

— A Prescott ház nem lehetett — jelentette ki határozottan Driscoll —, hiszen Rosalind meg én kettesben voltunk a házban! Ő a télikertben volt, én telefonáltam.

— Ezt mondja maga — morogta Mason. — Mit gondol, Packard mit mond majd, amikor megtalálják?

— Nem tudom, és nem is érdekel... Miért? Nem találják?

Mason megrázta a fejét. — Kiment a kórházból, és eltűnt. Mondja, Driscoll, hol volt maga akkor, amikor Packard elhagyta a kórházat?

— Mikor?

— Körülbelül egy órával a baleset után. Rosalind föl kacagott. — Most az egyszer minket pártol a szerencse, Mr. Mason! Jimmy akkor velem volt a repülőtéren — sőt azt hiszem, már San Francisco felé repültünk!

— Van még valami — mondta Mason. — Körözi magukat a rendőrség! Én ezt egyértelműen tudom. Rita nagyon sok nyomot hagyott hátra, a kanári miatt. Én nyomon tudtam követni, és ha nekem sikerült, a rendőrségnek is sikerülhet. Nomármost, ha kitudódik, hogy én itt beszéltem magukkal, de nem adtam át magukat a rendőrségnek, noha tudtam, hogy az igazságszolgáltatás elől szöknek, bűnpártolóként felelősségre vonhatnak. A kérdés az: megbízhatom-e magukban, tartani fogják-e a szájukat?

— Hát persze — bólintott Rita Swaine. — De mi nem szökünk az igazságszolgáltatás elől, Mr. Mason!

— mondta Rosalind Prescott.

— Hát, a látszat más. Miért jöttek ide olyan feltűnő sietséggel?

— Én azért — mondta Rosalind —, mert ki akartam jutni az államból, hogy Walter válóperes keresetét ne kézbesíthessék. Gondoltam, Renóban én is beadok egy keresetet. Miután megérkeztem, kisült, hogy ez csak hatheti állandó itt lakás után lehetséges. De azt akartam, hogy Walter egy ideig ne tudja, hol vagyok, mert féltem, hogy megöl! Tehát ez nekem éppen jól jött.

— Driscoll pedig csak elkísérte magát?

— Igen.

— És maga miért jött, Rita?

— Hogy elhozzam Rossy holmiját, amire szüksége volt.

— És ehhez különgépet kellett bérelnie?

— Hát... el akartam mondani Rossynak, hogy minden úgy ment, mint a karikacsapás: hogy elbolondítottam Kandi Nénit, maga hajlandó a képviselőre, és hogy lépjen érintkezésbe magával. Gondoltam, esetleg fölhívhatná magát, és megbeszélhetnének egy találkozót. Rossy odarepül, visszarepül, és Walter neszét se veszi semminek.

— Maga nem ment be abba az emeleti hálószobába, amíg ott volt a házban? — kérdezte Mason.

— Walter hálószobájába? Nem. Rossy a saját szobájában, az ágyon hagyta a ruhát. Fölrohantam, átöltöztem, lejöttem, megfogtam a kanárit, eljátszottam a jelenetet Kandi Néninek, és összecsomagoltam Rossynak pár dolgot, amit magammal hoztam. A többit föladtam gyorsárúként.

— A csomagszállító azalatt jött értük, amíg maga ott volt?

— Igen.

— Hova címezte a küldeményt?

— Mildred Owensnek, Reno, paste restante. Ugyanis Rossy megmondta, hogy ezen a néven fog bejelentkezni, hogy feltűnés nélkül érintkezésbe léphessen vele.

— Elég bonyolult elővigyázatossági intézkedések ezek egy férj ellen — jegyezte meg Mason.

— Nem tehetek róla. Ez az igazság. Mason Driscollra emelte pillantását.
— És maga, Driscoll? Maga hallgatni fog arról, hogy itt jártam?
— Maga szemmel láthatóan egy jottányit sem bízik bennem — mondta Driscoll —, és nem tudom, nekem miért kéne magában! Nem ígérek meg semmit.
— Jimmy! — csattant föl Rosalind Prescott. — Nem látod, Mr. Mason mekkora kockázatot vállal csak azért, hogy megvédjen minket? Hát nem ...
Csöngött a telefon. Mason félretolta Driscollt, és fölkapta a kagylót. — Halló!
Della Street izgatott hangja szólalt meg: — Holcomb őrmester van itt, és két helybeli zsarú, nagy sombrerójú, cserzett képű seriff-helyettesek! Épp most szállnak be a liftbe!
— Vágja magát taxiba — mondta Mason. — Iszkoljon a reptérre! Ott várjon! Ha egy órán belül nem jönök, induljon haza! Tegye le, gyorsan!
Megnyomkodta a telefon billentyűjét.
— Tessék, mi az? — szólt bele ingerülten a központos. — Rohama van? Szétmegy a fülem!
— Sürgős! — mondta Mason. — Perry Mason vagyok, ügyvéd. Be akarom jelenteni, hogy a háromszázhuszonegyes szobában három személy tartózkodik, akiket köröz a Los Angeles-i rendőrség! Név szerint: Rosalind Prescott, aki Mildred Owens néven jelentkezett be, Jimmy . . .
Jimmy Driscoll rávetette magát. Mason, bal kezével füléhez szorítva a kagylót, jobb kezével lendületesen állon vágta Driscollt. A fiatalember hátratántorodott, Mason pedig zökkenőmentesen folytatta a mondatot, mintha mi sem történt volna. — ... Driscoll, mindkettőjüket a Los Angeles-i Walter Prescott meggyilkolása miatt körözik. Ugyanott van Rita Swaine is, Rosalind Prescott húga, akit ugyanazzal a gyilkossággal kapcsolatban akarnak kihallgatni.
Driscoll, visszanyervén egyensúlyát, újabb rohamra indult.
Mason lecsapta a kagylót.
— Hagyja abba, hülye! Vége a komédiának! Ide figyeljen, Rosalind, magát meg Ritát ki fogják hallgatni. Ne válaszoljon egyetlen kérdésre sem. Ne egyezzen bele a kiadatásba. Ragaszkodjék alkotmányos jogaihoz. Ne tegyen semmit, amíg én nem...
Parancsoló kopogás szakította félbe.
— Nyissák ki! — mondta egy férfihang. Driscoll dühösen meredt Masonra. Rosalind Prescott értetlen, kérdő tekintettel nézte. Mason kikerülte Rita Swaine-t, és kinyitotta az ajtót.
Holcomb őrmester nyomult be, mögötte két bronzbarna, sombrero férfi. Amikor meglátta Perry Masont, meglepetten megtorpant.
— Maga?
— Személyesen — biztosította az ügyvéd. Holcomb arcán vigyor terült szét.
— Nahát, ez aztán a szép dolog! — mondta nyájasan. — Maga tudta, hogy ezeket az embereket körözi a rendőrség! Átcsempészte őket az államhatáron, és...
— Várjon csak! — szakította félbe Mason. — Semmi közöm ahhoz, hogy átjöttek az államhatáron!
— Ezt mondja maga. — Holcomb csúfondárosan elhúzta a száját.
— Ezt mondom, és be tudom bizonyítani!
— Jó. Mindenesetre itt találtuk magát, amint körözött személyekkel konspirál, akik a rendőrség elől szöknek!
— Egyáltalán nem ezt csináltam.
— Nem, mi? Próbálja majd beadni ezt az ügyvédi Kamara fegyelmi bizottságának!
— Az a helyzet — mondta Mason —, hogy semmit sem kell beadnom az Ügyvédi Kamara fegyelmi bizottságának. Ugyanis azért jöttem ide, mert okom volt feltételezni, hogy az a személy, aki ebben a szállodában Mildred Owens néven jelentkezett be, valójában Rosalind Prescott, akiről véletlenül tudom, hogy gyilkosságért körözi a rendőrség. Annak, hogy ő történetesen ügyfelem egy másik ügyben, semmi köze ehhez.
— Próbálja csak megegyezni valakivel ezt a maszlagot! — mondta Holcomb.
— És — folytatta Mason — mihelyt megtudtam az igazságot, elhatároztam, hogy átadom őket a rendőrségnek.
— Ne rohogtessen — mondta Holcomb. — Megfájdul tőle az oldalam. Hallottam én elég hajmeresztő

mesét a magam idejében, de ilyet még nem!

Mason a telefon felé biccentett. — Ha volna szíves föl hívni a központot, megtudná, hogy éppen pár perccel a maguk érkezése előtt kértem, hogy értesítsék a rendőrséget.

Holcomb rámeredt az ügyvédre.

— Most lebuktatom magát, még mielőtt megvesztegethetné a központost, hogy hamis vallomást tegyen! — mondta, aztán fölemelte a kagylót, és beleszólt: — Hívta valaki ebből a szobából a rendőrséget?

A kagylóból károgó hangok szűrődtek ki. Holcomb arca bosszúságot tükrözött. — Rendben van, köszönöm! — mondta. — Már itt van a rendőrség! — Lecsapta a kagylót, és ellenségesen rámeredt Masonra. — Valami büzlik itt! Pillanatnyilag hagyjuk, de nehogy azt higgye, hogy végeztünk — távolról sem! Maga Rosalind Prescott ügyvédje, Mason?

— Igen.

— És Driscollé?

— Nem.

— Rita Swaine-é?

— Igen.

— Rendben van. Beleegyeznek a kiadatásba?

— Miért, letartóztatják őket?

— Igen. Gyilkosság gyanújával. Beleegyeznek a kiadatásba?

Mason rámosolygott. — Majd ha fagy — mondta.

— Kifelé! — förmedt rá Holcomb. Mason fogta a kalapját. Félúton még visszafordult.

— Maguk ketten pedig ne felejtsek el, hogy egy kukkot se válaszoljanak semmilyen kérdésre, ha én nem vagyok ott és nem tanácsolom, hogy válaszoljanak. Nem kényszeríthetik magukat beszédre, ha egyszer nem hajlandók! Ne legyenek hajlandók. Majd én beszélek, ha kell. Ne egyezzenek bele a kiadatásba. Ne írjanak alá semmit. Ne közöljenek velük semmit, és ne feledjék, hogy ezek megpróbálkoznak majd azzal a szakállas rendőrtrüffel, hogy a másik már mindent bevallott, és ...

A rend három óre elindult feléje. Tekintetük azonos szándékról árulkodott. Mason fűgén kisiklott a folyosóra. — Jó éjt, uraim! — szólt vissza, és becsapta az ajtót.

A hallban nyoma sem volt Della Streetnek. Az ügyvéd taxiba ült, és kiment a repülőtérré. Megkereste a pilótát.

— Nem látta azt a fiatal nőt, akivel jöttem? — kérdezte.

— Nem én. Azt hittem, magával van.

— Hozza ki a gépet, és melegítse be. Álljon készenlétben.

A légcsavarok már pár perce pörögtek, amikor egy alak tűnt elő a sötétből, és könnyedén megérintette Mason karját. — Minden rendben, főnök? — érdeklődött halkán.

— Úristen, majd frászt kaptam! — mondta Mason. — Azt hittem, elcsípték!

— Nem — mondta Della —, de úgy véltem, jó lesz, ha eltűnök szem elől hátha kijönnek ide szaglászni. És maga mit csinált?

— Tisztára mostam magam: hívtam a rendőrséget. Magának hála, mire Holcomb dörömbölni kezdett, egyenesbe hoztam a dolgot. Persze gyanakszik, de nem tud rám bizonyítani semmit.

— Kész vagyok — mondta a pilóta. — Mehetünk?

Mason bólintott. — Gyerünk!

8. fejezet

A délelőtti nap betűzött Perry Mason irodájának ablakain. Az ügyvéd benyitott és megtorpant. Csodálkozó mosollyal szemügyre vette Della Streetet.

Titkárnője az íróasztalnál állt és az utolsó simításokat végezte az asztalt teljesen elborító térkép- és prospektushalmon.

— Hahóóó! — kiáltott oda Mason. — Hol horgonyzott le, Jávánál? Szingapúrnál? Eressze le a hágsót, hadd jöjjenek fel a fedélzetre !

Della olyan mozdulatokat tett, mint aki csörlőt teker. — Jöjjön csak, főnök! — mondta. — De nézzen a lába elé! Azokból a sampanokból tudni kell kilépni. Űgy ni! Most másszon föl a hágsón. Jól van. Nyújtsa a kezét!

Kinyújtotta jobb kezét, közben a ballal megkapaszkodott az íróasztalban. Mason elkapta a felé nyújtott kezét, és egy nagy ugrással Della mellett termett. — Nos? — kérdezte.

— Pompás. Hát ilyen a fedélzet! Mit szól hozzá?

— Remek. Ez az én nyugágyam? — érdeklődött az ügyvéd a székre mutatva.

— Igen. Dőljön csak hátra, engedje el magát, és vegye szemügyre a tájat. Ott látható Honolulu. A waikiki strand mögött magaslik a Gyémántcsúcs. Látja, ahogy a bennszülöttek keskeny kenui meglovagolják a hullámokat? A prospektus szerint ötven-hatvan kilométeres sebességet lehet elérni, majdnem két kilométeres szakaszon, a hatalmas hullámok taraját megnyergelve. Nézze, hogy sístereg a víz az orruk alatt!

— Túl szelíd dolog — jegyezte meg Mason. — Én igazi hullámlovaglásra vágyom!

— Állítólag ahhoz nagy gyakorlat kell!

— Nem baj, jó multság lesz megtanulni. Hova megyünk innen?

Della egy másik prospektusra mutatott. — Tokióba — mondta. — Pontosabban, a hajó Yokohamában dokkba áll. Megnézhetjük Yokohamát, és fölgorhatunk Tokióba. Azután itt van Kőbe — mutatott egy újabb prospektusra —, aztán jön Hongkong ...

— És külön kiruccanások lesznek? — szakította félbe Mason. — Megszakítjuk az utat itt-ott?

— Lehet, ha akarjuk, de magának leginkább pihenésre van szüksége, így hát úgy gondoltam, jobb, ha fölülünk egy hajóra, és luxusfülkékben rendezkedünk be. Magunkkal vihetünk mindent, ami tetszik, és nem kell a ki- meg becsomagolással, a vámosokkal és a szállodákkal bajlódni. Ha nem tudná, közlöm, hogy luxuslakosztálya van az egész világ körüli útra! Vasárnap délután már kirakodhat a bőröndjeiből, fölveheti a fürdőköpenyét, és nem kell telefonokkal, hisztérikus nőkkel és sánta kanárikkal foglalkoznia.

— Az jó — mondta vigyorogva Mason. — De ha már sánta kanárikról van szó, nem küldhetnék esetleg egy táviratot Paul Drake-nek, hogy megtudjuk, mi a helyzet? Végül is valamiből meg kell fizetni a Dollár Hajózási Társaság luxuslakosztályait!

— No igen — mondta Della —, feltehetően elérhetnénk távirattal... de remélem, nem akarja magával vinni a munkáját is?

— A legkevésbé sem — nevetett Mason. — Hol vagyunk most, Kőbén?

— Nem. Hongkongnál álltunk meg. De miért vacakolna táviratokkal? Miért nem használja a nemzetközi telefonvonalakat?

— Van benne valami. Hívjuk föl! Della Street tárcsázni kezdett.

— Ne feledje, ez még csak Hongkong — szólt oda Masonnak —, aztán megyünk délebbre, Manilába, Szingapúrba... Ja igen, van itt egy kiruccanási lehetőség! Megállhatunk Szingapúrban, és átgorhatunk Balira, Jávára és Szumátrára. Úgy intéztem, hogy maga dönthet erről az útról.

— Jól van, ruccanjunk át — mondta Mason. — Nézzünk meg mindent, ha már ott vagyunk! Különben is, ha túl sokáig maradunk egyetlen hajón, akkor a kapitány esetleg gyilkosságot követ el, és nekem kell képvisemem ...

— Halló, Mabel, Della vagyok — szólt bele Della Street a kagylóba. — Megjött a főnök, és Paullal akar beszélni... Igen, kapcsold... Főnök, az íróasztal túlsó sarkán az a prospektus, az Baliról szól. Nézze csak meg... Halló... Egy pillanat, Paul! A főnök keresi.

Mason füttyentett.

— Várjon csak, Della! Amit itt látok, ez Bali?

— Igen. Az Bali.

— Rendben van — mondta Mason —, megszakítjuk az utunkat... Halló, Paul! Mi új a nap alatt?

— Láttad a lapokat? — kérdezte Drake.

— Igen. Látom, a rendőrség ráharapott Packardra, és nagy hűhót csap az eltűnése körül.

— Nemcsak arról van szó. Képtelenek megtalálni! Nem csoda, hogy én hiába kerestem, nekem csak egy magánnyozó-irodám van ... A rendőrség eget-földet megmozgat érte, de nyoma sincs.

— No de nyilván ki tudtak deríteni valamit róla Altaville-ben!

— Egy jöttányit sem. Legalábbis olyat nem, amivel kezdhethetnénk valamit. Packard a legfontosabb tanú az egész ügyben, és valahol a városban kóborol, kábán! Valószínűleg újra előjött az amnéziája, és azt sem tudja, fiú-e vagy lány.

— Ti végigmentetek minden nyomon?

— Meghiszem azt! Végignéztük a kórházakat, börtönöket, mindent, ami csak az eszembe jutott. A rendőrség ugyanezt tette. Átfésülték az egész várost egy amnéziás után. Fölhajtották a részegeket, hülyéket, betörőket és csavargókat, de Packardnak híre-hamva sincs.

— Mi van a kocsijával?

— A rendőrség úgy vélte, hogy esetleg szólt valamelyik garázsnak, hogy szállítsák be a kocsit, csak hibás címet adott meg. Ha jól tudom, elmentek minden garázsba, amelyeknek darus kocsija van, de semmivel sem lettek okosabbak.

— Elvitték a roncsot?

— Nem. Ott hagyták, abban a reményben, hogy Packard visszajön vagy érte küld. Ha felbukkan, lecsapnak rá.

Mason összevont szemöldökkel, tünődve bámult pár pillanatig a telefonkagylóra, aztán azt mondta:

— Ugorj át hozzám, Paul! Van egy ötletem, szeretném megbeszélni veled.

Letette a kagylót, és széles mozdulattal az íróasztal felé intett. — Sajnos, Della, vége a vakációnak!

— Nem maradunk Hongkongban?

— Nem. Kénytelenek leszünk elengedni a hajót, és repülőgéppel visszajönni.

— Ettől féltém — mondta Della, miközben főszedegette a prospektusokat. — Hallja, főnök, csak nem akar visszatáncolni?!

— Nem — vigyorgott rá Mason —, menetrend szerint elhajózunk, ha rendet tudok teremteni ebben a sánta kanári-ügyben. Az ügy azonban egyre bonyolultabbnak látszik, az utazásunk pedig egyre bizonytalanabbnak.

Paul Drake halkan kopogtatott a folyosóról nyíló ajtón. Della beengedte. Drake odament a nagy bőrfotelhoz, belecsusszant és megszólalt: — Mi jár az eszedben, Perry?

— Csak a következő — mondta Mason. — Az az orvos, ott a kórházban, kicsit túl magabiztos volt, egy kicsit túl határozott volt a diagnózisa...

— Mire gondolsz?

— Arra a traumás amnézia-dologra. A pasas balesetet szenvedett. Amnéziája volt. Az orvos azonnal eldöntötte, hogy traumás amnéziáról van szó, vagyis az amnézia a baleset következménye. Ezer esetből kilencszázkilencvenkilencben igaza lett volna. De akkor a betegen nem tört volna ki újra, miután elhagyta a kórházat! Nem lehet, Paul, hogy Packard amnéziája nem traumás volt, hanem krónikus? Mondjuk, olyan amnézia, amely épp határos az elmebajjal...

— Van ilyen amnézia?

— Nem tudom. Orvosilag nem is akarok ebbe belemenni. Csak össze akarom gyűjteni az okokat, és megkapni az okozatokat, összeadni a számokat, és megkapni az eredményt. Nomármost, nekem sosem volt amnéziám, de nagyon sokszor elfelejtek neveket, amelyekre pedig vissza akarok emlékezni. Gondolom, ha valaki nem emlékszik a saját nevére, annak hasonlóak a tünetei ahhoz, amikor máséra nem emlékszünk. Vagyis vannak olyan pillanatai, amikor majdnem az eszébe jut. A név ott van a nyelve hegyén, szinte az eszébe akar tolni, de tüstént eltűnik, mihelyt megpróbál koncentrálni rá.

— Értem, folytasd csak — mondta Drake.

— Ha így áll a helyzet — folytatta Mason —, akkor ez a Packard, hogy úgy mondjam, váltott életet élhet. Fölbred reggel — vagy valami megrázkódtatás éri —, és nem emlékszik rá, hogy kicsoda. Töprengeni kezd. Már majdnem vissza tud emlékezni, de nem egészen. Azt hiszi, Carl Packard, Altaville-ből. Egy ideig ezen a néven él. Aztán történik vele valami, és elfelejti. Valaki gyengéden eszébe idézi Altaville-t, és a képzettársítás eszébe juttatja a Packard nevet is. Egy darabig azt hiszi, hogy ő Packard, de mihelyt a sugalmazás hatása elmúlik, megint elfelejti...

— Szóval arra gondolsz — mondta Drake —, hogy a pasas neve esetleg hasonlít a Packard névhez, és valószínűleg csakugyan Altaville-i.

— Erről van szó. Nomármost. nincs sok név, amely úgy hangzik, mint a Packard. De a Packard

autómárka is! Mi volna, ha elküldenéd pár emberedet Altaville-be, hogy nézzenek utána mindenkinek, aki eltűnt onnan, és különösen annak, hogy nincs-e valaki, akit Fordnak vagy Lincolnnak vagy valami hasonlónak hívnak, autóval elindult valahova, és hetek óta egy sort sem írt egyetlen barátjának, sem ? Drake bólintott. — Mindenesetre jó ötlet — mondta.

— Van még valami, Paul. Tegyük fel, hogy emberünknek rohama van, de nincs a közelben orvos, aki azonnal közölhetné vele, hogy ő valójában az altaville-i Carl Packard. Ekkor feltehetően egy másik nevet pécéz ki magának. Nomármost, mi nem tudjuk, mióta van itt a városban. Az altaville-i nyomozás mellett állítsd rá az embereidet minden eltűnésre, amit az utolsó két hónapban jelentettek. Más szóval, ha valaki kísértalt egy szállóból vagy a lakásából, és nem tért vissza, de otthagya a holmiját, olyan körülmények között, amelyek azt jelzik, hogy nem a szállodai számla elől akart megszökni, akkor lehet, hogy jó nyomon vagyunk! Szerintem nem lehet nagyon nehéz föllelni az ilyen eseteket, a rendőrség biztosan nyilvántartja. Lépj érintkezésbe az Eltűnt Személyek Osztályával, és fúsd át a jegyzőkönyveket. De gyorsan, mert lehet, hogy a rendőrségnek is ugyanaz az ötlete támad, és szeretnék még azelőtt beszélni Packarddal, hogy az államügyész beidomítja! És ne feledd, hogy dr. Wallace szerint San Diego felé tartott, úgyhogy próbálkozzatok meg ezzel a nyommal is.

Drake bólintott, — Tüstént nekilátunk, Perry. De van itt valami más. Mindenfélét kiderítettünk már Prescottról. Jó részének nincs különösebb jelentősége, és nem is lesz addig, amíg elég össze nem gyűlik ahhoz, hogy teljes jelentéssé rakhassam össze. De van valami, amit te sokkal könnyebben kideríthetsz, mint én. Prescottnak folyószámlája volt a Prosperitás Takaré- és Hitelbanknál. Természetesen nem adnak tájékoztatást idegeneknek az ügyfelek számlájáról, de annyit kiderítettem, hogy valami bűzlik körülötte. Prescott nagy összegeket fizetett be készpénzben. Hacsak a cége nem volt aranybánya, valami külső forrásból kellett készpénzhez jutnia.

— De még mennyire — morogta Mason. — Tizenkétezer dollárt szedett ki a feleségéből. Remélem, a számlájáról kiderül, hogy készpénzben fizette be.

— Ha jól értesültem — mondta jelentőségteljesen Drake —, az a tizenkétezer dollár csepp a tengerben, Perry! Január óta Prescott több mint hetvenötezer dollárt helyezett letétbe.

— Mennyit?!

— Több mint hetvenötezeret. A számláján ebben a pillanatban több mint hatvanezer dollár készpénzfedezet van. Persze ne felejtsetd el, Perry, hogy elég sok találgatás van mindebben; a bank nem ad hivatalos információt.

— Neked elment az eszed — mondta Mason. — Akárkitől kaptad is az információt, az illető ügyetlenül ütött a hasára.

— Hát, először én is ezt hittem — ismerte be Drake —, de azért nem annyira találgatásról van szó, mint hiszed. Mindenesetre a következő az elképzelésem. Te képviseled Packard özvegyét. Az özvegyet megilleti a hagyatéki gondnoki megbízás, ha nincs végrendelet, vagy a végrendeleti végrehajtás, ha van — kivéve persze azt az esetet, ha a végrendelet kifejezetten kizárja az örökségből. De még akkor is, a pénz részben közös tulajdon. Én azt mondom, eredj el a bankba, terítsd ki a kártyáidat, és próbálj kihúzni valamit belőlük!

— Valószínűleg semmit sem kötnek az orromra addig, amíg ténylegesen ki nem jelölik Rosalindot — mondta lassan Mason.

— Ne légy olyan biztos benne — mondta Drake. — Csinos kis összegről van szó. Nem lesznek szörszálhasogatók, nehogy fölbosszantsák az özvegyet, ha egyszer megbizonyosodtak róla, hogy csakugyan ő az örökös!

— Hát — mondta Mason —, mindenképpen érdemes megpróbálni. És ...

Della Street asztalán megcsörrent a telefon. Della fölvette, egy ideig hallgatott, aztán Perry Masonhoz fordult:

— Elnézést a zavarásért, főnök, de Kari Helmholt van a vonalban. Olyan földült, hogy alig tud beszélni. Azonnal találkozni akar magával!

Mason bólintott, fölvette saját telefonjának kagylóját, és beleszólt: — Rendben van, Kari. Miről van szó?

— Ja! Ja! Gyorsan! — harsogott Helmholt, és letette.

Mason a helyére ejtette a kagylót, és ránevetett Drake-re.

— A legtöbb esetben belegabalyodunk egy hatalmas ténygubancba — mondta —, amely aztán fokozatosan leegyszerűsödik, ahogy elkezdjük fölfejtani. Ez az ügy viszont csak egy sánta kanárral indult, de lavinaszerűen halad tovább. Valahányszor új szálát találunk, csak bonyolódik a gubanc. Drake bólintott.

— Még valami, Perry! Beugorhatnál a Dórán Buildingbe, és beszélhetnél George Wrayjel, az életben maradt üzlettárral. Még ha a bankkal nem jutsz is semmire, Wrayjel annál többre mehetsz, mert neki el kell majd számolnia az özvegynek, és te mint Rosalind ügyvédje, nagyon megkeserítheted az életét, ha akarod. Üzlettársak voltak, és ha jól sejtem, egyikük halála esetén a másiknak föl kell számolnia az üzletet, és kiegyenlíteni a számlát, így van?

Mason bólintott, fogta a kalapját, rámosolygott Della Streetre, és odaszólt: — Már itt se vagyok, Della! Ide vezet az, ha az ember egy elsőosztályú magánnyomozót bérel föl a kulimunkára. Besétál az irodámba egy halom semmitmondó jelentéssel, és engem küld el kommissziózni! Elmegyek fodrászhoz is, aztán, ha valami sürgős ügyben szükség volna rám, vagy a Prescott és Wray cég irodájában vagyok, a Dórán Buildingben, vagy a Prosperitás Takaré- és Hitelbankban. Gyere, Paul, legalább a liftig kísérij el! Egy-két kérdésem van még hozzád. Mi van azzal a pisztollyal, amit a rendőrség talált? Azzal követték el a gyilkosságot?

— Meghiszem azt! Sőt a gyártási számból meg egy eladási naplóból azt is kiderítették, hogy Driscollé. Mindhárom golyót abból a fegyverből lötték ki, méghozzá közlőről. Lőpornyomok voltak a ruhán és a bőrön is.

— Mikor halt meg Prescott? — kérdezte Mason, miközben kinyitotta az ajtót a nyomozó előtt.

— A boncolóorvos nem valami határozott. Tudod, hogy van ez, Perry! Régebben beleturkáltak a pasas emésztőrendszerébe, szóltak pár szót a rigor mortis-ról, aztán olyan időpontokat adtak meg, mintha stopperrel álltak volna az áldozat mellett, amikor elpatkolt! Aztán a Thelma Todd-ügy, a csörgőkígyós gyilkosság meg még pár másik érzékenyen érintette őket, és azóta csak csürnek-csavarnak, de nem hajlandók pontos időt mondani.

— Tudom — mondta Mason, és csöngetett a liftért. — Ezúttal mire futja a tudásukból?

— A halál dél és fél három között állt be. Ez az utolsó szavuk.

— A keservit — fortyant föl Mason. — öt előtt találták meg a holttestet, nem?!

— Akkortájt, de semmi egyebet nem lehet kihúzni belőlük, mint hogy dél és fél három között halt meg. Ez ínyére van a rendőrségnek, mert a legkorábbi időpont már beleesik abba az időszakba, amikor Driscollt a házban látták a pisztollyal.

Mason gépiesen újra megnyomta a csengőgombot. Szeme összeszűkül a töprengésben. — Furcsa tréfát űzne Rita a nővérével — mondta halkán —, ha...

A lift nesztelenül megérkezett. Az ajtó félresiklott.

— Jól van, Paul, dolgozzatok tovább a többi vonalon. Keress meg, ha bármi kiderül! — mondta Mason, és beszállt.

Még akkor is összevont szemöldökkel töprengett, amikor belépett az állatkereskedésbe. — Na, mi az? — kérdezte az izgatott Helmholdtól.

— Elvitték, *Herr Advokat!* — mondta feldúl tan Helmhold. — Elvitték!

— A kanárit?

— Ja! Ja! Jött a rendőrség, sokat kérdeztek, és elvitték a kanárit!

— Kérdezősködtek a sántaságáról is?

— Nem kérdeztek. De megnézték a lábát.

— Úgy látszott, hogy értenek hozzá?

— Ők nem, de beszéltek róla, hogy elviszik szakértőhöz.

Mason bólintott. — Nem baj, Kari. Ne zavartassa magát. Ez már csak így megy. Szerettem volna kivonni azt a kanárit a forgalomból, de csak úgy lehetett volna, hogy belekeverem magát, azt pedig nem akartam.

— Bizonyíték a kanári?—kérdezte Helmhold.

— Legalábbis azt hiszik — bólintott Mason. — No, jól van, Kari. Köszönöm, hogy szólt.

Mason elment a fodrászához, és megborotválta magát. Aztán taxit hívott, és a Dórán Buildingbe hajtatott, ahol a címjegyzékből megtudván, hogy a Prescott és Wray a 382-es irodában székel, fölliftezett a

harmadik emeletre, végigment a folyosón, benyitott az irodába, és odaszólt egy vörös hajú, fiatal nőnek, aki rá villantotta a szemét: — Perry Mason vagyok. George Wray jel akarok beszélni. Közölje vele, hogy fontos.

Szórakozottan figyelte a nőt, ahogy fűrgén lenyomott egy gombot, és továbbította Mason üzenetét, aztán egy pillanat múlva a másik ajtó felé biccentett. — Mr. Wray kéri, hogy fájradjon be — mondta.

Még mielőtt Mason odaért az ajtóhoz, kivágódott rajta egy negyven év körüli, zömök férfi, markába kapta Mason kezét, és szívélyesen megrázta.

— Mr. Mason! Nahát, ez aztán az öröm! Sokat hallottam, sokat olvastam már magáról, de nem számítottam rá, hogy személyesen is megismerhetem! Jöjjön be! Jöjjön csak be! Jöjjön be, foglaljon helyet!

Mason hátrafordult, és odavetette az íróasztalnál ülő vöröshajúnak: — Ha valaki keresne telefonon, kapcsolja be, jó?

A nő szemében érdeklődés csillant meg, ahogy nyílt tekintettel végigmérte Masont.

— Jó — mondta.

Az ügyvéd hagyta, hogy Wray egy székhez vezesse. Az ajtó magától bezárult mögöttük.

— Nahát, nahát, borzasztóan örülök, hogy fölkeresett — mondta Wray, azonnal átvéve a kezdeményezést. — Gondoltam már rá, hogy elmegyek magához; de sejtettem, mennyi dolga lehet, ezért nem akartam alkalmatlankodni. Nagyon szerencsétlen eset ez. Kétszeresen az, mert Walter felesége is belekeveredett. Nem tudom megérteni, hogyan gyanúsíthatja őt a rendőrség ilyesmivel!

— Nem tudja megérteni?

Wray hevesen megrázta a fejét. — De nem ám! — harsogta ellentmondást nem tűrően.

— Nyolc-kilenc hónapja ismerem már. Ízig-vérig úrinő!

— Ezek szerint már a házasságkötése előtt ismerte?

— Igen, szinte ugyanakkor ismerkedtem meg vele, mint Walter. Most hat hónapja, hogy összeházasodtak, vagy talán már hét is.

— Rövid udvarlás volt?

Wray bólintott, és hirtelen diplomatikus lett. Harsogó, közvetlen viselkedését hűvös, gyanakvó óvatosság váltotta föl.

— Persze tekintettel a körülményekre — mondta Mason —, a rutinjellegű ügyek késedelmet szenvednek; de Mrs. Prescottot előbb-utóbb megilleti majd a cég vagyonának egy része. Hogy mekkora része, az attól függ, hagyott-e hátra végrendeletet Walter Prescott. Gondoltam, esetleg szívesen megbeszelné velem előre a dolgokat, csak így, félhivatalosan.

Wray tüstént visszanyerte közvetlenségét.

— Figyeljen rám, Mr. Mason. Én a legnagyobb örömmel együttműködöm magával minden téren! Mrs. Prescott nem fog rászorulni semmiféle végrendeletre vagy cégvagyonra...

Mason cigarettát vett elő, megkínálta Wrayt, tüzet adott, maga is rágyújtott, aztán megkérdezte: — Miért nem?

— Mert erről már gondoskodtunk.

— Hogyan?

— Walter gondoskodott róla. Biztosítást kötöttünk arra az esetre, ha valamelyikünk meghal. Walternak húszezer dolláros életbiztosítása volt az én javamra, nekem húszezer dolláros életbiztosításom az ő javára. A társulási szerződésünk pedig előírja, hogy az egyik üzlettárs halála esetén az elhunyt özvegye megkapja a húszezer dollárt készpénzben, az üzletből való részesedés helyett.

— Húszezer dollárt mondott? Wray bólintott.

— Elég tetemes összeg, nem? Ha felszámolná az egész üzletet, gondolja, hogy bejönne negyvenezer dollár?

— Nem hiszem — ismerte el Wray, majd vigyorogva hozzátette —, sőt nagyon is jól tudom, hogy nem jönne be! Hiszen épp ezért olyan nagy összegű a biztosítás: hogy kizárjon minden vitát! Más szóval, hogy az elhunyt üzlettárs özvegye két kézzel kapjon a pénz után, és ne az üzletből kérje a részét. Ily módon az életben maradt üzlettárs tovább viheti a céget, nem kell felszámolnia. És hát persze a biztosítási díjakat a cég tőkéjéből fizettük, a biztosítások pedig cégügyletek voltak, amelyek automatikusan a cég tőkéjét

növelték ...

— És mindezt belefoglalták a társulási szerződésbe ?

— Igen.

— Mrs. Prescott is aláírta?

— Hogyne, ő is aláírta, meg az én feleségem is. Teljesen hiteles, és kifogástalanul van megfogalmazva. Meglep, hogy Mrs. Prescott nem tett említést róla. Talán nem értette meg egészen. És gondolom, most van épp elég gondja-baja ... mondja, tényleg börtönbe zárták?

— Vizsgálati fogságban van.

— Hát szégyen és gyalázat! Szóval lehet, hogy nincs egészen tisztában ezzel a társulási szerződéssel. Megmagyarázhatná neki. A biztosítás nem része a cégvagyonnak. Én megkapom a pénzt, és átadom Mrs. Prescott-nak, ő pedig ennek fejében lemond minden jogáról a cég vagyonát illetően.

— Nincs ellenére, hogy megnézzem a szerződést? — kérdezte Mason.

— Dehogyan! — mondta Wray. — Sőt tulajdonképpen számítottam rá, hogy látni akarja, ezért szóltam Rosának, hogy kotorja elő a pánccsaszekrényből.

— Rosa az, aki odakinn tanyázik? — érdeklődött Mason.

— Igen, Rosa Hendrix a neve.

— Régóta dolgozik itt?

— Nem túl rég... négy-öt hónapja. — Wray odanyújtotta a szerződést. — Kitűnő munkaerő, és nagyon szemrevaló.

Mason bólintott, aztán kinyitotta a szerződést. Miután végigolvasta, biccentett. — Első pillanatra nem látok benne hibát.

— Nincs is — nyugtatta meg Wray. — A biztosítótársaság jogásza ellenőrizte, miután a miénk megfogalmazta.

— Ha jól értem — mondta Mason —, amikor maguk aláírták ezt a szerződést, automatikusan befagyasztották a cég fél tulajdonjogának értékét húszezer dollárban. Ha a cég vagyona sokkal kevesebbet tenne csak ki, az elhunyt cégtárs özvegye akkor is kapna húszezer dollárt. Ha viszont a cég vagyona nőne, az özvegy akkor sem kaphatna semmiképpen többet húszezer dollárnál.

— Ezt úgy akartuk megoldani — magyarázta Wray —, hogy ha a cég vagyona hirtelen növekedést mutatott volna, megnöveltük volna a biztosítási összeget.

— Értem. Nincs kifogása ellene, ha megkérdem: így, kapásból mekkorára becsülné a cég vagyonát? Wray elfordította a tekintetét. Néhány pillanatig az asztal lapját nézte. — Hát, Mr. Mason — szólalt meg aztán —, ez nagyon nehéz kérdés. Tudja, itt főként eszmei vagyonról van szó. Úgy értem, nekünk nincsenek olyasféle átruházható vagyontárgyaink, mint, mondjuk, egy nagykereskedelmi vállalatnak, és ...

— Ezt mind értem — szakította félbe Mason —, de én csak azt akarom tudni, hogy általában véve mennyire becsülné a cég vagyonát.

— Hát... amennyire az ügyfeleink értékelnek minket.

— És mennyire értékelik magukat?

— Amekkora bevételt közös erőfeszítésünk várhatóan hozhat...

— Talán — mondta Mason — más oldalról könnyebben hozzáférhetek. Megmondaná, mekkora jövedelmük volt az elmúlt évben ebből a vállalkozásból?

Wray elkerülte Mason tekintetét. Fölpattant székéről, és a pánccsaszekrény felé indult. Félúton meggondolta magát, megfordult, visszament az íróasztalhoz, és leült. — Úgy hiszem, fejenként körülbelül hatezer dollár.

— Mindegyikük hatezer dollár hasznot húzott?

— Igen, körülbelül.

— Akkor — mondta Mason — nem lehet, hogy Walter Prescott befektetett volna pénzt a vállalkozásba ... Wray hirtelen elmosolyodott. Ránézett Masonra.

— Á, tehát erről van szó! Azon a tizenkétezer dolláron töri a fejét, amit Rosalind Prescott állítólag üzleti befektetésre adott Walternak?

Mason bólintott.

— Az igazat megvallva, Mr. Mason — mondta Wray —, ez egy hülyeség! Walter egy vasat sem

fektetett be ide.

— Maga szerint valóban adott neki Mrs. Prescott tizenkétezer dollárt?

— Nézze, erről nehéz véleményt mondani. Ha Mrs. Prescott ezt állítja, én elhinném neki.

— És ha Walter azt mondaná, hogy ő bizony nem kapott a feleségétől egy garast sem, más volna a véleménye?

— Ez meglehetősen nehéz kérdés...

— Tudom.

— Hát... — mondta Wray egy pillanatnyi hallgatás után — a válaszom változatlan.

— És ebben az esetben — kérdezte Mason — mit csinált volna Walter a pénzzel?

Wray idegesen fölnevetett. — Csak nem kívánja, hogy távolba lássak?

— Nem. Csak azt kérem, hogy találgasson.

— Még találgatni sem tudok.

— Nők?

— Á, dehogya! — vágta rá Wray. — Nők nem! Walter nem olyan típus volt.

— Miből gondolja?

— Maga nem ismerte őt személyesen?

— Nem.

— Kár — mondta Wray —, mert akkor azonnal megértene. Walter olyan ... hogy is mondjam ... halvérű volt. Mintha káposztalé folyt volna az ereiben ... olyan könyökvédős fajta. Nem barátkozott könnyen, és nem volt társasági lény. Az ügyfelek nagy részét én szereztem. Én szeretek nyüzsgögni. Walter ...

A telefon csörgése félbeszakította. Wray mohón a kagyló után kapott; látszott rajta, hogy örül a félbeszakításnak.

— Halló! — szólt bele, aztán intett Masonnak: — Magát keresik, Mr. Mason. — Odanyújtotta a kagylót.

— Le a kalappal előtted, Perry! — hallotta az ügyvéd Paul Drake hangját.

— Mivel?

— A kalappal, a megérzéseidért! Belevetettem magam a melóba, és megtaláltuk Carl Packardot más néven!

— Mi az a más név?

— Jason Braun.

— Brown? — kérdezte Mason.

— Nem — mondta Drake —, Braun, Jason B-r-a-u-n.

— Értem. És mi van ezzel a Jason Braunnal?

— Eltűnt, körülbelül két hete. A West Thirty-fifth Streeten lakott egy legénylakásban. Előre fizette a bért meg a takarítást. Néha odajárt pár barátja; el-elbeszélgetett a gondnoknővel, előfizetett a napilapokra, egyikét barátnője olykor fölugrott egy italra, szóval az ifjú kereskedelmi utazó szabványos életét élte. Aztán egyszer csak eltűnt szem elől. Az újságok feltornyosultak az ajtaja előtt. Az ágya érintetlen volt. A postája ott állt a levélszekrényben. Nem ment el a tisztítóba egy öltönyéért, pedig külön szólt, hogy gyorsan csinálják meg. Valamelyik barátnője odatelefonált a gondnoknőnek, hogy randevűjük volt, de Braun nem ment el. A lány biztos volt benne, hogy valami történt vele. A gondnoknő értesítette a rendőrséget. A rendőrség kiderítette, hogy Braun elvitte a kocsiját a garázsból, mint rendesen, aztán eltűnt. A gondnoknőnek azt mondta, hogy kereskedelmi ügynök. De senki sem tudta, hogy mit is árul tulajdonképpen. A rendőrség megpróbálta kideríteni az adatait, de mintha falba ütköztek volna. Nem szerepelt a választói névjegyzékben. Nem tudtak rájönni, hol dolgozott. A rendőrség azt várta, hogy a munkáltatója majd bejelenti, ha csakugyan eltűnt. Amikor nem érkezett semmiféle bejelentés, egyszerűen ejtették az ügyet. Az Eltűnt Személyek Osztályán megvan a teljes akta.

— Honnan tudod, hogy ő a mi emberünk? — kérdezte Mason.

— A kocsri révén. Elmentem a garázsba, ahol a kocsiját tartotta. Megtudtam, hogy nemrég csináltatott rajta valami javítást. Előkerítettem a szerelőt, aki a javítást végezte, kihoztam az összetört kocsinhoz, megmutattam neki, és ő tévedhetetlenül fölismerte, meg is mutatott egyet-mást, amit ő csinált rajta. Most itt vagyunk. Abból a büféből beszélék.

— Van valami magyarázat arra, hogy az a kocsi miért van Carl Packard névre bejegyezve?

— Nincs. De az biztos, hogy Braun kocsija, és a gyártási száma nem egyezik a forgalmi engedélyben szereplő számmal.

— Biztos?

— Igen. A szerelő hívta föl rá a figyelmemet. Amikor ő dolgozott a kocsin, más rendszám volt rajta, és Jason Braun nevére szólt a forgalmi engedély. A jelenlegi rendszám megegyezik a Carl Packard nevére szóló forgalmi engedélyben szereplővel, és a kocsi ugyanolyan gyártmányú és évjáratú. A többi zavaros. Mason tűnődve ráncolta a homlokát.

— Úgy látszik, végre jó nyomon vagyunk, Paul! Utánajárhatunk a forgalmi engedélyeknek, és az a másik kocsi majdsak nyomra vezet. Dolgozzatok tovább. Majd fölhívlak.

Letette a kagylót, és Wrayhoz fordult. — Visszatérve tehát erre a szerződésre, nem tudom, vajon a ...

— Ne haragudjon — vágott a szavába Wray —, de hallottam, hogy Jason Braunt említette a telefonban. Remélem, nincs valami baj ...

Mason igyekezett közönyös arcot vágni.

Fölszedte a cigarettáját az asztalról, ahova letette, amikor megszólalt a telefon, aztán odavetve megkérdezte: — Ismeri Braunt?

— Hát persze — mondta Wray. — Elég jól.

— Mikor látta utoljára?

— Tegnap.

— Délelőtt vagy délután?

— Délelőtt. Mondja, valami baj van?

— Eltűnt a lakásáról — mondta Mason —, és a gondnoknő értesítette a rendőrséget.

Wrayból kitört a harsogó nevetés.

— Jason Braun eltűnt! Ez jó! — mondta. — Úristen, hiszen ki se tette a lábát a városból! Az elmúlt két hétben vagy háromszor találkoztam vele, sőt, tegnap délelőtt itt járt az irodában!

— Mivel foglalkozik Braun? — érdeklődött Mason, miközben hátradőlt székén, és keresztbe vetette a lábát. — Biztosítással?

— Nem egészen ... — mondta Wray. Mason szemmel láthatóan arra várt, hogy részletesebb választ kapjon a kérdésre. Wray feszengett.

— Hát, végül is, Mr. Mason — mondta —, mivel maga Mrs. Prescott ügyvédje, úgy érzem, szinte családtag. És tudom, hogy megbízhatom a titoktartásában. Braun a biztosítótársaságok képviselője.

— Biztosítási ügynök?

— Nem, nem biztosítási ügynök. Tűzesetekben szokott vizsgálatot folytatni, hogy nem gyújtogatás okozta-e. Ha valakinek igen, akkor Braunnak megvannak a módszerei. Kitűnő szakember.

— Tehát valamiféle nyomozó?

— Igen.

— És mi dolga volt magával tegnap? — tudakolta Mason.

— Semmi különös. Csak fölugrott egy kicsit beszélgetni. Mellesleg a feleségem unokatestvére.

— Van valami elképzelése, hogy hol találhatnám meg?

— A Biztosítók Egyesületén át — mondta Wray. — De ide hallgasson, Mason, nemigen volna ínyemre, ha megtudnák, hogy én adtam a tippet! Braun munkája szigorúan titkos, tudja...

— A többi biztosítási kárbecslő nem tud róla?

— Isten ments!

— És a maga üzlettársa, Prescott, ő tudott róla?

— Nem, nem ismerte Braunt. Tudja, Jason nagyon vigyázott, hogy inkognitóban maradjon, mert sokszor gyújtogatóknak kellett kiadnia magát, hogy törbe csalhassa azokat, akik után nyomozott. És mellesleg ezért nevetséges az ötlet, hogy eltűnt volna. Véletlenül tudom, hogy épp most egy nagy ügyön dolgozik. Nem kevesebb, mint tizenkét olyan tűzeset történt az elmúlt hat hónapban, ami egyetlen gyújtogatóbanda keze nyomát viselte magán ... nincs rá bizonyíték, érti, de a biztosítótársaságok mérget vennének rá!

— Ide hallgasson, Wray — mondta Mason —, egy szívességet kérek magától, olyat, amivel nagy hasznára lesz Mrs. Prescottnak. Azt szeretném, hogy lépjen érintkezésbe Jason Braunnal, és beszéljen

meg vele számomra egy bizalmas találkozót. Én akarok legelőször beszélni vele, mindenki más előtt...
Meg tudná tenni?

— Hogyne — mondta Wray. — Persze. Egyszerűen szólok Claire-nek, a feleségének, és egy órán belül előkeríti.

— Ne feledje — mondta Mason —, hogy Braun két héttel ezelőtt elment a lakásból, és azóta sem látták! Randevúja volt egy nővel, de nem ment el. Köztünk maradjon: bizonyos jelek arra mutatnak, hogy esetleg memóriazavarban szenved. Olyan körülmények, amelyeket nem akarok részletezni, azt...

— Ugyan, biztos vagyok benne, hogy szó sincs ilyesmiről — mondta Wray. — Egy nagy ügyön dolgozik, ez minden. Claire tudni fog róla. Hiszen én magam is tegnap délelőtt beszéltem vele, és teljesen normális volt!

— Megismerte magát?

— Persze hogy megismert! Mason, az isten szerelmére, én nem tudom, mit forgat a fejében, de rossz vágányon van. Jasonnak az égvilágon semmi baja! A módszerei természetesen titokzatosak, de ez minden!

— Kérem, ne értsen félre — mondta Mason. — A szó szoros értelmében életfontosságú, hogy beszéljek vele, méghozzá a rendőrség előtt.

— A rendőrség előtt?

— Igen. Lehet, hogy Braun tanú — vagy Mrs. Prescott mellett vagy ellene.

— Hát ellene nem lesz tanú, annyi szent — mondta Wray. — Erre mérget vehet, mert Jason Braun igazat fog mondani, és az igazság nem árthat Mrs. Prescottnak! Én nem tudom, ki ölte meg Waltert, de a fejemet rá, hogy nem ő. És ha Jason Braun tud valamit, akkor az igazat fogja elmondani. Braunt a jóisten sem tudná megfélemlíteni!

— És maga el tudja intézni, hogy találkozam vele, mielőtt még másnak sikerülne?

— Biztos lehet benne.

Mason fölállt, és elővett egy névjegyet. — Rajta van a telefonszámom — mondta. — Amikor telefonál, kérje Miss Streetet. Ő a titkárnőm. Kapcsol engem, ha bent vagyok, vagy ha nem vagyok bent, gondoskodik róla, hogy megkapjam az üzenetét, és percekben belül visszahívjam.

Wray előjött az íróasztal mögül, és kezét fogott Masonnal.

— Örülök, hogy a szolgálatára lehetek, Mr. Mason — mondta. — És egyébként, ha Mrs. Prescottnak készpénzre volna szüksége, hogy ... legyünk őszinték, hogy kifizesse az ön honoráriumát, én előlegezhetem az összeget. Az a biztosítási díj napokon belül megjön, és Mrs. Prescottot illeti meg, úgyhogy szívesen adok rá előleget.

— Azt hiszem, nem lesz rá szükség — mondta Mason —, de az rendkívül fontos, hogy megtaláljam Braunt. Ha megbeszélne vele egy bizalmas találkozót, Mrs. Prescott és jómagam is nagyra értékelnénk ... Frederick Carpenter, a Prosperitás Takaré-és Hitelbank igazgatóhelyettese Perry Masonra meresztette vizenyős kék szemét, kifejezéstelen arccal végighallgatta az ügyvéd mondókáját, óvatos mozdulattal végigsimította tar koponyáját, és megszólalt: — Nem látok okot arra, Mr. Mason, hogy a bank elébe vágjon a törvényes hagyatéki eljárásnak. Ha majd Mrs. Prescottot kinevezik hagyatéki gondnoknak vagy végrendeleti végrehajtónak, akkor benyújthatja a hagyatéki gondnoki megbízás hiteles másolatát a banknak, és kész örömmel a rendelkezésére bocsátjuk majd a Mr. Prescott számláján levő teljes összeget.

— Megmondaná, mekkora az az összeg?

— Nem látok rá okot.

— A bíróságnak számításba kell vennie a vagyon nagyságát a hagyatékelosztási végzés kiállításakor — mondta Mason.

Carpenter bólintott. Két-három pillanatig óvatos mozdulatokkal simogatta fejét, aztán szólalt csak meg: — Persze ebben az esetben kissé szokatlanok a körülmények, Mr. Mason ...

— Hogy érti?

— Mrs. Prescott ellen valószínűleg vádat emelnek férje meggyilkolása miatt.

— Ez önöket a legkevésbé sem érinti.

— Ki kellene kérnem erről a jogászunk véleményét.

— Mennyi időbe telne, míg kikérné a véleményét?

— Nem tudnám megmondani...

— Ide figyeljen — fortyant föl Mason —, én nem tudom, mennyi pénzről van szó, de elég nagy összeg lehet, és Mrs. Prescott előbb-utóbb rendelkezni fog velem! A maguk hozzáállása egyáltalán nem fogja felébreszteni benne az együttműködési vágyat, ha majd ő ül a nyeregben!

— Sajnálom — mondta Carpenter.

— Ezzel nem mondott semmit.

— Sajnálatos körülmények... — részletezte Carpenter.

— Még ezzel sem mondott semmit.

— Pedig ez minden.

— Hát ide hallgasson — mordult rá Mason —, mint Mrs. Prescott ügyvédje, akár most közölhetem, hogy a legkevésbé sem rokonszenves a magatartása! Amikor Mrs. Prescottot kinevezik hagyatéki gondnoknak vagy végrehajtónak, maga többé nem látja azt a pénzt!

— Sajnálatos lesz — mondta kimérten Carpenter.

Mason kicsörtetett a bankból. Sarka dühösen dongott a padlón. Mögötte Frederick Carpenter tovább simogatta tar koponyáját, egyenletesen, óvatosan, megfontoltan. Aztán, ahogy Mason mögött becsukódott a lengőajtó, az íróasztalán álló telefon felé nyúlt.

Mason útközben megállt, hogy telefonáljon Paul Drake-nek.

— Hallgass ide — mondta a nyomozónak —, azt hiszem, jó nyomon vagyunk ezzel a Jason Braunnal. Én más oldalról dolgozom az ügyön, de attól te még csinálhatod a magadét ... Wray bizalmasan közölte, hogy Braun a Tűzbiztosítók Egyesületének nyomozója! Ebben a pillanatban is egy ügyön dolgozik, és lehet, hogy az eltűnése kiszámított lépés. Ebben az esetben pedig *lehet*, hogy az amnéziája csak valami álcázás. No már most, a Tűzbiztosítók Egyesülete valószínűleg nem ég a vágytól, hogy kibeszélje a titkait. De ha kerítenél valami csalimadarat, aki azt állítaná, hogy ő tud egyet-mást az elmúlt két-három hónapban történt gyújtogatásokról, akkor a Tűzbiztosítók Egyesülete minden valószínűség szerint Jason Braunt küldené ki hozzá. Szeretném ezt a szálát fölfejtetni, még mielőtt a rendőrség észbe kap, tehát sürgősen lépjetek akcióba!

— Jó — mondta Drake.

— És még valami — folytatta Mason. — Szaglásszatok körül egy bizonyos Rosa Hendrixet! Egy vörös hajú nő, a Prescott és Wray cégnél dolgozik, és valami nem stimmel körülötte. Nézzetek utána, nincs-e valami a füle mögött!

9. fejezet

Ahogy Perry Mason belépett irodájába, Della Street a külső irodákba vezető ajtó felé intett.

— A Dimmick, Gray és Peabody ügyvédi irodától van itt Abner Dimmick egy Rodney Cuff nevű fiatal munkatársával — mondta.

— Magát várják.

Mason füttyentett.

— Miért füttyül? — érdeklődött Della.

— Dimmick, Gray és Peabody az ügyvédi arisztokráciának is az elitjébe tartoznak — magyarázta Mason.

— Ők a nagy bankok jogi képviselői. Főleg vállalatok közötti meg örökösödési perekkel foglalkoznak.

Nomármost, mi a fenét akarhatnak tőlem?

— Talán csak erre jártak és benéztek — mondta Della.

— Ne tréfáljon, Della. Ha maga Abner Dimmick látogat el az irodámba, főbenjáró oka lehet!

— Bevezessem őket?

— Méghozzá gyorsan! — mondta Mason.

— Harsonaszó és díszlövés kíséretében, ahogy a fejedelmi vendégnek kijár!

Félúton az ajtó felé Della Street hátrafordult.

— Nem lehet, hogy ezek a bank képviselői, főnök?

— A Prosperitás Takaré- és Hitelbankra gondol?

— Igen.

— Van benne valami — mondta Mason.

— Maradjon itt, és hallgassa meg maga is, hogy mit mondanak. Ha hangosan köhintek, jegyezze az elhangzottakat!

Della bólított, kifordult az ajtón, aztán azonnal megjelent újra, befelé tessékelve egy ősz hajú, savanyú képű öregurat, akinek vastag botja minden lépésnél koppant egyet a padlón. Közvetlenül mögötte egy harminc körüli fiatalember jött. Égszínkék szemében vagány tűz villogott, meghazudtolva szerény tartását. Az öreg átdobogott az irodán. — Jó napot!

— vakkantott rá Perry Masonra. — Maga Mason, én meg Dimmick vagyok. A Dimmick, Gray és Peabodytól. Talán hallott már rólunk. Én hallottam magáról.

Átvette botját a bal kezébe, és jobbát üdvözlésre nyújtotta. — Csak óvatosan — mondta. — Ne feledje, öreg ember vagyok. Az a kezem reumás. Ne akarja összeroppantani. Ez itt Cuff, Rodney Cuff, a munkatársam. Mellettem dolgozik. Még nem tudom, mennyit ér. Az mindenesetre biztos, hogy a mi munkánk nem neki való. És pácban vagyunk, hatalmas pácban! Talán már hallott róla.

Mason kezet fogott Cuff-fal, helyet mutatott a két vendégnek, és közölte Dimmickkel, hogy semmiről sem hallott.

Dimmick összefonta ujjait a vastag bot fején, és óvatosan leereszkedett a fotelba. Cuff ledobta magát az egyik székre, keresztbe vetette a lábát, karját a szék támlájára tette, és elismerően végigmérte Dellát. Abner Dimmicknek magas homloka volt és bozontos szemöldöke, amely föl-le ugrálva adott nagyobb nyomatókat szavainak. Szeme táskás volt, szája határozott, és a fölötte húzódó tömött, fehér bajusz, méltó párja a bozontos szemöldöknek, fagyosan tekintélyes kifejezést adott arcának.

— Mi történt? — érdeklődött Mason.

— Dimmick, Gray és Peabody belekeveredett egy gyilkossági ügybe! El tudja képzelni? Életemben nem láttam még ilyet!

— Úgy gondolja, a segítségükre lehetnek valamiben? — kérdezte Mason.

Dimmick bólított.

Rodney Cuff rosszállóan köhentett. Dimmick rávillantotta a szemét.

— Tessék csak, fiatalember — mondta —, köhögjön, amíg belezöldül! Tudom, mit csinálók!

Cuff hallgatott. Aztán rágyújtott. Della Street derűs pillantása Perry Masonra siklott.

— Mi vagyunk a Prosperitás Takaré- és Hitelbank jogi tanácsadói — folytatta Dimmick. — Ők a letéteményesei egy hagyatéki vagyonnak. Az egyetlen kedvezményezett egy Jimmy Driscoll nevű fickó. Világos már a kép?

Mason hátradőlt forgószékén, rágyújtott, és bizalmatlanul méregette látogatóit. — Kezdem látni a körvonalakat... — mondta.

— Jó. A hagyatéki gondnoki megbízás értelmében nekünk kell megadnunk Driscoll-nak minden jogi tanácsot, amire szüksége van. Nem szabad más ügyvédet fogadnia, csak a hagyatéki gondnok engedélyével. Erre fogja magát, és belekeveredik egy gyilkosságba, mi meg izzadhatunk!

— És tulajdonképpen miért jöttek hozzám?

— A segítségét kérjük. Rodney Cuff megint köhintett.

— Mire gondol? Hogy én legyek James Driscoll ügyvédje?

— Nem egészen — mondta Dimmick. — Szeretnénk, ha együttműködne velünk. Mi képviseljük Driscollt. Maga képviseli Rosalind Prescottot. Az érdekeik közösek, tehát...

— Ne haragudjon, hogy félbeszakítom — mondta Mason —, de nem tartom bizonyosnak, hogy közösek az érdekeik.

— Pontosan ezt mondtam Mr. Dimmick-nek! — szólt közbe türelmetlenül Rodney Cuff. — Teljesen nyilvánvaló, hogy...

— Nyughasson, Rodney! — mondta Dimmick, anélkül hogy levette volna szemét Mason arcáról. — Miért mondja, hogy nem közösek az érdekeik, Mr. Mason?

— Mert szerintem nem azok.

— Úgy érti, maga szerint Rosalind Prescott esetleg bűnös valamiben, amiben James Driscoll nem? Ez lehetetlen!

— Nem — mondta Mason. — Pont fordítva értettem.

— Ez kínos számomra — mondta Dimmick. — Személy szerint számomra kínos, és nagyon. Sosem

hittem volna, hogy a nevem összefüggésbe kerülhet egy bünténnyel! De a bank köti az ebet a karóhoz, hogy személyesen én irányítsam a védelmet. Ha úgy tetszik, bevonhatok magam mellé bárkit, aki ilyesféle ügyek szakértője, de a hagyatéki gondnoki megbízás értelmében, azt hiszem, kötelességem, hogy személyesen járjak el. Látja már, milyen pácban vagyok?

Mason bólintott.

— Nomármost, mi hajlandóak vagyunk együttműködni magával — mondta sokat sejtetően Dimmick. Mason hangosan köhintett. Della Street fölvevett egy tollat, és hanyag mozdulattal elfordult székén, úgyhogy jobb könyöke az asztalra támaszkodott.

— Jelt adott a titkárnőjének, hogy jegyezze, amit ön mond, Mr. Dimmick! — szólalt meg Rodney Cuff. Dimmick összerántotta szemöldökét, bős pillantást vetett Della Street készenlétben álló tollára, aztán visszafordult Perry Masonhoz.

— Füttyülök rá — mondta. — Fogja be a száját, Rodney!

Egy pillanatig feszült csönd volt. Aztán Abner Dimmick szorosabbra kulcsolta kezét a botja fején, és megszólalt: — A bankból telefonáltak nekem, hogy ön ott járt és kérdezősködött.

Mason bólintott.

— Nem lenne rossz, ha egyesítenénk erőinket — mondta Dimmick —, és a rendelkezésünkre álló összes információ alapján kidolgoznánk egy közös haditervet.

— Köszönöm az ajánlatot — felelte Mason —, de azt hiszem, nem lehet róla szó. Nem akarom megkötni a kezem. Azt akarom, hogy szabadon képviselhessem ügyfelem érdekeit, úgy, ahogy a helyzettől függően a legjobbnak látom.

— Hát nem érti, Mr. Dimmick — szolt közbe türelmetlenül Rodney Cuff —, hogy Driscoll nyakába fogja varrni az egészséget, ha egy csöpp esélye van rá?

Dimmick továbbra is merően nézte Perry Masont.

— Nem erős oldalam nekem az ilyesmi, Mr. Mason — mondta. — Én általában meg szoktam várni, amíg mások eljönnek hozzám. Ezúttal én jöttem el önhöz. Hallottam egyet-mást az ön tárgyalótermi bravúrjairól. Tudom, hogy értékes szövetséges volna, és veszélyes ellenfél. No már most, ha ön bizonyos lehetne abban, hogy ...

— Sajnálom — szakította félbe Mason —, de nem kötelezhetem el magam. Én úgy akarok belépni abba a tárgyalóterembe, hogy szabadon megtehessek akármit, amit célszerűnek látok. Nem fogom az ügyfelem érdekeit veszélyeztetni azzal, hogy egyezségeket kötök.

— Ezzel azt akarja mondani, Mr. Mason

— kérdezte Cuff —, hogy megpróbálja Driscoll nyakába varrni a gyilkosságot?

— Ha úgy vélem, hogy Driscoll a bűnös, igen.

— És úgy véli?

— Nem tudom.

— Ha ő bűnös, a maga ügyfele is az!

— Nem feltétlenül.

Abner Dimmick közel húzta magához a botját, és lassan föltápáskodott.

— Ne higgye, hogy ölbe tett kézzel fogjuk figyelni, amint Driscoll nyakába varrja az ügyet! — mondta fenyegetően Cuff.

— Nem hiszem — nyugtatta meg Mason.

— Az igazat megvallva, nem szeretem én az ilyesmit! — mondta ingerülten Dimmick.

— Nem szeretem a tárgyalásokat. Utálom az esküdszékeket! Nem szeretem a büntetőügyeket. És túl öreg vagyok én már egy új műfajhoz. Rodneynek viszont inyére van az efféle. Az apja régi barátom.

Megígértem neki, hogy magamhoz veszem a fiút. De Rodney unja a mi praxisunkat. Nagy csodálója magának, Mason! Másról sem beszél, csak védőbeszédéről, meg hogy miképp festene ez vagy az az esküdtek szemében. Rendben van, Rodney. Itt a maga nagy alkalma!

Cuff kihúzta magát. — Kérem, ne gondolja, hogy teljesen zöldfülű vagyok, Mr. Mason! Elég nagy tárgyalási gyakorlatot szereztem már vidéken. Apám azt akarta, hogy jöjjenek a városba, és Mr. Dimmick megígérte, hogy felvesz. Azt hiszem, észreveszi majd, Mr. Mason, hogy nem vagyok járatlan a tárgyalóteremben ...

— örömmel hallom — mondta Mason. — És örülök, hogy megismertem önöket. Dimmick döngő léptekkel elindult az ajtó felé, aztán megállt, hogy bevárja Rodney Cuffot. — Hát — mondta —, énnekem sehogy sem tetszik ez. Ráadásul az orvos folyton azt mondja, ne izgassam föl magam! A nyugalom a fontos, mondja. Hogy csak lassan a testtel. Meg hogy ne dühöngjek. Ne izgassam föl magam, azt mondják. Könnyen beszélnek! Itt állok, hetvenegy évesen, nyakig egy büntetőügyben. És ha fölizgatom magam, még belehalhatok! Gyerünk, Rodney. Ne lopjuk Mason idejét! Örülök, hogy megismertem, Mr. Mason. Vizsgálatásra!

Kiviharzott az ajtón, de botjának dobogása mindaddig hallatszott, míg be nem szállt a liftbe. Della Street rámeredt Masonra, és kirobbant belőle a kacagás. — Nahát — fulladozott —, most bolond igazán a játék!

— Meghiszem azt — vigyorgott vissza Mason —, és nem is örülök neki túlzottan ...

— Miért nem volt hajlandó szövetkezni velük?

— Mert nem akarom elkötelezni magam Jimmy Driscoll mellett — legalábbis addig nem, amíg világosabban nem látom a helyét az összképben. Túl nagy tehetséggel rejtőzik a női szoknyák mögé ...

— Emil Scanlon, a halottkém telefonált — mondta Della. — Üzenetet hagyott. Ma este nyolckor lesz a halottszemle, és Scanlon azt mondja, lehetőséget ad magának egyikét kérdésre, ha akarja. Azt mondja, hogy ami őt illeti, tőle minden szennyest kitergegethettek.

Mason tűnődve bólogatott.

— Nem tör ezzel borsot Scanlon az ügyészség orra alá? — kérdezte Della Street.

— Normális körülmények között igen — mondta Mason —, de az a gyanúm, hogy most talán épp az ügyész áll a dolog mögött. Valamiért pácban van. Veszélyt szimatolhat, különben nem csapott volna le a kanárira mint bizonyítékra. Ha Rosalind vette el a pisztolyt, nem pedig Rita, az ügyész nem szívesen vádolná meg Ritát a gyilkossággal. Mert ha összekeverednek a bizonyítékok, és ő tévesen emel vádat, akkor keserves lesz visszakozni, és másik irányba elindulni. Akkor már sokkal inkább ínyére van, ha mind összeugrunk a halottszemlén!

— Ezek szerint maga egyenesen az ügyész kezére játszik? — érdeklődött Della.

— Mivel?

— Azzal, hogy nem hajlandó együttműködni Driscoll ügyvédekkel.

— Ezt majd a jövő dönti el. Nem hagyom megkötni a kezem!

— Jó — hagyta rá Della. — Most mindenesetre menjen le, és készíttesse el az útlevélképét. Odaát a Szövetségi Hivatalban dolgozik egy bizonyos Mr. Smith, aki egyszer magánál volt esküdt. Ő majd megsürgeti az ügyintézőket.

Mason bólintott és elmosolyodott. — Igenis, Della — mondta —, lemegyek, elkészíttetem az útlevélképemet, és kikérem az útlevelemet.

— Megmutatom magának az útlevélképemet, ha maga is megmutatja — kecsgettette Della.

— Föl kéne talán nagyíttatnunk őket, és kifüggeszteni egymás mellé az iroda falára, hadd lássák az ügyfelek is — ajánlotta Mason.

Della megrázta a fejét. — Ugyan, tudja, milyenek az útlevélképek! Úgy néznénk ki, mint két gazember!

Mason, kezével a kilincsen, megtorpant és hátravigyorgott.

— Miért, hát mik vagyunk?

10. fejezet

ivatali felelősségének súlya nemigen nyomta Emil Scanlon, a halottkém vállát. A langaléta, középkorú, jóindulatú férfi olyan szenvtelen érdeklődéssel figyelte a különböző tragédiák háttorzongató eredményeinek hivatalán áthömpölygő áradatát, mint egy tudós a tengerimalacokat. Együttérző ember volt, de együttérzését az élőknek tartogatta, akiknek még hasznára lehetett, s nem azoknak a megviselt földi maradványoknak, amelyek fölött oly gyakran kellett halottszemlét tartania.

Kedélyes, kimért hangon csendet kért, és megnyitotta a halottszemlét. Figyelmes tekintete végigsöpört a zsúfolt termen.

— Az esküdték megtekintették a maradványokat — mondta —, és készen állunk a tanúvallomások meghallgatására. Az eljárás nem lesz bürokratikus. Más szóval, nem fogok ragaszkodni egy halom

formasághoz. Ez az ember szemmel láthatóan nem követett el öngyilkosságot. A hatóságok három embert tartanak őrizetben: Rosalind Prescottot, az elhunyt özvegyét, Rita Swaine-t, az elhunyt sógornőjét és James Driscollt. Driscoll beleegyezett a kiadatásba, és jelen van. Miss Swaine és Mrs. Prescott nem egyezett bele a kiadatásba, nincs jelen, és nem idézhetjük meg őket tanúnak. Oscar Overmeyer, a helyettes ügyész képviseli az államot. Perry Mason képviseli Miss Swaine-t és Mrs. Prescottot, Rodney Cuff pedig Mr. Driscollt. Nomármost, ha ezek az urak mind elkezdenek belekapaszkodni a formaságokba, és nem szól rájuk senki, akkor itt éjszakázhatunk! A halottszemlének nem az a célja, hogy minden kétséget kizáróan bizonyítsa bárki bűnösségét, hanem az, hogy megállapítsa, miként halt meg az elhunyt. Más szóval, azt akarjuk tudni, hogy pontosan mitől halt meg Walter Prescott. És ha vélhetően megölték, akkor tudni szeretnénk, kicsoda.

Én most elkezdem a halottszemlét, és ha az érdekelt felek bármelyike a segítségemre lesz, örömmel fogadom. De nem szeretném, ha valaki a halottszemle örvéen zűrzavart akarna kelteni! Megértették, uraim? Az ügyész és a két ügyvéd bólintott.

— Az első tanú — mondta Scanlon — George Wray.

Wray feltartotta a kezét, és letette az esküt.

— Láta az elhunyt maradványait? — kérdezte Scanlon.

— Igen.

— Fölismerete?

— Határozottan. Walter Prescott földi maradványai. Üzlettársam volt a Prescott és Wray cégben.

— Mivel foglalkozik a cég?

— Biztosítási kárbecsléssel.

— Mikor látta utoljára élve Mr. Prescottot?

— Tegnapelőtt.

— Tegnap beszélt vele?

— Igen.

— Telefonon?

— Igen.

— Mikor?

— Körülbelül öt perccel tizenkettő előtt. Véletlenül épp akkor néztem meg az órát.

— Közölte Prescott, hogy honnan beszél?

— Nem. Azt mondta, valószínűleg kora délután ér be az irodába. Azért néztem meg, hánykor telefonált, mert elég mozgalmas délelőttöm volt, és szinte elvesztettem az időérzékeimet.

— És hány óra volt?

— Körülbelül öt perc múlva lett volna tizenkettő. Talán öt és fél perc múlva.

— Az irodai órán?

— Igen.

— Ellenőrizte azóta azt az órát?

— Igen. Elektromos óra. Másodpercre pontos.

— Köszönöm, ez volt minden — mondta a halottkém.

— Föl tehetek egy kérdést? — érdeklődött Perry Mason.

A halottkém bólintott.

— Elment ön ebédelni kevéssel az említett telefonbeszélgetés után, Mr. Wray?

— Rögtön utána — felelte Wray.

— Köszönöm.

Következőnek a boncolóorvost, dr. Hubertet szólították. Bemutatott három lövedéket: az egyiket az elhunyt testéből vették ki, a másik kettőt a szobában találták meg, ezek nyilvánvalóan áthatoltak az elhunyt testén.

Az orvos leírta a lövedékek útját. Az egyikük olyan sebet ütött, amely nem feltétlenül lett volna halálos. A másik kettő ütötte sebek azonnali halált okoztak. A löpőnyomok arra mutattak, hogy a lövéseket közelről adták le. Az orvos leírta, hogyan találták meg a holttestet, és kijelentette, hogy a halál azonnal beállt. A halál idejét dél és fél három között állapította meg. A holttestet kevéssel öt előtt találták meg.

E. Q. James, az ügyészség mellett működő kriminalista bemutatott egy pisztolyt és azokat a mikrofényképeket, amelyek a pisztolyból kilőtt próbálóvédekekről készültek, és bizonyították, hogy a boncolóorvos bemutatta golyók ugyanabból a fegyverből származnak.

A halottkém ezután Stella Anderson szólította tanúnak. Kandi Néni nagy léptekkel ment fel a tanúk emelvényére, egyenes háttal, előreszegett állal, villogó szemmel. Kipirult arcáról leritt az öröm, hogy reflektorfénybe került. Miközben megmondta nevét és címét, a fényképezészek villogó vakukkal ugráltak körbe.

A halottkém kérdéseire válaszolva elmondta, mit látott a Prescott házban az előző napon.

— És látta, hogy az a fiatalember egy pisztolyt ad át a hölgynek? — kérdezte Scanlon.

— Igen, uram, láttam, ahogy odaadta. A nő kihúzta az íróasztal fiókját, mögéje lökte a pisztolyt, aztán visszatolta a fiókot.

— Ki volt a férfi?

— Az, aki ott ül. A kékruhás.

— James Driscollra gondol? ... Mr. James Driscoll, álljon föl!... ő volt az, Mrs. Anderson?

— Igen... pontosabban ő az, akit kiszaladni láttam a Prescott házból rögtön a baleset után, és úgy néz ki, mint az, akit a pisztollyal láttam. Tudja, azokon az ablakokon vékony túllfüggöny van, és ezért nem lehet tökéletesen belátni. Tökéletesen nem, de azért elég jól... Egészen biztos vagyok benne, hogy ez a fiatalember, James Driscoll adta oda a pisztolyt.

— És ki volt a nő?

Kandi Néni nyíltan a halottkém szemébe nézett.

— Nem tudom. Először azt hittem, Rosalind Prescott. De később megjelent az ablakban Rita Swaine pontosan ugyanabban a ruhában, és azt akarta elhitetni, hogy ...

— Ne törődjék azzal, hogy ki mit akart — vágott közbe Scanlon. — Csak azt mondja el, hogy mit látott! Mrs. Anderson összeszorította a száját.

— Hát pedig nekem megvan a saját véleményem! — vágta oda.

A tárgyalóteremben kuncogás hallatszott, aminek a halottkém kalapácsának koppanása vetett véget.

— Mit látott, Mrs. Anderson? — kérdezte.

— Rita Swaine-t láttam az ablakban, amint vágta a kanári karmát.

— Melyik lábán?

— A jobbon.

A halottkém megköszönte Mrs. Anderson tanúvallomását, és elbocsátotta. Aztán Driscoll felé biccentett, aki egy seriffhelyettes és Rodney Cuff között foglalt helyet.

— Mr. Driscoll — mondta Scanlon —, a forma kedvéért fel fogom kérni, hogy fáradjon a tanúk emelvényére, és feleljen néhány kérdésre. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy ügyvédje nem engedi majd, de hogy szabályszerű legyen a szemle jegyzőkönyve, bele kell kerülnie annak is, hogy ön megtagadja a vallomást.

Rodney Cuff udvarias mosollyal fölemelkedett helyéről. Hangját szinte alig emelte meg, mégis bezengette a termet.

— Azt hiszem — mondta —, ön félreérti álláspontunkat! Csak a bűnösöknek kell alakiságok mögé rejtőzniük. Ami James Driscollt illeti, ő habozás nélkül válaszolni fog a halottkém vagy az ügyészhelyettes minden kérdésére!

A közönség felmorajlott a meglepetéstől. Emil Scanlon értetlen pillantást váltott az ügyészhelyetessel, aztán megeskette Driscollt.

— Ismerte ön az elhunytat, Mr. Driscoll? — kérdezte.

— Igen, egyszer-kétszer találkoztam vele.

— Mrs. Prescottot is ismerte?

— Igen.

— Mennyi ideje?

— Több mint másfél éve.

— Egy ideig jegyesek voltak?

— Igen.

— És mi történt a jegyességgel? Driscoll megnyalta az ajkát. — Felbomlott egy veszekedés miatt.

— És mennyi idő múlva ment férjhez Mrs. Prescott?

— Egy hónappal később.

— No most, Mr. Driscoll, szeretném megkérdezni, hogy írt-e ön egy levelet Mrs. Prescottnak, amelyben azt tanácsolta, hogy hagyja ott a férjét, és váljon el tőle.

— A levél maga volna a legjobb bizonyíték! — tiltakozott Mason.

Cuff elmosolyodott.

— Tökéletesen megértem Mr. Mason tiltakozását — mondta. — De semmiféle kérdés vagy válasz nem lehet kárára a tanúnak, hiszen teljesen ártatlan. Válaszoljon csak nyugodtan a kérdésre, Jimmy!

— Igen, írtam egy ilyen levelet, és el is küldtem Mrs. Prescottnak. Ha jól emlékszem, négy-öt nappal ezelőtt.

— Ebben a levélben azt tanácsolta Mrs. Prescottnak, hogy hagyja ott a férjét? — kérdezte a halottkém.

— Igen.

— Ön nem rokonszenvezett Walter Prescott-tal?

— Nem. Link gazembernek tartottam!

— Féltékeny volt rá?

— Bizonyos értelemben igen.

— Volt oka arra, hogy gyűlölje?

— Az igazat megvallva, gyűlöltem!

Scanlon értetlenül rápillantott Cuffra, aztán az ügyészhelyettesre. — Én még ilyet nem láttam! — mondta. Overmeyer rábólintott. Rodney Cuff szívélyesen odaszólt: — Folytassa csak, remekül csinálja! Vagy inkább én tegyem föl a kérdéseket?

— Nem — mondta a halottkém —, én kérdezek. Tegnap délelőtt ott volt Walter Prescott házában, Mr. Driscoll?

— Igen.

— Hány órákor?

— Körülbelül a Mrs. Anderson által említett időben. Nem néztem meg az órát, de pár perccel tizenegy után érkeztem oda.

— Walter Prescott tudta, hogy odamegy?

— Nem.

— Meghívta önt előzőleg a házába?

— Nem.

— Ön azért ment oda, hogy Prescott feleségével találkozzon?

— Igen.

— És találkozott vele?

— Igen.

— Vett magához fegyvert, mielőtt odament?

— Igen. Walter Prescott előzőleg életveszélyesen megfenyegette a feleségét. Úgy gondoltam, minden további nélkül kitalálna tőle, hogy beváltsa a fenyegetést. Meg akartam védelmezni Mrs. Prescottot.

— Fegyverrel?

— Úgy gondoltam, hogy nekem nem lesz rá szükségem, de azt akartam, hogy Mrs. Prescottnak a keze ügyében legyen, hogy meg tudja védeni magát, ha kell.

— Kinyilvánította ön érzelmeit Mrs. Prescott iránt?

— Igen — mondta Driscoll, hangjában némi hévvel. — Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy boldogtalan! Az érzelmeim elragadtak! Átöleltem, és bevallottam neki, hogy még mindig szeretem, hogy mindig is szerettem.

Kissé előrehajolt székén, és kapkodva szedte a levegőt. A fényképezészek előbbre nyomakodtak. Hangosan kattogtak a fényképezőgépek.

— Tisztázzunk valamit, Mr. Driscoll — mondta Scanlon. — Maga ölte meg Walter Prescottot?

— Nem.

— Tudta, hogy Walter Prescott meghalt? — Nem. Csak sokkal később tudtam meg. — Elmondaná, hogy

mit csinált ön a Prescott házban, mondjuk, fél tizenkettőtől?

— Mrs. Prescott-tal beszélgettem a pénzügyeiről és arról, hogy a férje elsikkasztotta tizenkétezer dollárját. Ő intézte a felesége pénzügyeit, kifejezetten azért, hogy rátehesse kezét a pénzre.

— Úgy értsem, hogy ön közölte ezt a nézetét Walter Prescott feleségével?

— Pontosan — mondta Driscoll indulatosan. — Prescott becsapta, ámította, meglopta a feleségét! Csak a pénzéért vette el! Úgy éreztem, Prescott eljátszotta már minden férji jogát.

— De azt tudta, hogy a törvény őt tekinti törvényes férjnek, és biztosítja számára a férji jogokat?

— Igen.

— Tudta, hogy egyikük sem adott be válóperes keresetet?

— Igen.

— És mégis, mielőtt távozott onnan, ön azt tervezte, hogy megszőkteti Mrs. Prescott-tot?

— Azt terveztem, hogy elviszem Renóba, ahol megindíthatja a válópert. Először egyedül akartam elküldeni, de később úgy határoztam, hogy vele megyek.

— És vele ment?

— Igen.

— Amikor ön távozott a házból, tudta, hogy Walter Prescott halott?

— Nem.

— Most térjünk vissza arra, hogy mit csinált ön fél tizenkettő után.

— Elveszítettem az önuralmamot, átöleltem Mrs. Prescottot, és szerelmet vallottam neki. Ezt tanúsíthatja Mrs. Anderson, aki a szomszéd házból nézte.

Stella Anderson hevesen bólogatott.

— Nyugalom, Mrs. Anderson — szólt oda a halottkém. — Most nem ön áll a tanúk emelvényén! Ön már megtette a vallomását. Folytassa, Mr. Driscoll! Mondja el, mi történt azután.

— Azután átmentem a másik szobába, hogy telefonáljak a repülőtérre, és helyet szerezzek a repülőgépen Mrs. Prescottnak. Éppen végeztem a telefonálással, amikor autóbaleset történt a ház előtt. Kiszaladtam, hogy amit lehet, segítek, aztán visszamentem. Tudtam, hogy a baleset miatt megidézhetnek tanúnak, és nem akartam védtelenül otthagyni Rosalind Prescottot. Ezért elővettem a zsebemből a revolvert, és odaadtam neki. Arról a 38-as Smith & Wessonról van szó, amelyet már bemutattak itt mint bizonyítékot. Az én revolverem, de amikor odaadtam Mrs. Prescottnak, még nem lőtt belőle senki. Mrs. Prescott azt mondta, hogy a férje megöléssel fenyegette, és azt akartam, hogy legyen módja megvédeni magát!

— És aztán mit tett ön?

— Aztán elmentem, de beleszaladtam néhány rendőrbé. Fölírták a nevemet, a címemet és az igazolványom számát, s közölték, hogy esetleg tanúskodnom kell majd. Mondtam nekik, hogy a baleset pillanatában épp telefonáltam, és semmit sem láttam a történekből, de ez szemmel láthatóan nem érdekelte őket. Aztán visszamenteni a Prescott házba, elmondtam Rosalind Prescottnak, hogy megtudták, ki vagyok, és hogy attól félek, Walter kellemetlenséget okozhat nekünk. Ezért azt javasoltam, azonnal induljunk el együtt Renóba!

— Mrs. Prescott mit szólt ehhez?

— Beleegyezett.

— Összecsomagolt?

— Csak egy kis táskába pakolt be, a legszükségesebbet. Átöltözött, és azonnal távoztunk, a hátsó kapun.

— Beszéltek arról, hogy mit láthatott Mrs. Anderson?

— Igen. Mrs. Prescott biztosra vette, hogy Mrs. Anderson leskelődött utánunk, és mindent látott.

Stella Anderson talpra ugrott.

— Nem leskelődtem! Nem szoktam leskelődni! Nem érdekel, hogy ...

— Üljön le, és maradjon csöndben, Mrs. Anderson — mondta Scanlon —, vagy hagyja el a termet!

Jimmy Driscoll szemmel láthatóan ügyet sem vetett a jelenetre. Olyan arccal, mint aki kellemetlen kötelességet teljesít, de eltökélte, hogy híven végrehajtja, folytatta: — Távozásunk előtt megbeszéltük, hogyan lehetne elejét venni, hogy Mrs. Anderson elmondja Walter Prescottnak a látottakat. Rosalindnak az az ötlete támadt, hogy jöjjön át a húga, vegye föl ugyanazt a ruhát, amelyet ő viselt, és álljon ki az ablakba, ahol Mrs. Anderson jól láthatja az arcát. A repülőtérrel föl hívtuk Miss Swaine-t.

Végighallgattam, amit Rosalind Prescott mondott neki, és hallottam, milyen útbaigazítást adott.

— És aztán mit tettek? — Elrepültünk Renóba.

— Tudta ön akkor, hogy Walter Prescott meghalt?

— Nem. Sőt mi több — mondta higgadtan Driscoll —, be tudom bizonyítani, hogy nem öltem meg, és semmi közöm a halálához!

Cuff fölállt.

— Követelem, hogy ügyfelemnek adjanak lehetőséget rá, hogy bebizonyítsa ártatlanságát! — mondta harciasán.

— Senki sem állja útját — mondta Scanlon barátságosan.

— Szeretném, ha jegyzőkönyvbe kerülne — szólt közbe Overmeyer —, és a kollégák is tudomásul vennék, hogy az ügyészség nem törekszik semmi másra, mint elfogulatlan, tárgyilagos vizsgálatra. Nem akarjuk senkinek sem a nyakába varrni ezt a bűntényt. Csak a tényeket akarjuk kideríteni.

— Folytassa — szólt oda Rodney Cuff Driscollnak.

Perry Mason izgett-mozgott a székén, szóra nyitotta a száját, aztán inkább hallgatott.

— Öt perccel tizenkettő előtt — mondta Driscoll — Walter Prescott még életben volt. Akkor hívta föl üzlettársát telefonon. Öt perc múlva, épp, amikor a gyárakban megszólalt a déli sípszó, autóbaleset történt a Prescott ház előtt. Én kiszaladtam, és segítettem kihúzni a sebesültet a sportkocsiból. Aztán visszamentem a házba, és odaadtam Rosalind Prescottnak a pisztolyt, amellyel a jelek szerint elkövették a gyilkosságot. A pisztolyt Mrs. Prescott berakta az íróasztal fiókja mögé, és a rendőrség később ott találta meg. Nomármost, egészen addig, míg el nem mentünk, Stella Anderson szemmel tartotta a szobát. Nem látta, hogy bárki is kivette volna a pisztolyt az íróasztalból! Negyed egykor Rosalind Prescott-tal eltávoztunk a házból, a hátsó ajtón át, amely a Fourteenth Streetre nyílik. Kimentünk a repülőtérré, ott felültünk a legelső gépre, és elrepültünk Renóba.

— Ez persze még mindig szabadon hagy öt perctet — mondta nagyon nyájasan Scanlon — tizenegy ötvenöt és tizenkettő között. Nem túl nagy idő, az biztos, de néhány lövésre bőven elegendő ...

— Az alatt az idő alatt pedig telefonáltam — mondta Driscoll.

— Be tudja bizonyítani? — érdeklődött az ügyészhelyettes.

— Igen! — válaszolt a tanú helyett Rodney Cuff. — Ha megengedik, hogy egy tanút hívjak, be tudom bizonyítani!

Scanlon egy pillanatig habozott. Az ügyészhelyettesre pillantott, aztán Rodney Cuffra, aztán megint Oscar Overmeyerre.

Overmeyer lassan, alig észrevehetően bólintott.

— Rendben van — mondta Scanlon —, engedélyezzük a tanúja meghallgatását. Ez meglehetősen szabálytalan eljárás, de különös ügyről van szó, és nagyon szeretnénk a végére járni.

Rodney Cuff lényéből diadal sugárzott, ahogy fölállt és megszólalt: — Köszönöm, Mr. Driscoll. Egyelőre foglaljon helyet. Első tanúm Jackson Weyman lesz!

Egy nyurga, negyven körüli férfi fölállt, és kifelé indult a teremből. — Az ott Weyman! — mondta Rodney Cuff. — őt kérem a tanúk emelvényére!

Egy rendőr útját állta Weymannak az ajtóban. Weyman megfordult. — Nem tanúskodom! — mondta. — Nem azért jöttem el, hogy odarángassanak tanúskodni!

Bal szeme véraláfutásos volt, és nagy monokli ékeskedett körülötte. Homlokának felső részét gézkötés fedte, jobb arcán is tapasz volt.

— Követelem, hogy tanúskodjék! — mondta Cuff.

— Jöjjön az emelvényre, és tegye le az esküt, Mr. Weyman! — utasította a halottkém.

— Szó sincs róla! — mondta mogorván Weyman. — Eszem ágában sincs tanúskodni, és senki sem kényszeríthet rá! No, szépen is festenek ezzel a pófázmánnyal ott kinn!

A közönség harsogva nevetett. Scanlon nem is próbált csendet teremteni. Amikor a nevetés elhalt, megismételte: — Nem baj, Mr. Weyman; jöjjön csak az emelvényre, és tegye le az esküt!

— Nem mondok én egy szót se — makacszkodott Weyman.

A halottkém szájáról nem tűnt el a barátságos mosoly, de a tekintete hirtelen megkeményedett.

— Azt hiszem — mondta szelíden —, ebben téved. Biztos úr, vezesse ide!

A rendőr megfogta Weyman karját. — Jöjjön, cimbora — mondta. — Erre.

Weyman hirtelen dühvel hátraugrott, és a rendőr felé sújtott. A következő pillanatban azt vette észre, hogy hátracsavart kézzel sarkon pördítik, és a tanúk emelvénye felé lódítják, miközben a nézők élvezettel kuncognak.

— Fogja le még egy pillanatig, biztos úr — szólt oda Scanlon. — Mondani akarok valamit ... Nézze, Mr. Weyman, ez halottszemle. A halottkémnnek joga van, hogy bárkit megidézzon tanúnak, és vallomást tétessen vele. Ha nem fogad szót, Mr. Weyman, börtönbe csukják. Nem akarok fenyegetőzni, de ha maga tud valamit erről az esetről, mi is meg fogjuk tudni. Ivott?

— Van bennem egy-két kupica — morogta Weyman.

— Emelje föl a jobb kezét, és tegye le az esküt — parancsolta szigorúan Scanlon.

A rendőr elengedte Weymant, aki dühös képpel tűrte, hogy megeskessék.

Scanlon helyet mutatott neki a tanúk székén. Rodney Cuff előrelépett.

— Mr. Weyman — kezdte —, emlékszik arra az autóbalesetre, amely Walter Prescott háza előtt történt?

— És ha igen?!

— Maga Prescott szomszédja?

— Igen.

— Láta a balesetet?

— Igen, láttam.

— Hol volt maga akkor?

— A Fourteenth Streeten álldogáltam.

— Előzőleg ivott, verekedésbe keveredett, és maga húzta a rövidebbet, igaz?

— Mi a fenének kíváncsi erre?! Scanlon kalapácsa az asztalra csapott, összeráncolt szemöldökkel végigmérte a tanút, de aztán Rodney Cuffhoz fordult. — Ez az ember akarata ellenére tesz vallomást — mondta. — Kényszerítjük rá. Nem akarom fölöslegesen zaklatni. Mi köze van az ügghöz annak, hogy verekedett-e?

— Csak annyi — mondta Rodney Cuff —, hogy a tanú rendszeresen verekszik, ha ivott. A feleségével veszekedni is szoktak rajta. Ezúttal eszméletlenre verték, és orvoshoz kellett mennie, hogy bekötözzék. Nem mert hazamenni, és az asszony szeme elé kerülni. Ezért álldogált bizonytalanul a Fourteenth Streeten, a keresztezés közelében, amikor a baleset történt. Azt akartam kimutatni, hogy az adott pillanatban ott volt, és hogy miért volt ott.

— Jól van — mondta mogorván Weyman —, ez igaz. Ott voltam! No és?

— Belátott Walter Prescott házába?

— A Fourteenth Street felőli ablakokba igen.

— Azt a kis átjárót, ahol a telefon van, látta?

— Igen, azt igen.

— És látta, hogy Mr. Driscoll telefonált? Egy pillanatig feszült csend volt, aztán

Weyman vonakodva azt mondta: — Azt láttam, hogy valaki ott áll és telefonál. De háttal volt nekem.

— Mondja, maga akkor is ott ácsorgott amikor a baleset történt?

— Igen.

— És mit csinált Driscoll a baleset pillanatában?

— Az a férfi, akit én láttam, a telefontól állt.

— Mennyi ideje állt ott?

— Nem tudom, talán négy-öt perce.

— Maga mit csinált a baleset után?

— Elindultam, hogy odamegyek, és megnézem, mi történt. Aztán úgy döntöttem, hogy nem avatkozok bele. Csak néztem, ahogy átrámolták a megsebesült sofőrt a nagy kocsiba. Ez a kék öltönyös fickó kirohant és segített. Aztán visszament a házba, a nagy kocsit meg elhajtott.

— És aztán?

— Aztán pár perc múlva láttam, hogy ez a Driscoll megint kijön a házból. Épp akkor kanyarodott be egy járőr kocsit a sarkon, és a rendőrök fülön fogták.

— Ezután maga még meddig maradt ott?

— Smeddig. Nem akartam, hogy a rendőrök tőlem is kérdezősködjének, így hát leléptem. Nem éreztem jól magam. Mintha álmos lettem volna. Egy idő múlva aztán elszántam magam, hogy a szemébe nézzek az asszonynak, és hazaindultam.

— Ez mikor volt?

— Nem tudom. De elég idő eltelt ahhoz, hogy hányingerem kezdjen lenni.

Rodney Cuff kis kézmozdulattal jelezte, hogy befejezte a kikérdezést. Elégedett mosollyal visszaült helyére.

A halottkém Overmeyerre nézett. Az ügyészhelyettes fölállt, a tanú felé lépett, és azt kérdezte: — Biztos maga abban, hogy Mr. Driscollt látta a telefonnál?

— A telefon ott van rögtön az ablak előtt — mondta rekedt, mogorva hangon Weyman. — Ez a fickó ott állt, és nekitámaszkodott az ablakkeretnek. A hátát láttam, meg a tarkóját. Ugyanolyan göndör, fekete haja volt, mint Driscollnak. Amikor kijött a házból, láttam az arcát is. Aki kijött, az Driscoll volt, ezt tudom. Azt hiszem, hogy aki telefonált, az is ő volt.,

— Ivott maga előzőleg?

— Egy keveset, igen.

— Többet, mint most?

— Sokkal többet — mondta Weyman somolyogva.

— Az időpont biztos?

Weyman megrázta a fejét. — Nem — mondta. — Nekem azt mondták, hogy délben volt a baleset. Ha ez igaz, akkor a többi is stimmel. De ha nem, akkor nem tudom, mennyi volt az idő. Csak annyit tudok, hogy vagy tíz percet álldogáltam ott a baleset előtt, és láttam ezt az embert telefonálni.

Overmeyer eltűnődve összeráncolta a homlokát. — Köszönöm — mondta. — Lehet, hogy még egyszer akarok majd beszélni magával erről, Mr. Weyman.

— Föltehetek egy kérdést? — érdeklődött Mason.

Scanlon bólintott.

— Kinek mondta el, hogy mit látott?

— A feleségemnek — mondta Weyman.

— Senki másnak? Weyman megrázta a fejét.

— Rögtön beszámolt neki róla, mihelyt hazaért?

— Nem — mondta fanyar vigyorral Weyman. — Amikor hazaértem, egy darabig még másról folyt a szó

...

A termen megint kuncogás futott végig.

— Köszönöm, ez minden — mondta Mason.

Scanlon odabíccentett Weymannak. — Elmehet, Mr. Weyman!

Rodney Cuff szólásra emelkedett.

— Föl akarom hívni a figyelmet arra, hogy tekintettel az elhangzott tanúvallomásra és arra, hogy az autóbaleset bizonyíthatóan szinte pontosan délben történt, lehetetlenség, hogy Jimmy Driscoll ölte volna meg Walter Prescottot! Azt hiszem, értik, hogy mit jelent ez — folytatta Cuff, és merően nézte az ügyészhelyettest. — Azt jelenti, hogy Walter Prescott akkor érkezett haza, amikor Rosalind Prescott és ügyfelem már eltávozott Renóba, és Rita Swaine volt csak a házban. Nem merem találgatni, hogy mi történhetett, de az nyilvánvaló, hogy Rita Swaine megölte! Abból ítélve, amit ügyfelemtől hallottam Rjta Swaine-ről, valószínű, hogy erős felindulásban tette. Talán csak önvédelemről volt szó, vagy ...

— Ha tisztelt kollégám vádbeszédet tarthat — szakította félbe Mason —, akkor én is tartok, jó?

— Nem tarthat — jelentette ki Scanlon. — Foglaljon helyet, Mr. Cuff!

— Én csak föl akartam hívni a figyelmet arra, hogy ...

— Fölhívta már épp elégre. Üljön le! Oscar Overmeyer tűnődve összevonta a szemöldökét, és a halottkémre pillantott. — Magával a kanárrival akartam bizonyítani — mondta —, hogy valószínűleg nem Rita Swaine volt az, akit Mrs. Anderson a télikertben látott. Driscoll tanúvallomása azonban ezt szükségtelemné tette.

— Figyelembe véve a tisztelt kollégám által mondottakat — szólalt meg Mason —, szeretnék még néhány kérdést föltenni a boncolóorvosnak.

— Nem tiltakozom — mondta Overmeyer.

— Az ügyészség éppúgy a mélyére akar hatolni ennek az ügynek, mint a halottkém.

— A halottkém a mélyére is fog hatolni

— mondta derűsen Scanlon. — Dr. Hubert, fáradjon újra a tanúk emelvényére!

Az orvos helyet foglalt.

— Tekintetbe véve az elhangzott tanúvallomásokot — mondta Perry Mason —, azt hiszem, tisztában van vele, doktor úr, hogy milyen fontos a halál időpontjának teljesen pontos megállapítása, ön tulajdonképpen már válaszolt a kérdésre, de tekintettel arra, hogy milyen fontosságot kapott ez a mozzanat, újra meg kell kérdeznem: lehetséges-e, hogy Walter Prescottot nem az ön által említett időszakban érte a halál, hanem korábban?

Dr. Hubert keresztbe vetette a lábát, összekulcsolta kezét pocakján, és megköszöri a torkát.

— Nem szeretném, ha félreértene — kezdte. — A halál időpontjáról az orvos sosem adhat abszolút pontos felvilágosítást. Vannak bizonyos véletlen tényezők, amelyek hatásának pontos jellegét és mértékét nem lehet egyértelműen meghatározni. A boncolóorvos ezért először megállapítja a halál valószínű időpontját, majd, figyelembe véve az összes véletlen tényezőt, meghúz két valószínűségi határt, a megállapított időpont előtt és után. Ha lelkiismeretes, akkor a két szélső időpont közötti tartam felöleli a véletlen tényezők minden lehetséges kombinációját. Ezzel a két szélső időponttal adja meg aztán a halál idejét.

— Ön így járt el? — kérdezte Mason.

— Igen.

— És amikor ön kijelentette, hogy a halál dél és fél három között állt be, akkor, ha jól értem, gépies számolással meghatározta, hogy az áldozat körülbelül negyed kettőkor halhatott meg; de mivel bizonyos véletlen tényezők miatt, ahogy ön kifejezte, a következtetésbe esetleg hiba csúszhatott, ön mindkét irányban ötnegyed órás ráhagyást vett figyelembe, mint az időbecslés lehetséges legnagyobb hibahatárát?

— Ez nagyjából helyes — mondta dr. Hubert. — Ami engem illet, azt mondanám, hogy az áldozatot egy és fél kettő között ölték meg. Tíz esetből nyolcban vagy kilencben igazam volna. De lehetséges a különféle körülményeknek olyan egybeesése, amely tíz esetből talán egyben megcáfolná következtetésemet. Ezt is számításba vettem tehát, és olyan ráhagyással számoltam mindkét irányban, hogy még ez az egy eset is beleférjen.

— És kijelentheti, hogy tizenkét óra a lehető legkorábbi időpont, amikor az áldozat meghalhatott?

— Igen,

— Tanúvallomása szerint tehát Prescott meghalhatott déli tizenkettő után egy perccel.

— Így van.

— Meghalhatott pontosan délben is?

— Igen.

— De nem halhatott meg tizenegy óra ötvenkilenc perckor?

— Jaj, kérem — mondta dr. Hubert —, övön aluli ütés így feltenni a kérdést.

— Szerintem nem — mondta Mason.

— Hát persze, ha ilyen szörszálhasogatásba akar bocsátkozni — mondta kissé ingerülten az orvos —, ha az áldozat meghalhatott tizenkettőkor, akkor meghalhatott egy perccel előtte is! Lehetséges, bár szerintem nem így volt.

— És mondjuk, háromnegyed tizenkettőkor?

— Egy tanú telefonbeszélgetést folytatott vele tizenegy ötvenötökör — jegyezte meg rosszmájúan dr. Hubert.

— Pontosan — mondta Mason. — A lényegre tapintott, doktor úr! Amikor megállapította, hogy az áldozat legkorábban tizenkét óra tájt halhatott meg, figyelembe vette azt, hogy egy tanú vallomása szerint tizenegy ötvenötökör még élt, ugye?

— Nem!

— Mégis, amikor megkérdem, hogy orvosilag lehetséges-e, hogy az áldozat háromnegyed tizenkettőkor halt meg, ön válaszként arra hívja fel a figyelmemet, hogy egy tanú szerint tizenegy

ötvenötökör még életben volt! Doktor úr, maga tulajdonképpen orvosi szakvéleményt ad, vagy öntudatlanul figyelembe veszi a tanúk vallomását is?

— Orvosi szakvéleményt adok, az elhunyt boncolási lelete alapján.

— Nézzük meg egy másik oldalról a kérdést, doktor úr! Megemlítette, hogy a véletlen tényezők összjátéka tíz esetből egyben szükségessé teszi a lehetséges időhatárok széthúzását. Nomármost, nem lehetséges, hogy van talán ezer eset között egy olyan, ahol még jobban szét kell húzni az időhatárokat?

— Hát jó — mondta dr. Hubert —, ha így akarja megfogalmazni, akkor mondjuk azt, hogy az áldozat fél tizenkettő és három között halt meg,, és az orvosi diplomámat teszem rá, hogy egy perccel sem előbb vagy később! Így megfelel?

— Nern arról van szó, hogy nekem megfelel-e — jegyezte meg Mason. — Arról van szó, hogy megismerjük a tényeket.

— Hát most megismerte — mondta dr. Hubert.

Scanlon bólintott. — Azt hiszem — mondta —, mindannyian értjük már a tényeket. Köszönöm, doktor úr. Egy pillanatig csönd volt. Aztán a halottkém megszólalt:

— Tekintettel a körülményekre, még egy kérdést kívánok föltenni Mr. Driscollnak.

— Lépjen a tanúk emelvényére, Driscoll — mondta Rodney Cuff.

Scanlon nyugodt, átható tekintettel végigmérte a fiatalembert.

— Lehetséges — kérdezte —, hogy másvalaki is volt a Prescott házban, mialatt ön ott tartózkodott, Mr. Driscoll?

Driscoll megrázta a fejét. — Nem hiszem.

— Bent járt ön — érdeklődött Scanlon szenvtelen hangon — a ház valamennyi szobájában?

— Hát... — kezdte Driscoll, aztán egy pillanatnyi tétozás után rávágta: — Az emeleti hálósobákba természetesen nem mentünk föl!

— Bizonyos ebben?

— Teljesen! — csattant föl Driscoll.

— A pincébe sem ment le?

— Nem. Ha egyáltalán van pince, én nem jártam benne.

— Eszerint könnyen lehet, hogy az ön tudtán kívül egy másik személy is tartózkodott a házban?

— Igen — mondta Driscoll, de hozzáfűzte: — Ez a személy azonban nem vehette volna el tőlem a revolvert, nem ereszthetett volna három golyót Walter Prescottba, és nem tehette volna vissza a revolvert a zsebembe a tudtomon kívül. Ha Prescottot az én revolveremmel ölték meg, akkor azután ölték meg, hogy én elmentem onnan.

— Tökéletesen megértem az érveit, Mr. Driscoll — mondta Scanlon. — Köszönöm, távozhat!

Tíz perc sem telt bele, a halottszemle esküdszéke meghozta döntését: Walter Prescottot ismeretlen személy vagy személyek lötték agyon. Rodney Cuff odasündörgött Masonhoz.

— Hogy tetszik a döntés, tisztelt kolléga? — érdeklődött.

— Tetszenie kéne?

— Szerintem igen — bólintott Cuff. — Nekem fölöttébb tetszik.

— Ha reggel találkozik Mr. Dimmickkel — mondta Mason —, egyvalamit mindenesetre közölhet vele: amiatt ne főjön a feje, hogy milyen védője lesz maga az ifjú Driscollnak! Zseniális húzás volt, hogy fölküldte a tanúk emelvényére, és beismertette vele, hogy Rita Swaine-t csempészték Rosalind Prescott helyébe.

— Igen — mondta Cuff nyugodtan. — Tudja, hallottam, hogy az ügyészség nyomozói lefoglalták a kanárit, és arra jutottam, hogy ez csak egyet jelenthet. Hála a maga okos, logikus érvelésének, Driscoll tudta, hogy vége a komédiának, és őszintén elmondta a történetet, pedig máskülönben valószínűleg megpróbálta volna eltitkolni.

— Honnan tudta, hogy Weyman szemtanú? — érdeklődött Mason.

Cuff fölnevetett. — Ő elmondta a feleségének, a felesége elmondta Stella Anderson-nak, és Mrs.

Anderson úgy tartja a titkot, mint szita a vizet. Úgy éreztem, jobb benyomást kelt, ha váratlanul szólíttatom tanúnak Weymant, mint ha előzetesen megbeszélésem vele, és önkéntes tanúként jelentkezik.

Mason bólintott és rágyújtott.

— Mit gondol — kérdezte —, milyen érzés lesz Rosalindnak, hogy Driscoll azzal próbálta elhárítani magáról a gyanút, hogy ráterelte Rita Swaine-re?

— Csak nem hiszi, hogy ezt tette?

— De igen. Pontosan ezt.

Cuff egy pillanatig elgondolkodott.

— Egyvalamit nem vesz tekintetbe, Mr. Mason — mondta aztán —, azt, hogy a halottszemle előtt az ügyész Rita Swaine és Rosalind Prescott ellen egyaránt kiadatási eljárást akart indítani. A dolgok jelenlegi állása szerint viszont csak Rita Swaine kiadatását fogja kérni. Nem kérheti ki Rosalind Prescottot, ilyen bizonyítékokkal szemben!

— És maga szerint ez jó? — Szerintem igen.

— Kinek?

— Elsősorban Rosalind Prescottnak.

— És mi lesz Miss Swaine-nel?

— Miss Swaine majd vigyáz magára — az ön hathatós támogatásával.

— Nekem is ez volt a benyomásom — bólintott Mason. — Tudja, Cuff, csak egy veszélye van annak, hogy eljátszatta ezt a "tisza-vizet-a-pohárba" komédiát az ügyfelével.

— Éspedig? — érdeklődött Cuff.

— Isten irgalmazzon neki, ha hazudott! — mondta zordan Mason.

11. fejezet

Rita Swaine a "megyei fogház beszélőjében ült, Perry Masonnal szemközt, az asztalt ketté osztó sűrű drótháló túloldalán.

— Szabadon beszélhetek? — kérdezte Masontól.

— Halkan beszéljen — mondta az ügyvéd, — és főleg ne veszítse el a nyugalmát. Figyelnek bennünket. Viselkedjen úgy, mintha semmi gondja sem volna. És mindegy, hogy mit mond, de rázza meg egyszer-kétszer a fejét, mintha - tagadná, hogy bűnös! Úgy, most pedig tessék szépen elmondani az igazságot!

— Rosalind ölte meg WALTERT — mondta Rita Swaine.

— Honnan tudja? Ő mondta?

— Nem, ilyen egyértelműen nem. Ó, ez szörnyű! A saját nővérem fordult ellenem! Ő meg Jimmy Driscoll tette, de eltűri, hogy Jimmy bűnbakot csináljon belőlem, mert annyira szereti, hogy a gondolatát sem tudja elviselni, hogy valami történhet vele, Jimmy meg rám keni az egészséget, hogy mentse a bőrét!

— Honnan tudja, hogy ők ölték meg WALTERT?

— Onnan, hogy ők ölték meg! Walter hazajött, ott kapta Jimmyt, és Jimmy lelőtte.

— Folytassa — dörmögte Mason. — Mondja csak el, amit tud. De először rázza meg a fejét... ez az.

— Rossy fölhívott telefonon, és azt mondta, valami borzasztó történt, azonnal menjek oda. Mondtam, hogy abban a pillanatban nem tudok elindulni. Akkor megkért, hogy menjek le a telefonfülkébe, és hívjak föl egy bizonyos számot, mert nem akarja megkockáztatni, hogy a házi telefonközpontos kihallgassa a beszélgetésünket.

— Értem — mondta Mason. — Maga lement, és fölhívta a nővérét. Hol volt Rosalind?

— A repülőtéren. Azt mondta, hogy Jimmy ott volt a házban, összeborultak, aztán autóbaleset történt a ház előtt, és a rendőrök fölírták Jimmy nevét meg a címét, és meg fogják idézni tanúnak. Mondta azt is, hogy Jimmy rögtön a baleset után, még mielőtt összefutott volna a rendőrökkel, odaadott neki egy pisztolyt, amit ő bedugott a télikerben álló íróasztal egyik fiókja mögé. És hogy aztán Jimmy el akart menni, de összefutott a rendőrökkel, és úgy határozott, hogy a legjobb, ha elszöknek együtt, és hogy Kandi Néni mindent látott, és biztosan el fogja mondani Waltémák.

— És maga erre mit tett?

— Rossy mindent részletesen elmagyarázott. Mondta, hogy a hálósobában hagyta azt a ruhát, ami rajta volt, és a kanári összevissza röpdös a télikertben.

Én persze rögtön beleegyeztem, hogy odamegyek, és színészkedem egy kicsit Kandi Néninek. Igaz, nem

volt túl nagy kedvem hozzá, mert féltem, hogy összefutok Walter-ral. De Rossy megnyugtatott: ő holtbiztos benne, hogy Walter nem lesz ott.

— Nem mondta, honnan tudja?

— Nem.

— Tehát maga odament. És aztán?

— Amikor fölmentem az emeleti hálósobába, hogy fölvegyem Rossy ruháját, láttam, hogy résnyire nyitva van Walter hálósobájának az ajtaja. Abban a pillanatban nem törődtem vele; levettem a ruhámat, fölvettem Rossyét, lementem a télikertbe, megfogtam a kanárit, és előadtam a magánszámomat úgy, hogy Kandi Néni jól láthasson. Aztán visszamentem az emeletre, hogy átöltözzem. Bementem a fürdőszobába kezét mosni, és megdöbbsentem. Vércseppek voltak a mosdón! Nem tiszta vér, hanem kis, rózsaszínű foltok, amiket a felszáradt véres vízcseppek hagytak. Egy-két helyen még nem is száradtak fel. Erre belöktem az ajtót, és benéztem Walter hálósobájába. Ott feküdt az ágyán, hanyatt, kitért karral, kigombolt zakóban, és a golyók ütötte sebekből folyt a vér . . . Megálltam a küszöbön, és sikoltottam. Aztán rákiáltottam: "Mi történt, Walter?!" Odarohantam az ágyhoz, melléje térdeltem, és a vállára tettem a kezem. Rögtön tudtam, hogy meghalt.

Rita Swaine elhallgatott. Orrcimpája kitágult, nehezen vette a levegőt. Remegett az ajka.

— Folytassa — biztatta Mason. — Mondja el a többit is!

— Isten bizony, Mr. Mason, nem tudom, mi készítetett arra, amit akkor csináltam! Először úgy megdöbbsentem és megrémültem, hogy levegőt is alig kaptam. Aztán hirtelen, úgy látszik, alkalmazkodtam a helyzethez. Rájöttem, hogy mit jelentene nekem és Rossynak...

— Hagyja a pszichológiát — szakította félbe Mason. — Mit csinált?

— Eszembe jutott az a levél, amelyet Jimmy írt. Tudtam, hogy Walter perbe akarta, fogni Jimmy-t, és tudtam, mit jelentene Rossynak, ha átkutatnák a holttestet, megtalálnák a levelet, és ...

— Mit csinált? — vágott közbe Mason.

— Belenyúltam Walter zakójának a belső zsebébe, kivettem a tárcáját, és megnéztem, nincs-e ott a levél.

— És ott volt?

— Igen.

— Mit csinált vele?

— Összehajtogattam, és becsúszttam a harisnyámba.

— Rosalind ruhája volt magán?

— Nem, azt már levettem.

— Kombiné?

— Akkor nem. Később vettem föl.

— Mikor vette, elő a levelet a harisnyájából?

— Amikor lementem a földszintre.

— Mit csinált vele?

— Elégettem a kandallóban.

— Hogyan?

— Hát hogy szokás elégetni valamit? Meggyújtottam egy gyufával!

— Nem úgy értem. Mit csinált a hamuval?

— Hát ott hagytam a kandallóban, természetesen.

— Szétnyomkodta egy piszkavassal, bottal vagy bármivel?

— Nem. Meggyújtottam a levelet, és amikor láttam, hogy jól ég, bedobtam a kandallóba. Azonnal lángra lobbant, még a hajamat is megperzselte kissé.

— Milyen ruha volt magán?

— Szürke.

— Az, amelyikben az irodámba jött?

— Igen.

— És aztán mit csinált még?

— Fogtam a kanárit, és elmentem magához. Hát ezért mentem magához, Mr. Mason! Rossy nem akarta,

hogy ügyvédet fogadjak neki. Csak azt kérte, játsszam el a szerepemet Kandi Néni előtt, de én úgy éreztem, szüksége lesz valakire, aki megvédi az érdekeit!

— Más szóval, amikor engem fölkeresett, akkor már tudta, hogy ebből gyilkossági per lesz?

— Igen.

— Aztán elrepült Renóba?

— Igen.

— És aztán?

— Vártam az estét, hogy Jimmy lefeküdjön, és négyszemközt beszélhessek Rossyval. Annyit már megmondtam neki, hogy felfogadtam magát, meg beszámoltam Kandi Néniéről is. De egy szót sem szóltam Walterról, és a gyilkosságról sem kérdeztem. Tudtam, hogy Rossy nem tehetett ilyet! Jimmy tette, és Rossy fedezi! Akkor akartam megkérdezni Rossyt, amikor Jimmy nincs ott, hogy ne kényszerülhessem hazugságra.

— Hol van most a szürke ruhája? — kérdezte Mason. —

— A rendőrség elvitte. Át kellett öltöznöm másik ruhába.

— És a cipő, ami magán volt?

— Azt is elvitték.

— Megnézte, hogy nincsenek-e rajtuk vérfoltok?

— Nem. Az isten szerelmére, Mr. Mason, csak nem hiszi, hogy én ...

— Azt hiszem — mondta az ügyvéd —, hogy valószínűleg vérfoltos lett a cipője. Lehet, hogy az alsóneműje is véres lett. Azt hiszem, hogy rajta hagyta az ujjlenyomatát a Walter Prescott zsebében levő tárcán, és ha nem nyomkodta szét a hamut a kandallóban, akkor a levélből is megmaradt elég ahhoz, hogy fényképet készíthessenek róla.

— Azt akarja mondani, hogy fényképet készíthetnek egy elégetett levélről?

— Azt bizony! Az ultraibolya és az infravörös fényképezés segítségével tökéletesen tiszta képet tudnak készíteni az elszenesedett papíron levő írásról is. Éreztem én, hogy Overmeyer kissé túl maflán viselkedett a halottszemlén! Annyi bizonyítéka van maga ellen, hogy nem akarta előre fölfedni a kártyáit! Szíves örömet engedte, hogy az esküdtek határozatlan döntést hozzanak. Az a célja, hogy maga azt higgye, nincs sok bizonyítéka, és aztán hazugságon kapja. Tett vallomást?

— Nem — mondta Rita Swaine. — Eszemben volt, amit maga tanácsolt, és nem mondtam semmit.

— Nem is tagadott semmit?

— De igen. Azzal vádoltak, hogy megöltem Waltert, azt tagadtam!

Mason összeráncolta a szemöldökét. — Mondtam, hogy ne szóljon egy szót se! — förmedt rá bosszúsan.

— Hát azért azt már csak letagadhattam!

— És tovább is ment egy lépéssel? — kérdezte az ügyvéd. — Azt is letagadta, hogy tudott Walter Prescott haláláról?

— Nem. Az után az egy tagadás után befogtam a számat.

— Megkérdezték, hogy mikor találkozott utoljára Walterról?

— Igen, megkérdezték, és megmondtam nekik, hogy nem találkoztam vele egy hete. Ez igaz is volt, tényleg nem találkoztunk. Az pedig igazán nem számít találkozásnak, ha holtan látom, és ...

— És — vágott a szavába Mason — amikor a daktiloszkópus kifüggeszt az esküdtek elé egy felnagyított fényképet a maga ujjlenyomatáról, amelyet Walter tárcáján találtak, akkor böven lesz majd ideje eltűnődni rajta, hogy mennyivel jobb lett volna megfogadni az ügyvédje tanácsát!

Rita szeme nagyra nyílt, és rémület villant meg benne, amint felfogta az ügyvéd megjegyzésének teljes súlyát. Aztán fölszegte a fejét. — Rendben van, fölösleges az orrom alá dörgölnie! Nem a maga bőrére megy a dolog!

— Maga ölte meg Waltert?

— Nem.

— Tudja, hogy ki?

— Én ... nem tudom ... hacsak Rossy nem.

— Ha hazudik nekem — mondta Mason könyörtelenül —, akkor rátesznek egy durva kenderkötelet arra a

csinos nyakára, és kinyitnak maga alatt egy csapóajtót. De lehet, hogy nemcsak akkor ...

— Nem hazudok! És végül is, Mr. Mason, nem a maga nyakáról van szó!

Mason elismerően nézett rá. — No, legalább annyi bizonyos, hogy el tudja viselni — mondta. — Sokkal jobb, mint ha egy hisztérikus nőszemélyt kéne pesztrálnom, aki idegösszeomlást kap a tanúk emelvényén. No, most nagyon figyeljen ide! Az ügyész nekilát majd megdolgozni magát. Először azt a látszatot fogja kelteni, hogy nem is igen tud vádat emelni maga ellen, bizonyítéka alig-alig van, épp csak gyanakszik, és ha maga tagadná a vádat, valószínűleg szabadon bocsátana, de a közvélemény miatt ezt nem teheti meg addig, amíg maga semmit sem hajlandó mondani. Aztán, miután kicsalt magából néhány dolgot, hogy tagadja ezt meg azt meg amazt, elkezd előhozakodni a terhelő bizonyítékokkal, és magyarázatot kér rájuk. Mindezt atyai modorban, úgy téve, mintha már küszöbön állna a szabadulása. Aztán, ahogy maga egyre jobban belekeveredik, elkezd megszorítani a csavarokat, apránként, egyesével, amíg végül kitör magán a vakrémület. Aztán, amikor ő már nem tud többet kihúzni magából, magára szabadítja az újságírókat, akik a szakma minden fufangját bevetik majd, hogy szóra bírják. Elmondják, hogy milyen hatalmas erő a közvélemény. Hogy milyen sokat használna az ügyének, ha könnyfakasztó cikkeket faraghatnának arról, hogy miként próbálta megvédelmezni a nővérét, és miként keveredett akaratlanul egy gyilkossági ügybe. Hogy milyen jó lesz magának, ha reflektorfényben tartják a nevét, és hogy milyen feltűnő helyen közlik majd az interjút, milyen együttérzően fogalmazzák majd meg, és hogy milyen sokat fizetnek majd a visszaemlékezéseiért vagy a naplójáért. És még száz más érvet felhoznak majd, hogy szóra bírják. Minden arra megy majd ki, hogy beszéltesék. Érti?

Rita Swaine bólintott.

— Nohát — folytatta Mason —, maga pedig véges-végig meg sem mukkan! Annyi bizonyítékkal, amennyi az ügyésznek van maga ellen, soha az életben nem engedik szabadon! Maga csak akkor kerül ki a börtönből, ha egy esküdszék kijelenti, hogy "nem bűnös", vagy egymás után három esküdszék nem tud egyhangú döntésre jutni! Ezt is érti?

A nő megint bólintott.

— Rendben van — mondta az ügyvéd. — Bármikor bárki bármit kérdez magától, legyen akár az ügyész, akár újságírók, akár egy mélységesen együttérző fogoly, akit "véletlenül" ugyanabba a cellába raktak, maga közölje, hogy szívesen beszélne; hogy én parancsoltam meg, hogy hallgasson; hogy mindaddig, amíg én vagyok az ügyvédje, engedelmeskedni fog nekem; hogy maga szerint számárság az egész, szeretne egyszerűen és őszintén elmondani mindent, de én, nem tudni, miért, azt parancsoltam, hogy hallgasson. Más szóval, gátlás nélkül rám hárít minden felelősséget. Világos?

— Világos.

— Fogja bírni cérnával?

— Azt hiszem.

— Nagy akaratereő kell majd hozzá.

— Azt is jól tudom — mondta Rita Swaine. — Végül is, ne felejtse el, Mr. Mason, hogy huszonhét éves vagyok. Huszonhét év alatt egy lány szert tesz némi akaratereőre.

— Marhaság! — förmedt rá Mason. — Mert volt már dolga néhány ifjú tacsóval, akik megpróbálkoztak egy kis szakszerűtlen tapizással, most azt hiszi, hogy hatalmas önfegyelemre tett szert, és tud vigyázni magára. Most férfiakkal kell szembeszállnia, olyan férfiakkal, akiknek már annyi hasonló esettel volt dolguk, hogy a könyökükön jön ki! Ismernek minden fortélyt, tudják, melyik válik be, és melyik nem. Maga egy védtelen kislány a rengetegben, életében először. Hallgasson, mint a csuka! Csak azt az egyet magyarázza el, hogy szívesen beszélne, de nem engedem. Érti?

— Igen — mondta sértődött pillantással Rita Swaine. — És ne higgye, hogy a fiatal emberek olyan "szakszerűtlenek", mint a kis szónoklata sejtette.

Mason fölkelt, elindult kifelé, aztán visszapördült.

— Meddig mehetek el? — kérdezte.

— Mire gondol?

— Tudja azt maga jól.

— Ne keverje bele Rossyt — mondta Rita.

— És ha bele kell kevernem Rossyt ahhoz, hogy magát kihúzzam a csávából? — kérdezte az ügyvéd, és

fürkészően figyelte.

— Akkor hagyjon benne engem.

— Tudja, mit beszél?

— Persze hogy tudom.

— Magának rosszul áll a szénája. Nagyon rosszul! Minden megtörténhet. A maga külsejével és eszével az esküdtek valószínűleg nem akasztatják föl talán életfogytiglant kap. De lehet, hogy az esküdtszék döntése előre megfontolt gyilkosságot állapít meg, kegyelmi ajánlás nélkül, ami automatikusan halálbüntetést jelent. Nagyon szép, hogy most emelt fővel közli, hogy hagyjam ki Rossyt, de mi lesz akkor, amikor már nincs visszaút? Engem fog hibáztatni, hogy hagytam megkötni a kezemet.

Rita Swaine fölállt, és a dróthálón át az ügyvéd szemébe nézett. — Mr. Mason — mondta —, ha én csinállok valamit, teljes szívvel csinálom, és nem szoktam utólag megbánni, bármi legyen is a következménye! Ez az alapelvem. Nagyon sokan élnek felelőtlenül, másokra hárítva minden hibájukat. Én nem. Maga azt kérdezte, el tudom-e viselni. Hát most én kérdezem, hogy maga el tudja-e viselni!

— Jól van, Rita — vigyorodott el Mason. — Akkor most megyek!

Rita Swaine nézte, ahogy a börtönőr feléje indul, és bátran rámosolygott Masonra. — Én maradok — mondta.

12. fejezet

Rosalind Prescott Perry Mason irodájában ült. Kicsiny kezét összekulcsolta úgy, hogy megfeszült rajta a kesztyű puha bőre.

— Nem, nem én öltem meg! — mondta hevesen. — Mondom, hogy nem! Nem és nem!

— Akkor ki?

— Nem tudom. Bárcsak tudnám! — És mi lenne, ha megtudná? Rosalind szilárd tekintettel nézett az ügyvédre.

— Közölném a rendőrséggel — mondta.

— És ha Rita volt?

— Miért gondolja, hogy Rita volt?

— Nem ezt mondtam. Azt kérdeztem, mit tenne, ha Rita ölte volna meg Waltert?

— Ha Rita ölte meg — mondta Rosalind —, akkor nem érdemel kíméletet sem Jimmytől, sem tőlem! Mindkettőnket szörnyű helyzetbe hozott.

— És ha Jimmy volt?

— Ha Jimmy ölte meg Waltert, ő sem érdemel több kíméletet... illetve, nem sokkal ... illetve talán ... Mason bólintott. — Szóval, ha Jimmy ölte meg, az más, ugye?

— Hát ha Jimmy ölte meg — csattant föl Rosalind —, akkor volt rá oka! Bőven volt rá oka!

— És Ritának volt rá oka?

— Nem tudom. Ha Rita ölte meg, akkor valószínűleg önvédelemből tette.

— Az nem alapos ok?

— De igen. Nem is erről van szó, hanem arról, ahogy az egészség intézte, hogy elsompolygott, és otthagya a holttestet úgy, hogy Jimmyre terelődjék a gyanú!

— És ha Driscoll tette?

— Jimmy azért tette, hogy megvédelmezzem ... de nem ő volt — illetve nem hiszem, hogy ő lett volna!

— Mrs. Anderson haragban volt valamiért Walter Prescott-tal?

Rosalind szeme kerekre nyílt a meglepetéstől.

— De Mr. Mason! Ezt meg miért kérdi?

— Csak igyekszem minden oldalról megvizsgálni az ügyet — mondta Mason. — És megpróbálom számba venni az összes lehetséges védekezésünket. Haragban volt Mrs. Anderson Walterral?

— Nem hiszem. Persze Walternek nem volt inyére a folytonos leselkedése. Párszor szólt is neki, hogy törődjön a maga dolgával, és ne bámuljon be az ablakon, mire Kandi Néni azt mondta, hogy ha Walter nem akarja, hogy belássanak, húzza le a redőnyt.

Azt mondta, csak nem fogja a saját házában lehúzni az összes redőnyöket!

— Nagy csata volt?
— Nem vészes. Kandi Néni szemtelen volt, Walter meg ironikus.
— Összesen ennyi bajuk volt egymással?
— Tudtommal igen.
— Nomármost, a férje megfenyegette magát, hogy megöli?
— Igen.
— Többször?
— Kétszer. Először pár hónappal ezelőtt; hogy miért, az most nem számít. Másodszor pedig aznap délelőtt, amikor elutaztam.
— Miért ment Renóba?
— Úgy képzeltem, hogy letelepszem ott, és beadom a válókeresetet. Gondoltam, ha másik államban vagyok, Walter semmit sem tehet egy ideig, és ha már volt ideje lehiggadni, akkor talán megegyezhetek vele úgy, hogy ne legyen botrány.
— Driscoll-lal együtt ment el?
— Igen.
— Maga tudta, hogy Walter féltékeny volt Driscollra?
— Walter nem volt féltékeny senkire! Halvérű, önző, számító alak volt, akinek...
— Várjon csak! — szakította félbe Mason. — A tanúk emelvényén nem ilyen hangon fog beszélni. Kapcsolja ki ezt az ádáz gyűlöletet, amikor Walter Prescottról van szó! Ne feledje, hogy meghalt.
— Nem érdekel, hogy meghalt-e vagy sem! Ő volt a...
— Ő volt a maga férje — vágott a szavába Mason. — Sok kérdésben nem egyezett a véleményük. Egy ideje fölmerült magában a gondolat, hogy már nem szereti; hogy beugratta magát ebbe a házasságba. De sajnálta. Ezt véssé az eszébe! Magában részvét és szánalom élt! Megértette, hogy férje időnkénti kellemetlen viselkedésének oka sajátos, ideges természetében rejlik.
— A természete önző volt, számító és rideg!
— És — folytatta Mason, ügyet sem vetve a megjegyzésre — nagy megrázkódtatás volt, amikor megtudta, hogy meghalt, mint ahogy megrázkódtatás bárkinek a halála, aki közel áll az emberhez. Nem volt elviselhetetlen a fájdalom, hiszen rájött már, hogy nem szereti, de megdöbbsentette és leverte a dolog. Évente több százezer házasság fut zátonyra, de ez nem jelenti azt, hogy a két szétváló ember nem szeretetre méltó emberi lény. Egyszerűen csak azt jelenti, hogy az érzelmek nem változatlanok; hogy a szerelem, mint minden tűz, ha nem táplálják, kiég, és sokan nem tudják, hogyan kell tovább táplálni a romantikus szerelem tüzet, miután a romantikus szerelem már beletorkollott a házasságba.
— Ezt mondjam el én? — kérdezte Rosalind.
— Ha nem is ezekkel a szavakkal.
— A tanúk emelvényén?
— Magát valószínűleg nem idézik meg tanúnak. De jóval a tárgyalás előtt megrohanják majd az újságírók, és...
— Megrohantak már azok! — mondta Rosalind. — Mint a dögkeselyűk!
— Mit mondott nekik?
— Semmit. Maga azt mondta, ne szóljak egy szót se. Ahhoz tartottam magam.
— Jól van. Most viszont fordítunk a taktikán. Beszélni fog, és nem fukarkodik a szóval. Közli, hogy egyszerűen képtelen elhinni, hogy Rita ilyesmit egyáltalán megtehetett volna, habár nem volt még alkalma megbeszélni vele, hogy mi történt, miután maga elment hazulról. Ne feledje, minden újságírónak azt mondja, hogy maga meg Rita nem beszéltek arról, ami azalatt történt, míg Rita ott volt!
Rosalind Prescott bólintott.
— Őszintén beismeri majd, hogy szereti Jimmy Driscollt. Sőt nagy feneket kanyarít a dolognak. Ne feledje, a szerelmeseket szereti a világ ... De ügyeljen, hogy romantikus lángolás legyen, ne pedig egy kikapós asszonyka félrelépése! Maga szerelmes volt Jimmybe, aztán összevesztek. Eltökélten száműzte az életéből Jimmyt, és minden erejével azon volt, hogy boldoggá tegye a házasságát. Aztán fokozatosan lepattogott a máz... Rájött, hogy maga és Walter nem illik össze. Akármennyit jelenthetett volna is ő másoknak, a maga életébe nem tudott fényt vinni. És nem is próbált. Házasesetük afféle kutya-macska

barátság lett. Maga keservesen boldogtalan volt. Mindeközben nem gondolt másképp Jimmy Driscollra, csak mint barátra. Aztán Jimmy levelet írt magának; nem mint szerelmes, hanem mint jó barát, aki előzőleg a maga összes pénzügyeit intézte. Azt írta, hogy jobb volna azonnal szakítania Walterral, átesni rajta, nem húzni-halasztani a reménytelen helyzetet. Aztán, amikor Jimmy odament, és maga a szemébe nézett, hirtelen rádöbrent, hogy szereti, és mindig is őt szerette. De ez már azután volt, hogy rájött, hogy sosem tudna többé együtt élni Walter Prescott-tal; azután, hogy megegyeztek a különválásban.

Megértette?

— Mit mondjak a tizenkétezer dollárról?

— Az égvilágon semmit, azonkívül, hogy adott némi pénzt Walternak üzleti célokra. Walter idő előtti halála miatt nem tudtak elszámolni.

— Ezt mondom, de mi van a tizenkétezer dollárral? — érdeklődött Rosalind.

— Az most nem számít — mondta az ügyvéd. — Úgyis maga örököl minden vagyont, ami csak van. Most, hogy a hatóságok úgy döntöttek, nem emelnek gyilkossági vádat maga ellen, beadom a hagyatéki kérelmeket. Vannak rokonai Walter Prescottnak?

— Nincsenek. Máskülönből rájuk hagyott volna mindent. Mert amilyen ...

— Hagyjuk ezt! — vágott a szavába Mason. — Ne feledje, Walter idegei megviseltek voltak. Walter túl sokat dolgozott. Walter olyan ember volt, akit nem érdekelt a társaság, a társadalmi élet, de csak azért, mert olyan magánakvaló volt. Az, hogy maga nem jött ki vele, nem jelenti azt, hogy bármiféle folt lett volna a jellemén.

— Gyűlölök hazudni! — fortyant föl Rosalind. — Elsinkófálta a pénzemet! Az a ...

— Ne keressen jelzőket! — mondta Mason. — Walter meghalt. Ne feledje, amit mondtam! Ehhez tartsa magát, bárhol nyilatkozik róla. Nincsenek rokonai. Maga, mint felesége, öröklí az egész vagyont, a sajátját és a közös szerzeményt egyaránt. Abban benne lesz a tizenkétezer dollár is.

Az asztalon vadul csörömpölni kezdett a titkos telefon. Ezt a számot csak hárman ismerték, és csak rendkívüli esetben hívták.

Mason a füléhez kapta a kagylót.

— Elnézést, hogy ezen a számon hívlak, Perry — hallotta Paul Drake hangját —, de piszkosul fontos a dolog! Azt hiszem, megtaláltuk Jason Braunt vagy Carl Packardot, ahogy óhajtod ...

— Hol?

— Vidéken. Az emberem már hozza a kocsit.

— Hol vagy?

— Most indulok az irodámból. A liftnél találkozunk.

— Rendben — mondta Mason, lecsapta a kagylót, hátralökte a székét, és visszaszólt Rosalind Prescottnak: — Egy órán belül itt vagyok. Addig se felejtse el, amit mondtam. Változtasson a taktikáján. Beszéljen sokat az újságíróknak, de ne mondjon semmit. ...

Della Street besöpörte a jegyzetömbjét meg az írószereit a táskájába. — Jöjjenek, főnök? — kérdezte.

Mason megrázta a fejét. — Vegye át Mrs. Prescott-tal a szerepét. Játsszák el, hogy maga újságíró.

Kérdezzen, ő meg feleljen. Egy órán belül itt vagyok vagy telefonálok!

Fölkapta a kalapját, fölrántotta az ajtót, és végigtalpalt a folyosón. Drake a liftnél várta.

— Mi van? — kérdezte Mason.

— Autóbalesetként jelentették — mondta Drake. — A közlekedési osztályra futott be. Azt hiszem, a rendőrség még nem kapisgálja, miről van szó.

— Miféle baleset?

— Egy kocsi lefordult az útról odakinn a hegyekben, Santa Monica és Triunfo között. A szakadék fenekén hevert pár napig.

— És a vezetője?

— Alatta. Laposabb lett, mint egy palacsinta.

A lift megállt. Drake szóra nyitotta a száját, miközben beszálltak, de Mason rászólt: — Fojtsd vissza, Paul! — és jelentőségtelesen a liftesre pillantott.

Csak már amikor a Wilshire Boulevardon száguldottak, a kocsi kormányánál Drake egyik emberével, akkor közölt részleteket a nyomozó

— A közlekedési osztályra futott be a jelentés, az országúti csoporthoz. Nem terheltek a részletekkel, Perry, de az egyik eshetőség, amivel számoltam, az volt, hogy ez a Packard azért tűnt el, mert valami történt vele. Így hát ráállítottam pár emberemet arra, hogy nézzenek utána minden gyilkosságnak és balesetnek, az autóbaleseteket is beleértve. Mihelyt befutott a jelentés, az emberem már rohant is a baleset színhelyére. Felfedezte, hogy a pasas kalapjában az altaville-i divatáru kereskedés cégjelzése van és "C. P." monogram. Úgy látszik, semmiféle igazoló irat nem volt a zsebeiben. De elég megviselt állapotban van a tetem, ha jól értettem. Mindamellettt azonosítani tudjuk, az ujjlenyomata alapján! A Tűzbiztosítók Egyesülete ujjlenyomatot szokott vetetni minden emberéről, és sikerült másolatot szerezni Jason Braunérol.

— Persze, Paul — mondta Mason —, ha meghalt, akkor nem sokra megyünk azzal, hogy előbb találjuk meg, mint a rendőrség, ha csak a halál körülményei nem vezetnek valamiképp nyomra. Végül is én azt akarom kideríteni, hogy mit látott ez az ember a Prescott ház ablakában, ami elterelte a figyelmét, és ami miatt belerohant a másik kocsi!

— Nézd — mondta Drake —, én úgy gondoltam, hogy odaszagolunk, és kiderítünk mindent, amit csak lehet. Esetleg csinálunk néhány fényképet. Hoztam fényképezőgépet.

— Hol van az a hely?

— Odafönn a hegyekben. Kimegyünk Santa Monicaig, elindulunk a parti úton Oxnard felé, aztán lefordulunk az egyik mellékútra. Az emberem majd az elágazásnál integet.

Mason rágyújtott, és tűnődve szívta a cigarettáját, miközben a vezető átment a belső sávba, és a sebességmérő mutatója rezegve küszört fölfelé.

— Mellesleg — mondta Drake — rájöttem, hogy miért cselekedett olyan villámgyorsan a rendőrség, amikor értesültek róla, hogy Stella Anderson látta, amint eldugtak egy pisztolyt.

— Halljuk!

— Prescott előzőleg telefonált a rendőrségre, hogy alapos meggyőződése, hogy valaki meg akarja ölni! Nem akarta vagy nem tudta megmondani, kicsoda. A rendőrség kérdezett tőle egyet-mást, többek között azt is, hogy kér-e fegyverviselési engedélyt. Ő azt mondta, nem, de pár napja valaki ólalkodik a ház körül éjjelente, és ha netán telefonálnia kell a rendőrségre, akkor majd gyorsan intézkedjenek! Azt mondta, van a házban egy dupla csövű vadászpuskája, és nem fog a véletlenre bízni semmit: ha bárki megpróbál betörni, ő a vadászpuskával utasítja rendre!

— Ez maszlag — mondta Mason. — Nem hangzik úgy, mintha igaz volna.

— Tudom — mondta Drake —, de emiatt figyelt föl a rendőrség arra a bejelentésre, hogy Driscoll odaadott a nőnek egy pisztolyt, hogy dugja el.

— Kíváncsi vagyok — mormogta töprengve Mason —, vajon nem arra gondolt-e Prescott, hogy Jimmy Driscoll megjelenik majd a környéken, és ezzel a bejelentéssel akarta előkészíteni, hogy nyugodtan lepuffanthassa Driscollt...

— Ha már találgatunk — mondta Drake —, ez jól hangzik.

Mason csöndben szívta a cigarettáját pár percig, aztán szólalt csak meg, eltűnődve: — Márpedig találgatunk ... Paul, valami nincs rendben Walter Prescott körül! Nem tudok rátapintani pontosan, hogy mi, de valahogy nem tiszta ez az egész. A pénz, amit elszedett a feleségétől üzleti befektetésre ... Aztán elrakta, de hova? Befőttnék?... A nagy betétek, amiket elhelyezett a bankban, dacára annak, hogy a cégéből viszonylag kis jövedelme volt... Egyébként Trader említette, hogy éppen Prescott garázsába szállított valamit. Kíváncsi vagyok, mi lehetett. Utánanéznél ?

— De a baleset után rögtön elment a kórházba — mondta Drake. — Nem... igazad van, Perry, később valóban odavitte a holmit! Most már emlékszem. Azt mondta, hogy amikor eljött a kórházból, leszállította.

— És Prescott előzőleg odaadta neki a kulcsot, emlékezz csak!

— Oda bizony.

— Tehát Tradernek kulcsa volt a garázshoz.

— Vajon mi történhetett azzal a kulccsal? — kérdezte Drake. — Trader sosem adott számot róla, tudomásom szerint.

— Nem lenne rossz kicsikarni belőle még egyet-mást...

— Traderből kicsikarni valamit nehezebb, mint rumot fakasztani a kősziklából — jegyezte meg Drake.

Mason rábólintott. — Azelőtt ment el a kórházból, hogy Packardot kiengedték. Packard nagyjából harmincöt percet töltött ott. Körülbelül tíz perccel tizenkettő után érkeztek meg. Ez azt jelenti, hogy Tradernek valamikor háromnegyed egy-egy tájt kellett leszállítania az árut.

— Vagyis még Rita Swaine odaérkezése előtt?

Mason bólintott. — Minél jobban belegondolok, Paul — mondta —, azt hiszem, annál jobban érdekel, hogy mi is lehetett az az áru! Trader nem akart az orrunkra kötni semmit, de most, egy gyilkosság után, más lesz a helyzet!

Drake előhúzta a noteszát, testét nekifeszítette az ülésnek, és a robogó autóban hasztalan erőfeszítéssel megpróbált olvashatóan írni. Aztán szemügyre vette a kusza betűket, és elvgyorodott. — Amikor olyat látok, amit nem tudok elolvasni, tudom majd, hogy azt jelenti: "Utánanézni a garázsba vitt árunak."

Mason hátradőlt az ülésen. — Mit derítettél ki Prescottról? — kérdezte.

— Rengeteget — mondta Drake. — Mindent elmondhatok róla, attól kezdve, hogy befejezte az óvodát, addig, míg holtan találták. Még néhány iskolai osztályzatát is közölhetem.

— Jó tanuló volt?

— A középiskolában nem különösebben. Az egyetemen aztán ráhajtott, és elég jó eredményeket ért el. Vegyészmérnök volt. Később fölcsapott biztosítási kárbecslőnek.

— És mint ember?

— Nyamvadt. Barátja is alig volt, sem az egyetemen, sem később. A cégben George Wray volt az üzletszerző. Prescott két lábon járó egyetemes lexikon volt, jó érzékkel a részletekhez. Nagy hasznát lehetett venni, amikor Wray már megszerezte az üzleteket.

— És Driscoll?

— Egyszerű gazdag aranyifjú. Tizenöt éves volt, amikor meghalt az anyja. Pár milliós vagyont hagyott rá, zömében készpénz formájában, Az egész valami bonyolult letétben van, amelyet a bank kezel. Driscoll harmincöt éves koráig nem nyúlhat hozzá a tőkéhez. A befolyó jövedelemből a végrendelet szerint nem kaphat többet havi háromszáz dollárnál, hacsak nem keres háromszáz dollárnál többet valamilyen hasznos és legális munkával. Akkor kaphat többet is — de ez megint csak a hagyatéki gondnokok belátására van bízva.

— Úgy hangzik, mintha valami jellemhibája lett volna a fiúnak — mondta Mason.— Tizenöt éves kortól harmincötig hosszú az idő.

— Tudom — mondta Drake. — Az anyjának szemmel láthatóan az volt az elképzelése, hogy rákényszeríti a munkára, arra, hogy megismerje a pénz értékét, mielőtt rászabadul a hagyatékra. Rábízta a döntést, látod? Havi háromszáz dollárból nemigen játszhatja a világot. De ha megkeres havonta háromszáz dollárt, akkor a hagyatéki gondnokok a rendelkezésére bocsáthatnak olyan sokat vagy olyan keveset, amennyit tanácsosnak tartanak. Azt hiszem, az italtól féltette az anyja, nem tudom. Mindenesetre jól megvédte, az biztos.

— És hogy szemelte ki éppen a Dimmick, Gray és Peabodyt?

— Évek óta ők voltak az ügyvédei, ők fogalmazták meg a végrendeletet. És mellesleg nyitottak egy kis aranybányát a banknak, így szokták. A bank átad nekik hébe-hóba egy hagyatéki ügyet, ők meg hébe-hóba átadnak a banknak egy hagyatéki tőkét.

— Mrs. Driscoll szemmel láthatóan nagyon megbízott Abner Dimmickben.

— Meg bizony. Dimmick tartotta vele a kapcsolatot. A munkaközösséggé volt az ügy, de ő mindig Dimmicket kérte. Mellesleg az a srác, Cuff, egész jó munkát végzett Driscoll ügyvédjeként, nem? Mason töprengve összeráncolta a homlokát.

— Bárcsak tudnám! Vagy rögtönzött, és telibe talált, vagy pedig ő az a született tárgyalótermi ügyvéd, akiről sokat hallunk, de keveset látunk. Elég alaposan megértette velem, hogy a hatóságok nem kérhetik Rosalind Prescott kiadatását, és ezért jó húzás volna részemről, ha az államhatáron kívül tartanám ...

— De ez nagyon ellene fordítaná a közvéleményt — mondta Drake.

— Nem vagyok bizonyos benne, hogy nem ezt akarta! Tudod, az ő módszere egészen más, mint az enyém. Én ott ülök a tárgyalóteremben, a hónom alatt egy csomó jogi kézigránáttal, és ha úgy látom, hogy valahol valami nagyon mozog, bevágok egyet a sűrűjébe. Cuff viszont látszólag kezét-lábát törli, hogy együttműködhessen az emberrel! Ott, a halottszemlén olyan aranyos volt, mintha kettőig sem tudna

számolni. Mégis, sikeresen kimászott a csávából, és benne hagyta Rita Swaine-t.

Egy ideig csöndben voltak. Aztán Drake szólalt meg: — Miféle megérzésed volt neked arról a vörös hajú tyúkról a Prescott-irodában, Perry?

— Csak úgy gondoltam, ráférne egy kis nyomozás. Miért, találtál valamit?

— Kettős életet él — közölte Drake vigyorogva. — Ennyit tudok.

— Miféle kettős életet?

— Napközben Rosa Hendrixnek hívják. Ezen a néven dolgozik az irodában, aztán hazamegy a harmincnégy dolláros lakásába, az Alvord Avenue 1025-be. Eltölt ott egy fél órát, aztán taxit hív, és átmegy a Bellefontaine-ház 5/C lakásába. A Bellefontaine a város egyik lelegegánsabb bérháza!

— És mit csinál ott?

— Minden jel szerint ott tölti az éjszakát, majd visszamegy az Alvord Avenue-ra és onnan munkába.

— És mindezt miért?

— Ha agyonütsz, sem tudom — mondta Drake. — Nemrég kezdtem csak el utánanézni.

— Valami férfi fizeti neki azt a bellefontaine-i lakást?

— Úgy látszik, nem. Diana Morgan néven béreli, van néhány barátja, akik föl-fölugranak hozzá, de semmi több, mint amennyire az ember egy tisztességes ifjú hölgnél számíthat. Mindent nagyon diszkrétan és feddhetetlenül intéz. De hébe-hóba bejelenti, hogy leruccan Mexikóba, fölugrik San Franciscóba vagy átnéz Renóba. Ilyenkor oda-küld egy szállítót, elviteti a bőröndjeit az állomásra, és körülbelül egy hétig nem mutatkozik. Aztán visszajön a bőröndkaravánnal együtt, és visszazökken a rendes kerékvágásba.

— Mit csinál, amíg távol van? — érdeklődött Mason.

— Tovább dolgozik a Prescott & Wray irodában, havi százhuszonöt dollárért! Mellesleg, a bellefontaine-i lakás bére háromszázkilencvenöt dollár.

Mason összeráncolt homlokkal töprengett.

— Hogy jön ez össze, és mi az értelme? — dühöngött Drake. — Tudod, attól, hogy valami stikli van körülötte, még nem feltétlenül ehhez az ügyhöz tartozik ...

Mason elgondolkodva bölintott.

— Nem feltétlenül. — mondta —, de az egészben van valami fura, valami, aminek egyszerűen nincs értelme! Ezért ilyen körülmények között meg kell piszkálnunk mindent, ami csak egy kicsit is rendellenesnek látszik! Paul, én nem szívesen ütöm bele az orrom Rosa Hendrix magánéletébe, de részletes jelentést kérek mindenféle tevékenységéről.

— Sasszemmel figyeljük — mondta Drake. — A Bellefontaine gondnoka véletlenül ügyfelem volt. Egyszer megcsináltam neki valamit. Most megengedte, hogy az emberemet odaküldjem liftesnek. A kocs kiért a nyílt útra, és zúgva gyorsulni kezdett. Mason összeráncolt homlokkal ült, míg nem végzett a cigarettájával. Aztán elnyomta a csikket, bedobta a hamutartóba, megrázta a fejét, és azt mondta: — Valahol menet közben elkerülte a figyelmemet a nagy lehetőség, Paul. Körben forog az egész ügy.

— Bizalmas értesülésem van a főhadiszállásról — mondta Drake. — Állítólag elég bizonyítékuk van Rita Swaine ellen ahhoz, hogy fölakasszák! Nem akarlak lebeszélni az ügyről, Perry, csak gondoltam, érdekel...

— Ne áltasd magad, Paul — mondta Mason, anélkül hogy tekintetét levette volna az útról — a közvetett bizonyítékok néha hazudnak. Azt hiszem, ez most egy ilyen "néha".

— Szerinted nem Rita a tettes?

— Nem.

— Hát akkor ki?

— Ha agyonütsz, sem tudom. Remélem, Jason Braun holttestén találunk valamit, ami útbaigazít, hogy kívül beszélt, hol bujkált az elmúlt egy-két napban. Látott valamit az egyik ablakban. Valakinek csak elmondta, mit látott!

— Hát ezt perceken belül megtudjuk. Faljuk a kilométereket.

Mason megint hátradőlt és hallgatott. Szemmel láthatóan nem vett tudomást a környezetéről egészen addig, míg a kocs le nem húzódott az út szélére, ahol egy kis sportkocsi parkolt, és mellette valaki hadonászott.

— Az a te embered, Paul? — kérdezte az ügyvéd.

A nyomozó bólintott. — Előremegy, és mutatja az utat — mondta.

Lekanyarodtak. Mason előredőlt, egészen az ülés szélére húzódott, úgy figyelte az út minden kanyarulatát, amint egyre följebb jutottak a szakadék mentén.

— Mi a nyavalyát kerestett itt Jason Braun? — tette föl a kérdést.

— Én sem tudok rájönni — mondta Drake —, hacsak nem azért jött, hogy találkozzon valakivel. Ne felejtse el, hogy nyomozó volt, és épp dolgozott egy ügyön ...

— De ha magányos helyet keresett, azt talált volna a városhoz negyven kilométerrel közelebb is — vágott a szavába Mason.

— Meglátjuk — mondta Drake.

A másik kocsi fölkapaszkodott a meredek lejtőn, bekanyarodott, és a féklámpája figyelmeztetően fölillant. Egy motoros rendőrt láttak előtte, aki megálljt intett a kocsiknak. A rendőr mögött vagy harminc méterrel egy autómentő állt keresztben az úton. Csörlődobjáról feszes drótkötél nyúlt le a szakadék mélyébe. Motorja mély hangon dohogott. A drótkötél lassan tekeredett fölfelé a forgódobra.

Mason és Drake kiugrott a kocsiból. Drake megmutatta igazolványát a közlekedési rendőrnek. —

Nyomozást folytatok — mondta.

— Miről van szó? — tudakolta a rendőr.

— Egy biztosítótársaságot képviselek — mondta Drake. — A főmufti szerint a fickó náluk volt biztosítva.

— Miből gondolja?

Drake megvonta a vállát. — Valószínűleg csak megérzés. De az egyik biztosítottjuk két-három napja eltűnt, és a főnök szeret biztosra menni. Különbösen is, én napi tíz dollárt kapok érte, a költségeken felül, ez a fickó meg a fényképész pedig nyolcat, úgyhogy enyém a gond . . .

A közlekedési rendőr bólintott. — Szeretnék egy-egy másolatot minden képből — mondta.

— Szívesen.

— És ne nyúljanak semmihez. A halottkém még nem érkezett meg.

— Gondolja, hogy idejön?

— Valószínűleg azt mondja majd, hogy vigyük be a tetemet, de a biztonság kedvéért megvárjuk az utasítását.

— Hol van a hulla? — kérdezte Mason.

— Ott, a fa alatt, a ponyvával letakarva. De abból semmit nem tudnak meg.

— Miért?

— Nézzenek majd rá a fejére, akkor meglátják, miért. És az sem sokat lendített a dolgon, hogy pár napig a napon hevert...

— Rendben, kösz — mondta Drake. — Megnézzük. Gyertek, fiúk!

Továbbmentek az úton az autómentőhöz, amely állhatatosan küszködött a drótkötél túlsó végén függő teherrel.

A nap tűzött a felhőtlen égen. A levegő száraz volt, forró és mozdulatlan. Cserje nőtte be a mintegy harmincméteres lejtőt, amely aztán váratlanul húszméteres mélységbe torkollott. Az autómentő már kiemelte a mélységből a kocsit, és most a lejtőn húzta föl, apránként. Időről időre hangos csattanással eltört egy-egy ág, kis porfelhőket lövellve föl.

— Nyomozók vagyunk — szólta oda Mason a munka vezetőjének, és odalépett a nagy tölgyfa árnyékában kiterített fehér ponyvához.

Két ujjal megfogta a sarkát, és visszahajtotta. Légysereg rajzott ki alóla dühös zsongással. Mason visszajejtette a ponyvát a helyére.

— Ezzel nem sokra megyünk — mondta. Drake térdre ereszkedett, és a zsebéből előhúzott egy bélyegzőpárnát.

— Az ujjából talán még maradt valami, Perry — jegyezte meg.

Mason megint visszahajtotta a ponyva sarkát. A közlekedési rendőr ugyanazon a helyen álldogált, hogy időben figyelmeztetni tudja a lenti kanyarból érkezőket. Az autómentő brigád teljesen elmerült a nehézség leküzdésében. Valaki kiabált letről. A csörlő megállt, és a bozótból fejszecsapások hangja szűrődött fel.

Drake fölvitte a halott ujjlenyomatait egy fehér papírlapra, aztán nagyítót szedett elő a zsebéből, meg egy másik ujjlenyomat-sorozatot. A szétroncsolt tetem mellett guggolva, nekilátott összehasonlítani a kettőt.

— Ne próbáld matematikai bizonyossággal kimutatni — mondta Mason. — Csak munkahipotézisre van szükségem.

— Hát azt megkaptad — jelentette ki Drake. — Ez a mi emberünk!

— Jason Braun?

— Igen. Más néven Packard.

A bozótos lejtőről kiáltások hallatszottak. Az egyik ember a drótkötélbe kapaszkodva kihajolt az útról.

— Jól van, Paul — mondta Mason —, akkor nézd át a zsebeit! Én közben figyelek.

— Ez teljesen szabálytalan — intette Drake. — A halottkém az, akinek ...

— Ne törődj vele — mondta az ügyvéd. — Nézd át a zsebeit! Egy autó jön fölfelé az úton. Egy pillanatig viszonylagos csend volt. A nagy autómentő csörlői álltak. Lentről sem kiáltoztak már. A fejszecsapások elhallgattak. A forró csendben felhallatszott a kanyargó úton közeledő kocsizaja.

Drake odabíccentett az emberének. Fölhajtották a ponyvát, és átkutatták a holttest vérfoltos, megkeményedett ruházatát.

— Bicska, kulcsok, zsebkendő, fél csomag cigaretta, egy doboz gyufa a pasadenai Lóg Caféból, ceruza, toll, negyvennyolc dollár bankjegyekben, két dollár hét cent apróban. Ez minden. Se gyűrű, se karóra — az égvilágon semmi más!

— Az a kocsi mindjárt előbukkan a kanyarból — mondta Mason. — Valószínűleg a halottkém jön.

Rakjátok vissza a holmit a zsebekbe! Írj leltárt, ha tudsz.

A másik kettő visszagyömöszölte a holmit a zsebekbe.

— Az áldóját, Perry — mondta Drake —, ez már sok a gyomromnak! Hányini fogok...

— Fogd be a szád! — formed t rá Mason.

— Tedd a dolgod! Majd szólok, ha meglátom a kocsit. Akkor keljetek föl, és iszkiri. . . Már itt is van! Gyerünk!

Drake embere talpra ugrott, cigarettát kapott elő a zsebéből, szájába tette, és remegő kézzel rágyújtott.

Drake a helyére rántotta a ponyvát, két bizonytalan lépést tett Mason felé, aztán hirtelen elfordult, és nekítámaszkodott egy fa törzsének. Az arca zöldesfehér volt.

A kocsi lelassított, és a rendőr felemelt kezének láttán megállt. Két férfi szállt ki. Pár pillanatig tárgyaltak. Aztán a rendőr bólintott és félreállt.

Mason a két férfira meredt.

— A halottkém az? — kérdezte Drake, anélkül hogy megmozdult volna.

— Indulj el az autómentő felé, Paul — mondta Mason. — Jövök én is. Ne nagyon mutatkozzunk!

— A halottkém az? — kérdezte megint Drake, még mindig a fánál.

— Jimmy Driscoll meg az ügyvédje, Rodney Cuff — mondta Mason. — Gyerünk!

Odaballagtak az autómentőhöz. A két férfi sietős léptekkel közelgett az úton.

— Húzódjatok a motorház mögé, fiúk — mondta Mason. — Mozogjatok természetesen. Ne nézzetek feléjük! A drótkötelet figyeljétek. Viselkedjétek úgy, mintha a brigádhoz tartoznánk.

Valaki kiabált letről. A csörlődob mögött álló ember lenyomott egy kart. A dob lassan forogni kezdett. Cuff és Driscoll odament az út szélére, lenéztek, aztán elléptek onnan, és egyenesen a ponyvával lefedett hulla felé indultak.

— Ezt bízd rám, Paul — mondta Mason. — Ti maradjatok itt.

Várt egy fél percig, míg Cuff keze el nem tűnt a hulla zakójának zsebében, aztán komótos léptekkel odament.

— Azt hiszem, ezt a jogot a halottkém magának szokta fönntartani, Cuff! — mondta.

Rodney Cuff talpra ugrott. Driscoll halálra váltan rámeredt Masonra, olyan arccal, mint a szárazföldi patkány, aki először érez tengeribetegséget. Cuff arca teljesen kifejezéstelen maradt, de kék szeme tágra nyílt egy pillanatra. Aztán elvigyorodott, és kezet nyújtott.

— Nahát, nahát! — mondta. — Micsoda meglepetés!

Mason kezet fogott vele. — Érdekli ez az eset, kollégám? — kérdezte.

Cuff farkasszemet nézett vele. — No jó — mondta —, ne kerüljessük a forró kását! Carl Packard ez itt,

vagy nem?

— Én sosem láttam Carl Packardot — mondta Mason.

— A bal keze ujjai tintásak — jegyezte meg Cuff.

— Mi szél hozta ide magukat? — ríposztzott Mason.

— Úgy gondolom, hasonlóan járhatott az eszünk. Mondja, Packard ez?

Mason a fiatalember szemébe nézett.

— Igen, Cuff, Packard.

Cuff Jimmy Driscoll felé pillantott, aztán gyorsan vissza Masonra. — Akkor — mondta lassan — sosem tudjuk már meg, hogy mit látott Packard az ablakban ...

Mason Driscoll felé fordult. — Ne legyen olyan biztos benne, Cuff. — mondta.

Amennyire meg tudta ítélni, Driscollnak egy arcizma sem rándult.

13. fejezet

Mason átnyújtotta névjegyét a negyven év körüli, fakó arcú nőnek, aki nem is fáradt azzal, hogy elmosolyodjon.

— Ha nincs megbeszélve Mr. Dimmick-kel — mondta —, nem hiszem, hogy fogadja. De foglaljon helyet, megérdeklődöm.

— Köszönöm — mondta Mason, és állva maradt.

A nő eltűnt egy "ABNER DIMMICK" feliratú ajtó mögött. Fél perc múlva újra megjelent, megállt a küszöbön, és mélyen ülő, fekete szemének fénytelen tekintetével végigmérte az ügyvédet.

— Mr. Dimmick fogadja — mondta, és félreállt Mason útjából.

Mason becsukta maga mögött az ajtót. Dimmick egy bőrkötésű jogi könyvekkel megrakott íróasztal mögött ült.

— Üdvözlöm, kolléga! — mondta. — Ne haragudjon, hogy nem állok föl. A reumám, tudja ... Foglaljon helyet. Miben lehetek a szolgálatára ... azaz, várjon egy kicsit!

Lenyomta a belső telefon mikrofongombját, és utasított egy ismeretlen valakit:

— Szóljon Rodney Cuffnak, hogy tüstént jöjjön ide!

Nem várt választ; elengedte a gombot, és Masonhoz fordult.

— Azt akarom, hogy az ifjú Cuff is jelen legyen. Ő viszi ezt az ügyet.

Mason bólintott, lehuppant egy székre, keresztbe vetette hosszú lábát, és rágyújtott. Dimmick szemügyre vette a kék füstfelhőn át. — Hogy halad az ügye? — érdeklődött.

— Tűrhetően.

— Úgy tudom, a rendőrség még nem hozakodott elő minden bizonyítékával...

— Csakugyan? — kérdezte föl húzott szemöldökkel Mason.

Dimmick bozontos szemöldöke is felemelkedett, aztán visszasüllyedt és összehúzódott, amint gazdája fürkészően rámeredt Mason-ra.

— Ki a fene hallott már ilyet! — fakadt ki Dimmick. — Hogy Dimmick, Gray és Peabody belekeveredjen egy gyilkossági ügybe! Úgy látszik, nem tudom megszokni. Reggelente rémülten riadok föl, valami fenyegető szerencsétlenség előérzetével, aztán rájövök, hogy csak erről a nyavalyás gyilkossági ügyről van szó! Gondolom, maga megszokta már.

— Meg.

— Sok gondja lesz, ha meg akarja menteni Rita Swaine-t. Ami engem illet, szerintem szégyen, gyalázat az egész! Walter Prescott megérdemelte, hogy eltegyék láb alól.

Az ajtó ki vágódott. Rodney Cuff robbant be az irodába. Meglátta Mason, biccentett, rámosolygott, lassan becsukta maga mögött az ajtót, majd komótosan, feltűnő közönnyel odament az íróasztalhoz. — Hívatott, Mr. Dimmick ?

— Igen. Üljön le. Mr. Mason akar valamit. Gondoltam, jobb, ha magával beszél, hiszen maga viszi ezt az ügyet.

— Amit én akarok — mondta Mason, és kivette szájából a cigarettát, tekintetével követve a fölfelé kigyózó füstöt —, az a Prosperitás Takaré- és Hitelbankkal kapcsolatos.

— Csakugyan? — érdeklődött Dimmick, és bozontos szemöldöke megint fölhúzódott.

— Maguk a jogi tanácsadók — mondta Mason. — Walter Prescottnak számlája volt náluk. Nem tudom kideríteni, mekkora betét volt azon a számlán, sem azt, hogy mikor történtek a befizetések, sem azt, hogy milyen formában. Ami azt illeti, egy szemernyi információt sem tudtam kicsikarni a bankból!

Dimmick együttérzően cöcögött.

— Én megkérdeztem magát, akar-e együttműködni — mondta végül. — Nemet mondott.

— Roppant kínos — jegyezte meg Cuff.

— Valakinek roppant kínos lesz — mondta vészjóslóan Mason.

— Lássuk csak — érdeklődött Cuff —, kijelölték már Mrs. Prescottot a végrendelet végrehajtójának?

— A kérvényt beadta.

— Nyilvánvalóan nem emelnek vádat ellene bűnrészességért — jegyezte meg Cuff.

— Maguk a bank tanácsadói — mondta Mason. — Tudni akarom a tényeket arról a folyószámláról! Úgy tudom, hogy jogi tanácsra titkolják előlem.

Dimmick föl akart állni, de nyögve visszahuppant a székébe.

— Ne feledje, Rodney — mondta —, mit parancsolt az orvos! Ne hagyja, hogy fölizgassam magam!

— Nem hamarkodja el a következtetéseit, Mr. Mason? — kérdezte Cuff.

— Azt hiszem, nem — mondta Mason, anélkül hogy levette volna a szemét Dimmickről.

— Hát, végül is — mondta Dimmick — még nem volt időm utánanézni, de ha jól emlékszem, a törvény szerint mindaddig, míg valakit ténylegesen ki nem jelöltek végrendeleti végrehajtónak, a bank nem köteles felvilágosítást adni.

— Most nem arról beszélek, hogy mi áll a törvényben — mondta Mason —, hanem arról, hogy mit akarok!

— Természetesen — jegyezte meg Dimmick — figyelembe kell vennünk a törvényeket, ha jogi tanácsot adunk a banknak ...

Mason fölállt. — Tisztában van a helyzettel — mondta. — Egy órán belül várom a bank jelentkezését!

Dimmick a padlóra ütött a botjával. — Nem kaphat semmiféle tájékoztatást addig, míg a törvényszék ki nem jelöli Mrs. Prescottot mint végrendeleti végrehajtót!...

Mason átment a szobán, és megállt az öregember íróasztala sarkánál. Lenézett Dimmickre. — Dimmick — mondta lassan —, maga az elvont törvényesség légkörében él. A jogokról és köteleességekről a törvénykönyvek alapján alkot fogalmat. Most viszont egészen másfajta játékban osztottak lapot magának. Ez nem szalonbridzs, hanem póker! Ha akar, együttműködik velem, ha nem, nem, ahogy tetszik. De ha nem, akkor elszabadítom a poklot! Egy órán belül jelentkeznek nálam, érti?!

Dimmick föltápáskodott. — Ide figyeljen, maga! — kiabált. — Maga hiába hepciáskodik velünk! Magának itt nem hitvány zugprókátorokkal van dolga! Dimmick, Gray és Peabody képviseli a ...

— Ne felejtse el, mit mondott az orvos — intette Mason. — Ne izgassa föl magát.

Nagy léptekkel megindult az ajtó felé. Kinyitotta, aztán visszafordult, és Cuffra nézett.

— Mi van azzal a tárcával, Cuff, amelyet Packard zsebéből vett ki?

— Tárcával? — kérdezte tágra nyílt szemmel Cuff.

Mason bólintott.

— Nem volt ott semmiféle tárcá — mondta Cuff.

— Most nincsen — mondta Mason. — De ez nem jelenti azt, hogy nem is volt.

— De hát nem érteni — mondta Cuff. — Maga ...

— Én értem — szólalt meg Dimmick. — Azt fogja állítani, hogy maga, Cuff, törvénytelen módon elvett egy tárcát Packard zsebéből.

— Semmi ilyesmit nem fogok állítani, uraim — mondta Mason. — Csak arra fogom fölhívni a sajtó figyelmét, hogy igen szokatlan, hogy valaki jogosítvány nélkül vezet. Amikor dr. Wallace ellátta Packardot a kórházban, Packardnak még volt jogosítványa, rajta a neve és altaville-i lakcíme. Egy irattárcában volt. Az irattárcát és a jogosítványt visszaadták neki. Mi lett velük?

— Honnan tudjam? — kérdezte Cuff.

— És miért kutatta át a halott zsebeit? — érdeklődött Mason.

— A személyazonosságát akartam kideríteni.

Mason bólintott.

— Ezt mondja maga. De maga James Driscoll ügyvédje! Ne feledje, hogy Prescott-t Driscoll pisztolyával ölték meg. Ne feledje, hogy Carl Packard éppen az idő tájt látott valamit a Prescott ház ablakában, amikor Prescottot megölték. Ne feledje, hogy Packardot azért ölték meg, hogy befogja a száját, és azt se feledje, hogy James Driscoll tudta, hogy a test Packardé, mihelyt megtalálták a roncsot.

Meglehet, hogy a szerfelett tiszteletre méltó Dimmick, Gray és Peabody cégnek néhány kínos kérdésre kell majd választ adnia ...

Cuff felháborodott arccal megindult Mason felé. — Ez övön aluli ütés! — mondta. — Ez egy...

— Viszontlátásra, uraim — búcsúzott Mason, és kilépett a folyosóra. — Fél órájuk van még! — Becsapta az ajtót maga mögött.

14. fejezet

Perry Mason lehorgasztott fővel, mellénye ujjába akasztott hüvelykujjal róttá irodáját, egyenletes, szabályos léptekkel. Időnként egy-egy megjegyzést vetett oda Della Streetnek, de tekintete mereven előreszegeződött.

— ... nem értem én az egészet, mintha egy cérnán lebegő léggömböt kéne elkapnom a sötétben.

Hozzáérek, ellebben. Tapogatózni kezdek, nem találok, aztán megint nekimegyek ... Mi a fenét láthatott Packard abban az ablakban? ... És ne feledje, Della, Packardot megölték! Szerintem eszméletlen volt, amikor valaki átvezette a kocsit az útpadkán . . . Először is, lopott kocsit volt. Nomármost, mi a fenének lopott volna kocsit Packard? Másodszor, egy árva ujjlenyomat sem volt a kormánykeréken, pedig Packard nem viselt kesztyűt. Azt a kocsit valaki ellopta, és letörölt minden ujjlenyomatot a kormánykerékről. Packard eszméletlen volt. Fölhajtottak a hegyi úton, aztán valaki, akin kesztyű volt, fölállt a felhágóra, lenyomta a kézi gázt és a kuplungot, elvitte a kocsit a szakadék széléig, és útjára engedte.

Della Street megkopogtatta az asztalt ceruzájával.

— Hallgasson ide, főnök! — mondta. — Ne felejtse el, hogy holnap indul a hajónk! Most jut eszembe, itt a jegye is, írja alá!

Széthajtogatott egy papírlapot, tele apró betűs szöveggel. Mason megállt, előrántott egy tollat a zsebéből, az íróasztal fölé hajolt, és alákarányította a nevét.

— Ha ezt egy ügyfél csinálná, leharapná a fejét! — mondta Della.

— Mit?

— Ha aláírna egy nyomtatványt anélkül, hogy elolvassa.

Az ügyvéd elvigyorodott. — Miután bajba kerülnek — mondta —, és idehoznak egy nyomtatott okiratot, alján az aláírásukkal, mindig megmondom nekik, hogy nem lett volna szabad elolvasás nélkül aláírniuk.

Nem is lett volna szabad! Azt az iratot nem! De ha egy üzletember mindig leállna elolvasni mind a kilencvenezer apró betűs rendszabályt, amit rányomtatnak a jegyek, fuvarlevelek, távirati űrlapok és hasonlók hátára, idő előtt megvakulna.

— Perry Mason, maga mellébeszél! Nekilát összecsomagolni, vagy sem?

Az ügyvéd összeráncolta a szemöldökét.

— Ugyanolyan jól tudja, Della, mint én, hogy nem utazhatunk el addig, amíg Rita Swaine-t ki nem húztuk a csávából.

— És ha bűnös?

— Maga szerint bűnös?

— Az igazat megvallva, főnök, nem tudom! Azt hiszem, én nem figyelek oda annyira a nők könnyfakasztó meséire, mint maga. De mindegy, akkor is nehéz elképzelni, hogy odament, megölte Walter Prescott-t, és aztán úgy rendezte a dolgokat, mintha a nővére tette volna.

— És Rosalind Prescott?

— Őbenne nem vagyok olyan bizonyos. Rosalind szerelmes. Egy nő mindenre képes, hogy megvédelmezze a férfit, akit szeret.

— Arra is, hogy gyilkosságért elítéltesse a saját hűgát?

— A hűgát egyelőre nem ítélték el — jegyezte meg Della Street. — És ha elítélik, hát ő lesz a maga első

elítélt védenca! Lehet, hogy Rosalind egyszerűen magára tolt a felelősséget.

— Hát rám tolt, az biztos — mondta Mason, és tovább rótt a szobát.

— Főnök, ha szépen megkérem, rászánna ma este egy kis időt a csomagolásra?

— Nem tudom — mondta Mason. — Nem ígérhetem meg: Ha nem tudom kibogozni ezt az ügyet, akkor semmi értelme összecsomagolni. Ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy addig nem indulok el!

— Nem ez aggaszt engem — mondta Della. — Nem kétlem, hogy maga ki tudja bogozni a rejtélyt holnap délután kettőig. Én csak attól félek, hogy fölkelte az érdeklődését egy újabb ügy, és itt marad, hogy kibogozza azt is.

— Nem — nyugtatta meg Mason —, mihelyt ezzel végzünk, körbeutazzuk a világot!

— Megígéri, hogy nem vállal el újabb ügyet?

— Ugyan, ugyan — mondta vigyorogva Mason —, az ígéret olyan végleges, olyan határozott dolog ...

— Tehát nem is gondolja komolyan az egészet!

— Hát... egy feltételes ígéretet tehetek.

— Mi az, hogy feltételes ígéret?

— Nem vállalom el közönséges ügyet — mondta Mason. — Persze, ha olyasmi bukkanna föl, amiből csak úgy árad a rejtélyesség... Ugyan, hiszen maga sem akarná, hogy körbehajózzam a világot, miközben minden pillanatban azon töröm a fejem, hogy miről maradtam le, igaz?

— Dehogynem akarnám! — mondta Della.

— Nem érezném jól magam az úton.

— Azt maga csak hiszi! Ha egyszer már elindult, úgy érzi majd magát, mint hal a vízben! Maga mindig átlát a külszínen — remekül szórakozna azzal, hogy véleményt alkot az útitársairól, kiszáll a különböző kikötőkben, és ...

Az asztalon csörömpölni kezdett a telefon. Della elhallgatott, fölvette a kagylót, egy pillanatig hallgatott, aztán Masonhoz fordult: — Frederick Carpenter, a Prosperitás Takaré- és Hitelbank igazgatóhelyettese. Mason elvigyorodott.

— Ez valószínűleg jó jel — mondta. — Hallgassa meg maga is!

Odalépett az asztalhoz, fölkapta a kagylót és beleszólt: — Tessék. Itt Mason.

— Jó napot, Mr. Mason! Itt Frederick Carpenter beszél a Prosperitás Takaré- és Hitelbankból.

Bizonyára emlékszik, hogy fölkeresett engem az elhunyt Walter Prescott folyószámlájának ügyében.

— Nagyon jól emlékszem — mondta Mason, és odakacsintott Bellának.

— Amikor ön fölkeresett — folytatta Carpenter, nyugodtan, megfontoltan, mint aki ránevelte magát arra, hogy ne siessen el semmit —, úgy véltem, sokkal jobb volna megvárni az ön ügyfelének hivatalos kijelölését, és csak aztán adni felvilágosítást. Mindazonáltal, jogi osztályunkkal megtanácskozván a kérdést, arra a következtetésre jutottunk, hogy talán jobb volna együttműködni önökkel, nem pedig kényszeríteni arra, hogy bizonyos lépéseket tegyenek annak érdekében, hogy a pontos összeget...

— Hagyja a magyarázkodást! — vágta el türelmetlenül Mason a bankár szavainak áradatát. — Mennyi van a számlán?

Carpenter megköszöri a torkát.

— Hatvankilencezer-hétszázhatvanöt dollár és harminc cent — mondta.

— Megmondaná, milyen formában fizették be?

— Meglehetősen szokatlan formában — mondta Carpenter. — A jó részét készpénzben, öttől tizenötezer dollárig terjedő összegekben.

— Walter Prescott személyesen fizette be?

— Amennyire ki tudom deríteni a feljegyzéseink és a tisztviselők visszaemlékezése alapján, Walter Prescott személyesen.

— Köszönöm — mondta Mason.

— És ha a jövőben bármi módon a segítségére lehetünk — mondta Carpenter —, kérem, forduljon hozzám bizalommal, Mr. Mason.

— Jó — mondta az ügyvéd. Letette a kagylót, és rámeredt Della Streetre. — Hát ez nem úgy néz ki, mintha holnap útra kelhetnénk!

— Miért, főnök?

— Mert ezek szerint van még egy bonyodalom, amit nem vettünk tekintetbe; valami, aminek a végére kell járni ahhoz, hogy kibogozzuk az ügyet.

— Miért kell a végére járni?

— Azért — mondta Mason —, mert semmiféle bünténynek nem megoldása az olyan megoldás, amely nem ad számot az összes különféle mozzanatokról. Nomármost, én eddig túl sok figyelmet szenteltem azoknak, akiket az ügyészség gyanúsít, és túl keveset az áldozatnak. Hosszú távon, Della, mindenféle sikeres nyomozás lényege abban van, hogy rekonstruáljuk az áldozat életét. Akkor megvan az indíték, és az indíték teszi a gyilkosságot! Szinte minden embernek vannak ellenségei. Néha üzleti ellenfelek. Gyakrabban személyes ellenségek, olyanok, akik gyűlölik, akik rosszalló tekintettel megjegyzik, milyen kár, hogy lepuffantották, de közben azért hízik a májuk — viszont magának a gyilkosságnak az elkövetéséhez sajátságos lelki alkatra van szükség! A gyilkosban valami ösztönös vadságnak kell lakoznia, valamennyire szüklátókérdőnek kell lennie, és rendszerint hiányos képzelőerejűnek is.

— Miért nem lehet képzelőereje?

— Nem tudom. Csak azt tudom, hogy ez szinte mindig így van. Azt hiszem, a gazdag képzeletű emberek megértik mások bajait, mert jobban el tudják képzelni őket. A fantáziátlan ember viszont nem tudja beleképzelni magát a másik bőrébe. Ezért csak a saját, önző szempontjából nézi az életet. A gyilkosok gyakran agyafúrtak, de ritkán eredetiek! Önzők és rendszerint céltudatosak. Most persze nem azokról a gyilkosságokról beszélek, amelyek valamiféle ellenállhatatlan érzelmi kitörés eredményei...

— Ez a gyilkosság miért ne lehetne olyan? — kérdezte Della.

— Lehetne — ismerte el készségesen Mason. — Ebben az esetben azt mondanám, hogy Rita Swaine húzta meg a ravaszt. De hogy igaza volt-e, az másik kérdés.

— Ha bűnös volna, vállalná a védelmét?

— Attól függ, mit ért bűnösségen. Én nem feltétlenül ugyanúgy határozom meg a gyilkosságot, mint az ügyész. Ha erkölcsi fenyegetés esete forogna fenn, az ugyanolyan kényszerítő körülmény lenne, mint a testi fenyegetés. A törvény szerint, ha valaki olyan helyzetben van, hogy súlyos testi kárt tehet a másikkal vagy megölheti, és nyilvánvalóan azzal a céllal közelít hozzá, hogy gyilkos szándékát megvalósítsa, az illetőnek joga van önvédelemből megölni őt. Ez testi fenyegetés. Ez minden, amit a törvény, a maga kétbalkezes általánosságában, figyelembe vesz. De mi van akkor, ha valaki megsemmisítő szellemi vagy erkölcsi nyomást gyakorol a többé-kevésbé védtelen áldozatra? Elismerem, hogy az ilyen körülmények nem mindennaposak. De bizonyos alkatoknál lehetséges ...

— Főnök — mondta Della —, lenne szíves leszállni a fellegekből, csak addig, amíg összecsomagol?

— Most nem — intette le Mason összeráncolt homlokkal, és újra elindult föl-alá a szobában. —

Visszamegyünk az alapokhoz, és onnan építjük föl... Nomármost, nézzük csak az áldozatot, Walter Prescottot... összeférhetetlen, önző, kegyetlen, rideg . . . Röviden, pontosan az a fajta, aki gyilkosságot követne el.

— De nem követett el gyilkosságot, főnök! Őt gyilkolták meg!

— Éppen ez a rejtélyes benne. Della — mondta Mason. — őneki gyilkosnak kellett volna lennie, nem áldozatnak!

— Ettől viszont semmivel sem leszünk okosabbak — figyelmeztette Della.

— De, azt hiszem, igen — mondta elgondolkodva Mason. — Bolondságnak hangzik, mégis azt hiszem, közelebb visz a célhoz. Paradox dolog. Nem azt gyilkolták meg, akit meggyilkoltak, hanem azt, aki gyilkolt... Nomármost, ha ebből az ellentmondásos premisszából logikus végkövetkeztetésre juthatnánk, Della, akkor biztos, hogy egy lépéssel megelőznénk a rendőrséget. Ez a kiindulás nekik sosem jutna az eszükbe.

— Nem bizony — mondta mosolyogva Della —, ebben egyetértünk.

— Akkor tehát — folytatta Mason — tegyük fel, hogy Walter Prescott gyilkos! És tegyük fel, hogy amit Jason Braun, más néven Carl Packard látott a ház ablakában, az nem Walter Prescott meggyilkolásával volt kapcsolatos, hanem másvalakiéval — akit Walter Prescott ölt meg!

— Le a kalappal maga előtt, főnök! — mondta Della. —Kötve hiszem, hogy a rendőrség kapható volna ilyesféle gondolatmenetre!

— Sületlenül hangzik — ismerte el Mason —, mégis, Valahogy úgy érzem, nyomában vagyok annak,

ami valójában történt. Valahogy az, hogy szavakba öntöm ezeket a lehetőségeket, megszünteti a sötétben tapogatózás érzetét. Nomármost, az eddigiekből kiindulva, és tekintetbe véve, hogy Packard látott valamit, ami egy gyilkossággal függött össze, ki volt az áldozat? Ha Walter Prescott előzőleg megölt valakit, akkor kit ölt meg? Ha csak megpróbált megölni valakit, akkor ki volt az illető, és mit láthatott Packard ... Várjon csak, Della ... Atyaúristen!

Mason megtorpant a szoba közepén. Szétvetett lábbal megállt egy helyben. — Della

— mondta lassan —, ha csakugyan az az igazság, amit most gondolok, hát akkor ...

Kopogtattak a folyosóra vezető ajtón.

— Paul Drake lesz az — mondta Mason.

— Engedje be, Della, lássuk, mit akar!

— Jó napot, emberek! — köszönt rájuk Drake. — Mit csináltok?

— Új típusú logikával foglalkozunk — mondta vigyorogva Della. — Isteni! Nincs többé megfejthetetlen gyilkosság vagy bármi...

— Ki vele! — mondta Drake, miközben belépett a szobába.

— Nos, a következőképpen megy — kezdte Della. — Mivel maga most bejött a szobába, magának kellett annak lennie, aki kiment. Ezért, mivel kiment a szobából, amikor bejött a szobába, valaki, aki látta a folyosón, hogy bejön a szobába, tudhatta, hogy kifelé megy, és ...

— Aha, értem — mondta Drake —, mint mikor a kutyakölyök a saját farkát kergeti, mi?

— Pontosan — helyeselt Della —, de ebben az esetben el is kapja. És miután lenyelte magát, hogy úgy mondjam, jól megvan magában ...

Mason kuncogott. — Ne törődj vele, Paul! — mondta. — Kitért rajta az útiláz. Habkönnyű, lenge nem tudom miket vásárol, trópusi országokba!

— Nemcsak az országokba — mondta Della Street —, hanem a fedélzetre, a csillagfénybe, a holdfénybe is! Képzeld csak el, főnök, ahogy behajózzuk a déli féltekét, fejünk fölött ragyog a Dél Keresztje, bőrünket langyos szellő cirógatja, mögöttünk fehér ösvényként húzódik hajónk sodra. A levegő-fűszeres illatú, a víz sístereg a hajó alatt. Jobbra egy sziget, vulkánjainak gerince kirajzolódik a csillagos ég előtt. Alant, a vízparton, ahol pálmafák szegélyezik a korallzátony mögötti lagúnát, bennszülött falu búvik meg. A hajó fedélzetére odahallik a dobok ritmikus dübörgése, a primitív zene sajátos, panaszos dallama ... — Nem — szakította félbe Mason —, téved, Della. A kapitány nem állna olyan közel egy szigethez sötétedés után. A tengeren horgonyozna le, ahol bőven van hely, és ...

Della Street bánatosan megrázta a fejét.

— Bocsánat, mea culpa! Hiszen nekünk gyilkosságokról kéne beszélnünk! Szétzúzott fejű hullákról, nyomokról, közvetett bizonyítékokról, vérfoltos golyókról, megvesztegetett tanúkról és az élet más szépségeiről! Gyilkosokról, akik hullák, hullákról, akik gyilkosok. Hát most nyissa ki a fülét, Paul! Holnap a főnök meg én elhajózzunk egy világ körüli útra. Már lefoglaltuk a kabinjainkat a President Monroe-n. Megváltottuk a jegyeket. Csak egyvalaki áll köztünk és a fedélzet között, ez a Rita Swaine, aki bevetődött ide egy sánta kanárral meg egy szomorú mesével, és nyakig belevitte a főnököt a slamasztikába! Hát most maguk ketten lássanak neki, és hozzák egyenesbe a dolgot! De ne feledjék, hogy holnap ...

Drake, aki közben már fölvette kedvenc testhelyzetét a nagy bőrfotelban, gyászosan rázta a fejét.

— Éppen emiatt jöttem, Perry — mondta. — Vége mindennek, csak a gyászbeszéd hiányzik még.

Elhajózhattok bármikor ...

— Mi történt? — kérdezte Mason.

— Vallott az ügyfeled!

— Ritára gondolsz?

— Igen.

— Mit vallott be?

— Ő, sok mindent... hogy fölment átöltözni, bement a hálószobába, megtalálta Walter holttestét, átkutatta a zsebeit, kivett egy levelet a tárcájából meg ilyesmiket. A korábbi, ellentmondásos meséi után, hozzávéve, hogy nyomban olajra lépett, és nem egyezett bele a kiadatásba sem, az esküdtek össze sem ülnek tanácskozni, úgy nyilvánítják bűnösnek gyilkosságban! Valószínűleg elérheted az életfogytiglani,

ha beismeri a bűnösségét, de most ez a legtöbb, amit tehetsz érte. Aztán irány a hajó, és pá-pá!

Mason rámeredt a nyomozóra. — Honnan tudsz minderről, Paul?

— Az egyik újságírótól kaptam a fülest. Az ügyész nyilatkozott. Fél órán belül a rikkancsoktól hallhatod. A fenébe is, Perry, mindenképpen a nyakán volt már a hurok! Megtalálták az ujjlenyomatait a tárcán, vérfoltokat találtak a cipőjén, és eleget rekonstruáltak a kandallóban talált elszenesedett töredékekből ahhoz, hogy megtudják, miféle levelet vett ki Prescott zsebéből. Az ügyész nem hozakodott elő ezekkel, hanem arra tartogatta, hogy a tárgyaláson vágja hozzád.

— Azt is bevallotta Rita — kérdezte Mason —, hogy ő ölte meg Prescottot?

— Nem tudom. Azt hiszem, ebben még kitart.

— Van még valami? Mit derítettél ki arról a Rosa Hendrixről?

— A fenébe, Perry, magad is tudod a választ, nem nekem kell megmondanom! Ha rosszat akarsz neki, ma este itt az alkalom.

— Hogyhogy?

— Ma este indul Renóba.

— Rosa Hendrix?

— Nem, dehogy Rosa Hendrix! Diana Morgan, a gazdag elvált asszony, a bellefontaine-i pompás lakás tulajdonosa!

— Ez biztos?

— Igen.

— Jól van. Mi van még?

— Valami történt azzal a holmival, amit Trader odavitt a garázsba. Azt mondja, nem emlékszik pontosan, mi volt, néhány doboz, és azt hiszi, egy hordó is. Mindenesetre a holmi eltűnt! Trader azt mondja, letette rögtön az ajtónál, ahogy Prescott utasította.

— Talán az ügyész lefoglalta tárgyi bizonyítéknak — mondta Mason.

— Nem. Az egyik újságíró szaglászott egy kicsit, és kiderítette, hogy az ügyész teljesen elsiklott e fölött a részlet fölött.

— Kíváncsi vagyok — mormogta tünődve Mason —, hogy nemcsak mese-e az egész. Vajon Trader csakugyan visszament-e a Prescott házhoz, leszállítani az árut?

— Igen. Mrs. Weyman látta, amikor odafarolt a garázshoz.

— És Weyman? Ő otthon volt akkor?

— Otthon volt, de gyengélkedett — vigyorgott Drake.

Mason az órájára nézett. — Mit tudsz még Rosa Hendrixről? Akármit.

— Az égvilágon semmit — mondta vidáman Drake. — Rosa Hendrix rendes lány. Diana Morgan viszont gyanús nekem! Úgy látszik, tudja, mitől döglük a légy. És valahonnan külön jövedelme van ...

— És Wray? — érdeklődött Mason. — Ő nem szórakozgat el a leányzóval a munkaidő után?

— Úgy látszik, nem. Wray nagy társasági lény. Szereti a klubokat, egyleteket, murikat, minden effélet.

Társas ösztönének végső célja szemmel láthatóan az, hogy szerződéseket kössön, és üzletet toborozzon a Prescott és Wray cégnek.

— Van valami tipped, hogy kitől jön a pénz?

— Hogy Diana Morgannak kitől, arra nincs — mondta Drake —, de Rosa Hendrix-ről tudok valamit.

— Mit?

— Ha érdekel: holnap együtt ebédel Jimmy Driscoll-lal!

Mason összehúzott szemmel, töprengve nézett rá.

— Ide halgass, Paul — mondta —, miféle poggyásza van annak a nőnek?

— Rosa Hendrixnek? Egy olcsó műbőr táskája, egy hajókofferje, és ...

— Nem, nem órála beszélek! A másik énjét kérdem, Diana Morgant.

— Neki olyan poggyásza van, amilyen egy háromszázkilencvenöt dolláros lakáshoz illik — mondta Drake. — Kalapdobozok, táskák, bőröndök, minden a legfinomabb bőrből...

— Van rajtuk valamilyen jelzés?

— "D. M." monogram, semmi más. Este szemügyre veheted, Perry. Ma este indul Renóba.

— Gondolod, hogy tényleg el akar utazni Renóba?

— Diana Morgan igen — vigyorgott Drake —, de Rosa Hendrix holnap munkába megy ... Ne felejtse el, hogy Jimmy Driscoll-lal ebédel.

— Nem felejttem el — nyugtatta meg Mason. — Nem tudod véletlenül, hogy mikor akarja útnak indítani a poggyászatát?

— Én nem "véletlenül" tudom meg, amit tudok — mondta Drake, és halszája bohókás mosolyra húzódott. — Veritékes munka, koncentráció, tisztánlátás és éles elme kell hozzá, valami kivételes összetalálkozása az ösztönös és a ...

— Tudom, tudom — vágott a szavába Mason —, mindez benne lesz majd a számlában, amikor benyújtod. De kérem, nagy tapasztalata uram, világosítson föl, mikor szándékozik az a nő elvitetni a poggyászatát?

— A hordárnak azt mondta, fél tizenegyre menjen föl. A ház előtt vár majd a szállító.

— És azt nem tudja véletlenül, ó, földre szállt csodalény, hogy az a szállító, aki Miss Diana Morgan poggyászatát, elviszi, nem Mr. Harry Trader-e, a Trader Szállítóvállalattól?

Paul Drake arcáról lefagyott a mosoly. Kerek, enyhén düledt szemében meglepetés villant. Lepördült a fotel karfájáról, és fölállt. — Az áldóját, Perry! — mondta. — Nem tudom. De kideríteni! A fejemen találtad a szöveget...

— Értesíts, mihelyt megtudod! — szólt utána Mason, miközben Drake föltépte a kijárat ajtót, és elügetett a folyosón az irodája felé.

Mason Della Streethoz fordult. — Della, mi van a maga poggyászával?

— Én már szinte mindent becsomagoltam.

— Nem a holmijáról beszélek — mondta Mason. — A poggyászáról.

— A bőröndökre, táskákra, ilyenekre gondol?

— Igen.

— Ó, nagyjából elég lesz — mondta Della. — Kölcsönkértem néhány bőröndöt meg ...

— Van egy ötletem, ami mindent lepipál! — vágott a szavába Mason. — Miért ne fizessen Rita Swaine a poggyászáért? Van egy elgondolásom, amivel...

— Ide hallgasson, főnök! — szakította félbe Della. — Én nem akarom lekésni a hajót! Ha olyasmiben sántikál, amitől a dutyiban kötök ki, akkor jobb, ha kiveri a fejéből!

— Nem — nyugtatta meg Mason —, ez teljesen legális!

— Füttyülök rá, hogy legális-e. Legálisnak is látszik ?

— Hát... — habozott Mason — bevallom, hogy a látszat esetleg egy icipicit...

— Ennyi elég — vágott közbe Della. — A válasz egyszerűen: nem!

— Ugyan, Della, ne legyen már ilyen — mondta Mason. — Gyerekjáték az egész! Elmegy a város legjobb bőrdíszműveséhez. Vásárol magának egy sereg bőröndöt, táskát, kalapdobozt meg ami tetszik, és fölrakatja mindegyikre a "D. M." monogramot. Megrakja őket téglával, tűzifával, régi cipőkkel, hogy rendes súlya legyen, aztán fölveti egy szállítóval Rita Swaine lakására, a Chestnut Street 1388-ba. Megmondja a szállítónak, hogy a 408-as lakásban lesz, és hogy ha maga nincs ott, kérjen egy kulcsot a házmestertől, és rakja csak be a poggyászt a lakásba. Della Street ásitott.

— Sajnálom, főnök, nem érdekel! Amikor a hajó elindul holnap, én a fedélzeten akarok állni, és onnan integetni néhány irigy barátomnak, akik kijöttek elbúcsúztatni. Semmi kedvem rácsok mögött lenni, köszönöm szépen!

— Nem is kell — mondta Mason. — Mindez teljesen legális.

— Letartóztatnak?

— Nem tarthatják ott a börtönben . . .

— Ne azzal törődjön, hogy ott tarthatnak-e! Le fognak tartóztatni?

— Hát... — ismerte be Mason — lehet, hogy Holcomb őrmester egy kicsit kijön a sodrából ...

— Annyira, hogy bevág a hűvösre?

— Holcomb őrmester impulzív természet — mondta Mason. — De megmondom, mit csinálunk! Elébe vágunk, Della! Fogja a noteszát, diktálók!

— No jó — sóhajtott Della —, eddig még úgysem volt olyan eset, hogy ne falaztam volna a kisdéd játékaiknak ...

Odalépett az asztalához, kinyitotta a jegyzetömbjét, és kezébe vette a ceruzát.

— Készen állok, főnök — mondta —, miről van szó?

— "Folyamodvány — diktálta Mason — a törvénytelenül fogva tartott Della Street elővezetését elrendelő bírói végzésért."

15. fejezet

Alacsonyan szálló fellegeket hajtott a déli szél. Komor menetük egyenletesen vonult a város utcái fölött, néha egy-egy esőcseppel megkönnyebbülve. Nyomasztó délelőtt volt, vést sejtető.

A szállítóvállalat embere kényelmetlenül feszengett a bérház portása előtt. — Hát, én csak annyit tudok, hogy ő azt mondta, beköltözik — magyarázta. — Albérlő vagy micsoda. Azt mondta, minden "D. M." és holmi bemegy. Itt van ez a levél, azt mondta, adjam oda, ha nem megy simán.

— Márpedig nem megy simán — mondta a portás. Fölvágta a borítékot. Elolvasta a levelet, és megvakarta a fejét. — Hát, úgy látszik, ez rendben van — mondta. — Rita Swaine kifizette a lakbérét, de most börtönben van. Azt írja, hogy bizonyos Miss Della Street beköltözködhet a lakásába. Ezek pedig Della Street holmijai. Azt hiszem, Miss Swaine-nek joga van ehhez. Fölküldöm a fiút, hogy ajtót nyisson. A szállító bólintott, visszament a járda mellett álló furgonhoz, és elkezdte kirakni a táskákat, bőröndöket, dobozokat.

— Hogy fogja begyömöszölni azt a sok holmit egy lakásba? — érdeklődött a portás.

— Nem tudom — vallotta be a szállító. — De valahogy megcsinálom. Fölrakom egy halomba a padló közepén, ha másképp nem megy! Miss Street azt mondta, rakjam be őket. Be lesznek rakva.

A liftesfiú odalépett a portáshoz. — Főnök — mondta —, emlékszik arra a rendőrtisztre, aki azt mondta, hogy hívja föl, ha valaki be akar menni abba a lakásba?

— Nem akar bemenni senki — mondta a portás. — Egyszerűen ideszállítottak egy halom poggyászt. De mindenesetre szólok Holcomb őrmesternek.

Bedugott egy dugaszt a telefontáblán, fölhívta a főkapitányságot, és Holcomb őrmestert kérte, a gyilkossági csoporttól. Miközben várt, a szállító meg a liftesfiú fölvitte a poggyászt Rita Swaine lakásába. Pár perc múlva jelentkezett Holcomb őrmester. — Halló, tessék!

— A Chestnut Street 1388 portása beszél. Biztos emlékszik rá, hogy itt lakik Miss Rita Swaine, és maga megkért, hogy szóljak, ha valaki megpróbál bármit is kivinni. Hát, kivinni nem akarnak semmit, de hozni hoznak. Poggyászt. . . Miss Swaine azt az utasítást küldte, hogy Miss Street holmiját tegyék be a lakásába. A szállító hozott jócskán bőröndöt, táskát meg ... Egy pillanat, megnézem ... Igen, jól mondja, Della Street... Mi?!... Nahát, akármi legyenek! . . .

Kihúzta a dugaszt. Eltökélt, fontoskodóan komoly kifejezést öltött az arca.

Della Street, akit mintha skatulyából húztak volna ki, belibbent a kapun. Derűs magabiztossággal, mint a pókerjátékos, amikor egy halom kék zsetont tol az asztal közepére, odalépett a portás asztalához. — Miss Street vagyok — mondta. — Borzasztó hibát követtem el!

— Maga az, aki a poggyászt küldte Miss Swaine lakásába? — kérdezte a portás.

— Igen. De ennek a poggyásznak egyáltalán nem ott van a helye! Ez a „D. M.” poggyász, ezt a Trader Szállítóvállalathoz kellett volna vinni, megőrzésre! Hol van a szállító, kérem?

— Odafönn.

— Értem. Láttam a ház előtt a furgont — mondta Della Street, bódító mosolyt villantott a portásra, miközben odalépett a lifthez, és megnyomta a hívógombot.

A lift fölvitte a negyedik emeletre. A portás egy pillanatig tétovázott, aztán megint bedugta a dugaszt, fölhívta a kapitányságot, és Holcomb őrmestert kérte. Pár perc várakozás után közölték, hogy épp elment. A portás kihúzta a dugaszt. Ekkor kinyílt a lifttajtó, megjelent a verejtékező szállító, és elkezdte kihányni a bőröndöket, táskákat, kalapdobozokat. Két utat kellett tennie a liftnak, míg mindent lehozott. Della Street a második rakománnyal jött le, csinosan, üdén, mosolyogva. — Igazán nagyon szépen köszönöm! — szólta oda a portásnak, és kísértelt a kapun. A portás elismerő, mohó tekintettel nézett utána.

öt perc sem telt el, és becsörtetett Holcomb őrmester.

— Hol van?! — kérdezte.

A portás legyintett. — Minden rendbe jött, őrmester úr! Sajnálom, hogy háborgattam. Megpróbáltam újra elérni magát. Tévedés volt az egész, de most már rendben van.

— Mi a fenét akar mondani azzal, hogy minden rendben van?

— Hogy már elment.

— Kicsoda?

— Della Street.

— Tehát itt volt?!

— Igen.

— És a poggyász? Berakták a lakásba?

— Nem. Miss Street meggondolta magát. Azt mondta, tévedés történt, úgyhogy nem kell vesződni semmivel. Elvitte magával.

— Mit csinált?!

— Elvitte magával.

— Maga nyitotta ki a lakást?

— Nem személyesen én. A liftes.

— Berakták a poggyászt?

— Nem — mondta a portás —, épp ezt magyarázom, őrmester úr! Nem rakták be a poggyászt. Tévedés történt. Mihelyt megláttam Miss Streetet, rájöttem, hogy nyilván ...

— Ne ezzel törődjön! — förmedt rá Holcomb őrmester, és áthajolt az asztalon. — Bekerült a poggyász a lakásba? Akár csak egy pillanatra is?!

— Nézze, ha így teszi föl a kérdést, én nem tudom. Gondolom, egy-két darab benn volt a lakásban pár pillanatig. Én nem voltam fönn.

— Della Street egyedül maradt a szobában valamelyik bőrönddel?

— Hát én azt honnan tudjam ... várjon csak! Persze, nyilván, hiszen az első rakománnyal lejött a liftes meg a szállító is. Kirakodtak, és visszamentek a következő adagért. Miss Streetnek addig egyedül kellett lennie odafenn a ...

— Maga hülye! — üvöltött rá Holcomb. — Az a nő Perry Mason titkárnője! Perry Mason Rita Swaine ügyvédje! Ki akartak hozni valamit abból a lakásból! Másképp nem tudtak hozzáférni, így hát a nő bevitte a poggyászt, úgy intézte a dolgokat, hogy egyedül hagyják, kinyitotta valamelyik üres bőröndöt, beledugta, amire a foguk fáj, és szépen elvitte!

A portás hitetlen, döbbszent tekintettel meredt Holcombra.

— No de őrmester úr — szólalt meg végül —, hiszen Miss Street tetőtől talpig úrinő! Elegáns, finom, ápolt...

— Ugyan! — intette le Holcomb. — Maga az idegeimre megy! Hogy volt képes elengedni azt a nőt?

— Hogy tarthattam volna vissza?

— Közli vele, hogy le van tartóztatva! Itt tartja, amíg ide nem érek!

— De maga külön figyelmeztetett, őrmester úr, hogy egy léleknek se szóljak, hogy idejön!

Holcomb őrmester arca elsötétült, ahogy kereste a szavakat. Aztán a portásnak hirtelen remek ötlete támadt.

— Várjon csak, őrmester úr! Megmondom, hogy hova vitték a poggyászt! Ha siet, ott még utolérheti.

— Hol?

— A Trader Szállító Vállalatnál. Ott fogják tárolni.

— Hogy néz ki a poggyász?

— Nagyon finom holmik. Újnak látszanak, nagyon finom bőrből vannak, és ...

— Bőröndök?

— Mindenféle. Kalapdobozok, táskák, bőröndök ...

— Van rajtuk valami jelzés?

— Igen. "D. M." monogram mindegyiken.

— "D. M"?

— Igen.

— De hiszen Della Street a neve. Miért volna D. M. a poggyászában?
— Azt én honnan tudjam? Én csak azt tudom, amit láttam. Miss Street mondott valami olyasmit, hogy nem a D. M.-es poggyász az igazi. Ha át akarja vizsgálni, talán még elcsípheti, ha...
Holcomb őrmester sarkon fordult és kirohant. Egy pillanat múlva szirénázás hallatszott.

Emil Scanlon végignézett a halottszemle esküdtzékén.

— Az urak megtekintették a maradványokat — mondta.

Az esküdtek bólintottak.

— Ennek a halottszemlének az a célja, hogy megállapíthassuk, miként halt meg az az ember — mondta Scanlon. — Lehet, hogy baleset volt, lehet, hogy valami más. Még az öngyilkosság is lehetséges. Szíveskedjenek nagyon figyelni a tanúvallomásokra. Ez nem olyan, mint a bírósági tárgyalás. Én többé-kevésbé fesztelenül szoktam levezetni a halottszemléket. Arra törekszem, hogy kiderüljenek a tények. Vannak olyan halottkémek, akik nem szeretik, ha az ügyvédek kérdéseket tesznek föl. Néha én sem. De az ilyen esetekben, amikor úgy érzem, hogy az ügyvédek nem az alakiságokkal törődnek, nem az időt húzzák, hanem tényleges segítséget adnak ahhoz, hogy előbbre jussunk, szívesen fogadom a kérdéseiket. Azt hiszem, uraim, önök tudják a feladatukat. Most kérjük az első tanút!

Valami mozgás támadt a tárgyalóteremben. Egy férfi, akinek olyan alaposan be volt kötözve a feje, hogy csak az orra hegye és a felszeme látszott, tompa hangon odaszólt a halottkémnek:

— Kérem, engedjenek haza!

— Maga kicsoda?

— Jackson Weyman vagyok. Tanú voltam a múltkori halottszemlén, és valaki megidézett erre is. Beteg vagyok!

— Mi baja?

— Elfertőződtek a sebek az arcomon — magyarázta Weyman. — Semmi keresnivalóm az utcán! Otthon kéne feküdnöm az ágyban, és ...

Egy sovány, puritán külsejű asszony a terem túlsó végéből a szavába vágott: — Ugyanez igaz az én esetemben is! Mrs. Stella Anderson vagyok. Én is tanú voltam a másik ügyben. Idézést kaptam, hogy jelenjek meg most is, és tegyek tanúvallomást! Én az égvilágon semmit sem tudok arról a fiatalemberről ...

— Lehet, hogy mindketten többet tudnak, mint gondolják — mondta Scanlon. — Mivel idézést kaptak, felszólítom önöket, hogy üljenek le, és hallgassanak meg legalább néhány tanút. Ami önt illeti. Mr. Weyman, tekintettel egészségi állapotára, a lehető leghamarabb a tanúk emelvényére szólítom majd. Az első tanú azonban dr. James Wallace!

Dr. Wallace fölállt, és kiment az emelvényre.

— De én követelem, hogy csináljanak valamit, hogy hazamehessek! — mondta Weyman, akinek szavai csak tompán hallatszottak ki a kötés alól. — A sebfertőzősemm veszélyes lehet, ha nem vagyok teljes nyugalomban, és ...

— Orvosi igazolást kellett volna küldenie — mondta Scanlon. — Mivel idejött, jobb, ha leül és összeszedi magát. Pár percen belül végzek önnel. Csak néhány rutinjellegű kérdésem van dr. Wallace-hoz.

— Dr. Wallace, ön okleveles, gyakorló orvos, és a városi Jó Szamaritánus Kórház főorvosa, igaz?

— Igen.

— Több mint egy éve, ugye?

— Igen.

— Megtekintette az elhunyt maradványait a ravatalozóban?

— Igen.

— Ismeri az illetőt?

— Igen — mondta lassan az orvos. — Az illetőt e hó tizenharmadikán kezeltem kisebb horzsolásokkal, zúzódásokkal és traumás amnéziával.

— Hol, doktor úr?

— A Jó Szamaritánus Kórházban. Úgy tudom, hogy autóbalesetet szenvedett. Akkor nyerte vissza az öntudatát, amikor behozták a kórházba. Megállapítottam, hogy testi sérülései viszonylag felületesek, elláttam őket, és a beszélgetés során észrevettem, hogy traumás amnéziában szenved. Nem ...

— Pontosan mi az a traumás amnézia, Doktor úr?

— Külső erőszak hatására bekövetkező emlékezetvesztés. Nem tudta, kicsoda, sem azt, hogy hol lakik.

— Én ön mit tett, doktor úr?

— Leleményesen úgy irányítottam a beszélgetést — mondta dr. Wallace —, hogy szóba kerüljön Altaville. Előzőleg kiderítettem a zsebében talált jogosítványból, hogy altaville-i lakos, és Carl Packard a neve. Azzal, hogy úgy tereltem a társalgást Altaville-re és az ottani körülményekre, hogy nem fokoztam a beteg lelki megrázkódtatását, gyorsan sikerült megszüntetni a memóriazavart.

— Mit tett a jogosítvánnyal?

— Visszaadtam neki.

— És ő akkor tisztában volt vele, hogy kicsoda?

— Hogyne, emlékezett rá, és értelmesen elbeszélgetett velem.

— Doktor úr! Ez az ember, miután elhagyta a kórházat, eltűnt.

— Tudomásom van róla.

— Egy összetört gépkocsi alatt találtak rá, egy meredek szakadék mélyén a Santa Monica hegységben. Az elszenvedett súlyos sérülések nyilvánvalóan szinte azonnal a halálát okozták, amint a boncolóorvos tanúsítani fogja.

— Igen — mondta dr. Wallace. — Csak felületesen vizsgáltam meg, de azt megállapítottam, hogy a koponya teljesen összezúzódott.

— Számos belső zúzódása és csonttörése is volt. Nomármost, doktor úr, szeretném tudni, lehetséges-e, hogy a beteg nem gyógyult ki az ön említette amnéziából, hanem valamiféle kábulatban kóborolt?

— Teljesen lehetetlen! — mondta dr. Wallace határozottan és kissé ellenségesen. — Ha én gyógyultként elbocsátok egy beteget, akkor az gyógyult! Ha a legkisebb esély lett volna rá, hogy visszaesik, nem bocsátottam volna el. Természetesen tisztában kell lenniük azzal, hogy ha bekövetkezett volna valami független megrázkódtatás, esetleg egy másik sérülés, akkor létrejöhetett volna egy újabb, önálló traumás amnézia, de annak semmi köze sem lett volna az előbbihez! Persze semmi akadálya nincs, legfeljebb valószínűtlen, hogy ha valakit elüt egy autó, és gyógykezelésben részesül, utána rögtön újabb baleset történjen vele. Mindazonáltal ezek különálló, független balesetek.

— Ezt megértettük — mondta Scanlon. — Mit tud mondani az illető személyazonosságáról?

— Nos, tekintettel a tetem állapotára — mondta dr. Wallace —, a személyazonosságot természetesen csak bizonyos közvetett bizonyítékok alapján állapíthatom meg. Például egyértelműen kiderült, hogy az az ember, aki a kórházban a Carl Packard nevet adta meg, és állítólag Altaville-ben lakott, a valóságban Jason Braun volt, a Tűzbiztosítók Egyesületének nyomozója. A jelek szerint valamilyen nyomozás érdekében vette föl a Carl Packard álnevet. Amikor annyira visszanyerte az emlékezetét, hogy eszébe jutott az álneve, természetesen eszébe jutott az is, hogy miért kell titkolnia kilétét. Ez az oka, hogy egyszer sem ejtette ki a Jason Braun nevet, hanem belement abba, hogy ő az altaville-i Carl Packard. Nomármost, a Tűzbiztosítók Egyesülete ujjlenyomatot vetet minden nyomozójáról. A tetem részleges oszlása ellenére az ujjbegyek redőzete, a kanyarulatok könnyen felismerhetők. Nem vagyok ujjlenyomat-szakértő, anatómus azonban igen, és gondosan összehasonlítottam a tetem ujjlenyomatát Jason Braunéval. Már megbizonyosodván arról, hogy akit kezeltem, az a valóságban Jason Braun volt, habozás nélkül azonosíthattam a holttesttel, amely jelenleg a szomszédos ravatalozóban fekszik.

— Köszönöm, dr. Wallace — mondta Scanlon.

— Egy pillanat! — szólt oda Mason. — Megengedi a halottkém úr, hogy föltegyek egy-két kérdést? Scanlon bólintott.

— Amikor ez az ember, Packard vagy Braun, ahogy tetszik, visszanyerte az emlékezetét a kórházban, vagyis amikor visszaemlékezett, arra, hogy kicsoda, akkor beszélt önnek a balesetről, doktor úr?

— Igen.

— És mit mondott róla?

— Azt, hogy látott valamit az egyik jobb oldali ház ablakában, ami magára vonta a figyelmét, úgyhogy nem is nézte, hova megy; aztán hirtelen csak arra eszmélt, hogy valami nagy tömeg magasodik föl a bal oldalán. Csak annyi ideje volt, hogy meglássa, amint egy nagy bútorszállító kocsni épp bekanyarodik a Fourteenth Streetre. Fékezni próbált, de akkor már késő volt. A másik kocsni belerohant és elsodorta.

Packard az összeütközés pillanatában elveszítette az eszméletét.

— Engedelmelemmel — szolt közbe nyájas hangon Rodney Cuff —, tiltakozom a kikérdezés ilyen lefolytatása ellen. Ez az ember, Braun vagy Packard, ahogy tetszik, meghalt. Soha, semmilyen tárgyaláson nem tanúskodhat arról, hogy mit látott. Az, hogy ilyen közvetett módon igyekeznek a jegyzőkönyvben megörökíteni a tanúvallomását, teljesen szabálytalan, mert hallomáson alapszik, és következtetést kíván a tanútól!

— Tévedés — mondta Scanlon. — Azt akarjuk megállapítani, hogy ez az ember hogyan halt meg: megölték-e, öngyilkosságot követett-e el, vagy kábult állapotban vezette gépkocsiját, és azért zuhant le.

— Leszögezhetjük tehát, hogy ez az egyetlen célja a tanúvallomásnak? — kérdezte Cuff. — Hogy nincsen joghatása senkire semmiféle más ügyben, és ...

— Azt hiszem, mindenképpen ezt írja elő a törvény — szakította félbe Scanlon. — Mi csak azt akarjuk megállapítani, hogy mi okozta ennek az embernek a halálát. Amennyire tudom, Mr. Cuff, egyelőre nincsen az ügyfele ellen olyan vád, amely összefüggésbe hozná ezzel a halálesettel.

— Visszautasítom ezt a megjegyzést! — csattant föl Cuff. — Ön arra céloz, hogy a halottszemle bizonyítékai azt jelzik majd, hogy az ügyfelemnek, Mr. Driscollnak valami köze volt az esethez!

— Semmi ilyesmire nem céloztam — mondta a halottkém —, és véleményem szerint az ön viselkedése szabályellenes! Az ügyfele érdekeinek sem használ. Üljön le!

Cuff szóra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát, és lassan a helyére ereszkedett.

— Van még kérdése a doktor úrhoz? — érdeklődött Scanlon Perry Masontól.

— Nincs, köszönöm — mondta Mason.

— Az ügyésznek van kérdése dr. Wallace-hoz? — tudakolta Scanlon.

Overmeyer megrázta a fejét. — Egyelőre nincs — mondta. — A boncolóorvoshoz lesznek kérdéseink, a közlekedési rendőrokhöz, akik rábukkantak a holttestre ... Egy pillanat, mégis van egyetlenegy kérdésem! Dr. Wallace, nem mondott önnek ez az ember bármit, ami utalt volna rá, hogy mit látott abban az ablakban?

— Nem, attól eltekintve, hogy valami nagyon megdöbbenő, vagy lenyűgöző vagy ilyesmi volt. Nem emlékszem a pontos szavaira. Arra emlékszem, hogy olyan arcot vágott, mint aki eléggé zavarban van ...

— Köszönöm.

Dr. Wallace elindult kifelé a padosorok közötti átjárón. Perry Mason hirtelen odaszólt: — Egy pillanat, doktor úr! Szeretném, ha pár percig még itt maradna. Nem hiszem, hogy öt-tíz percnél több lesz. Volna szíves helyet foglalni ott?

Egy ülésre mutatott, amelyet addig ügyvédbojtárja, Jackson foglalt el. Az ülés most üres volt. Dr. Wallace összeráncolt homlokkal az órájára nézett. — Rendben van, de néhány sürgős eset vár a kórházban. Szeretném, ha a lehető leghamarabb távoznának.

— Igyekszünk, doktor úr — mondta Scanlon. — Csak foglaljon helyet egy percre.

Dr. Wallace lehuppant a székre. Szomszédja, Jackson Weyman a kötéséből kilátszó félszemével kíváncsian rábámult.

— A következő tanú — szolt Scanlon — Edward Bird, az egyik közlekedési rendőr, aki a baleset helyszínén rátalált a holttestre.

Edward Bird előrejött, hogy letegye az esküt. Szemmel láthatóan élvezte a rá irányuló érdeklődést. Nagyon peckesen állt meg az esküdtek előtt, és vigyázott, hogy csinosan, ránc nélkül feszüljön rajta egyenruhájának zubbonya. Megigazította széles, barna bőrvéről függő pisztolyát, leült, és a halottkém felé fordult.

— Ön az egyik rendőr, aki fölfedezte azt a holttestet, amely jelenleg a ravatalozó helyiségben fekszik? — kérdezte Scanlon.

— Igen, uram. A társammal, Jack Moore-ral átvágtunk a tengerparti útról Cone jó felé. Egyszer csak véletlenül észrevettem, hogy az út melletti lejtőn az egyik bokorról frissen letörött néhány ág. Megálltunk és körülnéztünk. Megtálaltuk a helyet, ahol valami nehéz tárgy átzúdult a fák között. Óvatosan leereszkedtünk a lejtőn, amely körülbelül húszméteres szakadékban végződött. Láttuk, hogy a szakadék mélyén egy kocsi fekszik fölborulva. Majdnem fél óránkba telt, míg lemásztunk hozzá. A vezető bizony ott maradt a kocsi alatt. A tető berogyott, és az elülső ülés támlája úgy törte össze a fejét, mint a tojáshejat:

A tetem már oszlóban volt. Két napja hevert a tűző napon.

— Mit csináltak önök?

— Értesítettük a halottkémeket, és hívtunk egy autómöntőt. Először a holttestet húztuk föl az útra, aztán a kocsit is.

— Jelen volt ön, amikor az ügyészség emberei megvizsgálták a gépkocsi kormánykerekeit, hogy vannak-e rajta ujjlenyomatok?

— Igen.

— Mit állapítottak meg?

— Hogy nem voltak ujjlenyomatok a kormánykeréken.

— Jelen volt ön, amikor a halott ruhájának zsebeit kiürítették?

— Igen,

— Megmutatok önnek egy csomó tárgyat, és megkérdezem, felismeri-e őket — mondta a halottkém. A páncélszekrényből elővett egy fekete bőrtáskát, kiemelt belőle egy törülközőt, és szétterítette tartalmát. A rendőr gondosan végigvizsgálta a tárgyakat, aztán bólintott.

— Igen, ezek azok a tárgyak, amelyek a halott zsebeiben voltak. Semmi más nem volt a ruháiban.

— Bizonyos ebben?

— Igen.

— És mit tud mondani a gépkocsiról, amely a szakadék mélyén feküdt összetörve?

— Lopott gépkocsi volt. Tizenharmadikán délután fél hétkor lopták el. A lopást körülbelül egy óra múlva jelentették be, és a kocsit nem látták egészen addig, míg a a szakadékban rá nem bukkantunk.

— Azt hiszem, ez minden — mondta a halottkém. — Van valakinek kérdése?

Mason lassan fölemelkedett.

— Önnek van kérdése, Mr. Mason?

— Van néhány kérdésem a tanúhoz — mondta az ügyvéd. — De nem tudom, időközben nem feledkezett-e meg Mr. Scanlon a Mr. Weymannak tett ígéretéről. Mr. Weyman nyilvánvalóan igen beteg, és úgy vélem, haladéktalanul a tanúk emelvényére kell szólítani, ha egyáltalán oda szólítják. Ami azt illeti, szerintem ebben az ügyben a bizonyítékok olyan egyértelműek, hogy nincs ok Mr. Weyman meghallgatására. Javaslom, hogy mentsék fel Mr. Weymant a tanúskodás kötelezettsége alól.

— Nem — mondta a halottkém. — Mr. Weyman itt van, és semmi sem indokolja, hogy ne tegyen tanúvallomást.

— De hiszen beteg — erősködött Mason.

— Nincsen róla orvosi igazolása — mondta Scanlon. — Ha olyan beteg, hogy nem tanúskodhat, akkor ezt igazoltathatta volna az orvosával!

— Pedig teljesen nyilvánvaló, hogy beteg — mondta Mason. — Nézzen rá, csupa kötés! Biztosan nem járkálna így bepólyázott arccal, ha egészséges volna ... Nézze, van egy javaslatom! Mellette ül egy orvos! Vizsgálja meg dr. Wallace az elfertőződött részt, és adjon ő egy igazolást. Én szerintem ne tanúskodjék az, aki ilyen állapotban van!

Dr. Wallace kérdően rápillantott a halottkémre. Scanlon merően nézte Perry Masont. Aztán odaszólt: — Rendben van, doktor úr, végezze el a vizsgálatot!

Dr. Wallace odafordult Weymanhoz, gyakorlott mozdulattal letépett egy darab ragtapaszt, megfogta a kötés végét, és elkezdte letekerni.

Weyman bal ökle meglendült. Az ütés telibe találta dr. Wallace állat úgy, hogy hátravágta a fejét. De az orvos keze még mindig a kötést markolta.

Weyman át akart lépni az ülés támláján. A halottkém föl kiáltott: — Fogják meg! — Valaki elkapta Weyman lábát. Weyman kétségbeesetten hátraugrott. A valamennyire felocsúdott dr. Wallace bal kezével elkapta Weyman gallérját. Jobbja a kötést rángatta. Hirtelen az egész kötés egy gubancban lecsúszott Weyman arcáról a nyakára. Dr. Wallace rámeredt, aztán tágra nyílt szemmel, döbbenet hátraugrott. — Úristen! — kiáltott fel. — A halott!

A zsúfolt teremben elszabadult a pokol.

Perry Mason odafordult Rodney Cufffhoz, és lekicsinylően megjegyezte: — Íme, a gyilkossági ügye, kollégám ...

A teremnek abban a részében, ahonnan Weyman próbálta kiverekedni magát, csak egy nagy, kavargó tömeg látszott. A halottkém meg sem kísérelt rendet teremteni. Maguk az esküdtek is föl pattantak székeikről, és beszálltak a csetepatéba. Perry Mason az órájára nézett, és rámosolygott Scanlonra. — Köszönöm a segítségét! Ötvenhét percem van arra, hogy visszamenjek az irodámba, magamhoz vegyem az útlevelemet, és elérjem a hajómat — Honolulu, Bali, Szingapúr és egyebek felé!

16. fejezet

Perry Mason nagy teljesítményű kétüléses sportkocsija bőgő motorral rohogott a Los Angelesből Wilmingtonba vezető úton.

— Nos — nézett vidoran az órájára Mason —, épp elérhetjük még, ha szerencsénk van. De csak azt vesszük, ami rajtunk van! Nem lesz a hajón a poggyásunk. Kár, hogy az a sok új poggyásza veszendőbe megy...

— Ó, dehogyan megy veszendőbe! — mondta Della Street. — Minden poggyásunk a fedélzeten van!

— Mi? Hol? Csak nem ...

— Az utat figyelje! — intette Della.

— Hol az átverés? — kérdezte Mason.

— Nincs itt semmiféle átverés — mondta Della. — Maga azt mondta, rakjam meg a bőröndöket téglával, ócska cipőkkel vagy bármi mással. Én nem láttam okát, így hát inkább az úti holmimmal raktam meg. Amikor kivittük Rita Swaine házából, nem azt mondtam a szállítónak, hogy vigye a Trader Szállítóvállalathoz, hanem, hogy vigye egyenesen a President Monroe fedélzetére. Hiszen csak arra volt szükség, hogy Holcomb őrmester azt higgye, hogy Traderékhez ment a poggyász! Ami pedig a maga holmiját illeti, rendeltem egy hordárt, elmentünk a maga lakására, összecsomagoltam, ami kell, és elvittem a hajóra. Gondoltam, magának úgysem jut az eszébe ...

— Derék kislány — mondta Mason. — Tudhattam volna, hogy maga mindenre gondol, amit én elfelejték ... Szóval Holcomb azt hitte, Traderéknél van a holmi! Ami a későbbiekkel illeti, én lemaradtam egy brosúrára, mert a halottszemléhez kellett kevernem a kártyákat, hogy az én szájam íze szerint menjen. Halljuk, mi volt?

— Nos — kezdte Della —, Holcomb őrmester elhúzta a csikot a Trader Szállítóvállalat irányába, és lelki szeme előtt egy "D. M." monogramos poggyász lebegett. Meg is találta annak rendje és módja szerint; és minél jobban bizonygatta Trader, hogy az a poggyász nem az enyém, Holcomb annál biztosabb lett benne, hogy Trader egy követ fűj magával. A végére már nagyon megdühödött, és szétcincálta a poggyászt. Megtalált benne rengeteg értéktárgyat, amiket azokból az épületekből csempészték ki, amelyeket az a bizonyos gyűjtőgatóbanda gyűjtött fel. Holcomb még nem tudta, mit lát, de a sok bundától, miegymástól gyanút fogott. Érintkezésbe lépett hát a nyomozókkal, és azok nyomban megállapították, miféle holmi. Holcomb őrmester erre természetesen letartóztatott engem. Aztán Summerwaite bíró aláírta az elővezetési végzést, és körülbelül akkor engedtek ki, amikor Trader beismerő vallomást tett.

— Weyman ellen vallott?

— Amikor eljöttem, még nem. Vallott viszont Prescott és Diana Morgan ellen! Mondja, nem lehetne kedves egy szegény, dolgozó nőhöz? Nem elégíthetné ki a kíváncsiságomat? Aztán semmi másra nem kell figyelnie, mint a vezetésre. Én személy szerint szeretném elérni azt a hajót...

— Nos — mondta Mason —, az egész ott kezdődött, amikor pszichológiai szempontból kezdtem megpiszkálni az ügyet. Úgy véltem, hogy Walter Prescott alkata inkább gyilkosnak való, mint áldozatnak, és ennek a faramuci gondolatmenetnek a következő lépése az a kérdés volt, hogy ki lehetett volna Prescott áldozata. Aztán Carl Packard eltűnésén kezdtem törni a fejem. És hirtelen felnyílt a szemem! Tegyük fel, gondoltam, hogy Walter Prescott, a biztosítási kárbecslő összejátszott — akár Wray tudtával, akár anélkül — egy gyűjtőgatóbandával! Tökéletes felállítás — és nem az első eset. És ha Packard szimatot fogott, és nyomára jutott Prescottnak, akkor Prescott pontosan az a fajta, aki habozás nélkül eltette volna láb alól. De Carl Packard, a logikus áldozat, nem lehetett áldozat, hiszen a kórházban önként kijelentette, hogy az ő hibája volt a baleset; hogy az ablakban látott valamit, azt nézte ... és akkor minden a helyére ugrott a fejében!

Packard már a sarkában volt a gyújtogatóknak. Elhatározták, hogy elteszik láb alól, de úgy, hogy gyakorlatilag lehetetlen legyen rájuk bizonyítani a gyilkosságot. Érti már, hogy történt? Weymant, az egyik bandatagot összeverték, hogy úgy nézzen ki, mintha könnyebben megsérült volna egy autóbalesetben. Aztán, amikor Packard elindult a Prescott ház felé, Harry Trader követte a nagy bútorszállító kocsival, és a megfelelő pillanatban belerohant. Rögtön ki is emelte, berakta a zárt bútorszállító kocsiba — figyelje meg, hogy a zárt teherkocsinak fontos szerepe volt —, és elhajtattott a kórházba. Legközelebb már a kórházban látjuk viszont a sebesültet. De ahogy a bűvész gyakran azalatt cseréli ki a tárgyakat, amíg a nézőtérről visszamegy a színpadra, itt az áldozatot cserélték ki útközben! Minél többet gondolkodtam rajta, annál világosabb lett, hogy nagyon is elképzelhető ez a gyilkosság. Jason Braunt, más néven Carl Packardot eszméletlen állapotban tették be a bútorszállító kocsiba. Lehet, hogy haldoklott. Lehet, hogy közvetlenül a gyilkos összeütközés ölte meg, amelyben a feje is úgy összezúzódott, hogy gyakorlatilag lehetetlen volt fölismerni.

Amikor a bútorszállító kocsit megérkezett a kórházba, az eszméletlenséget tettető Weymant hordágyra fektették és bevitték.

És most jön a mesteri húzás! Jason Braunnak véglegesen el kellett tűnnie. A banda gondoskodni akart arról, hogy semmi gyanús ne legyen az eltűnésében. Ezért bedobták azt a traumás amnéziát, és dr. Wallace szőröstül-bőröstül bevette! Bekötözte Weyman arcát, és Weyman hazament. Útközben leöntötte a ruháját egy kis whiskyvel, fölhajtott pár kupicát, és megjátszotta, hogy részegen verekedésbe keveredett.

Amikor hazaért, a felesége beszámolt a legújabb pletykáról: arról, amit Kandi Néni látott a Prescott házban.

Weyman tüstént rájött, milyen ragyogó alkalma kínálkozik arra, hogy büntetlenül lepuffantsa Prescottot! Prescott szálla volt a gyújtogatók szemében. Ugyanis csak egyetlen személyről tudjuk teljes bizonyossággal, hogy Jason Braun gyanakodott rá: Walter Prescottról. A banda félt: ha Braun tudja, hogy Prescott egy húron pendül velük, mások is tudhatják. És azt is sejtették, hogy ha WALTER letartóztatják, bemártja őket.

Merő véletlenségből, a kórházi színjáték részeként, a Packardot alakító Weyman kijelentette, hogy az ő hibája volt a baleset, mert elterelte a figyelmét valami, amit a ház ablakában látott.

Így hát Weyman átment Walter Prescott-hoz. Prescott a baleset után ment haza, felesége távozása és Rita Swaine megérkezése között. Weyman kesztyűt húzott, elővette rejtkehelyéről a pisztolyt, és kényelmesen, a barátság orvén megközelítve a mit sem sejtő Prescottot, beleeresztett három golyót. Aztán visszadugta a pisztolyt a rejtkehelyre, és távozott.

Nomármost, a gyilkosságot mindenképpen azután követték el, hogy Jimmy Driscoll odaadta a pisztolyt Rosalind Prescottnak — legalábbis, ha hiszünk Wray vallomásának. És nincs okunk, hogy kételkedjünk benne. Más szóval, Prescott életben volt öt perccel tizenkettő előtt. Azután pedig Driscoll idejének minden percével el tudunk számolni. Persze, esetleg otthagyhatta volna a telefont, és megölhette volna Prescottot. De nem tudtam elképzelni, hogy ő ölte volna meg, az időtől teljesen független okok miatt.

Figyelje meg, hogyan halt meg Prescott! A hálószobájában ölték meg, a küzdelem legcsekélyebb nyoma nélkül. Olyasvalaki ölte meg, aki a barátság leple alatt odaléphetett hozzá, előránthatta a pisztolyát, és belelőhetett anélkül, hogy Prescott veszélyt sejtett volna.

Prescott előzőleg bejelentette a rendőrségnek, hogy valaki ólálkodik a ház körül, és azt hiszi, meg akarja ölni. Nagyon valószínű, hogy Braunt látta, amikor az körülszaglászta a házat. Mindenesetre Driscoll, esküdt ellensége nem kerülhetett volna a közelébe a rendelkezésére álló idő alatt, nem lőhette le — a saját hálószobájában! Prescott ahhoz túl éber, túl rosszhiszemű lett volna. Nem, Prescottot jó barát ölte meg, olyasvalaki, akiben megbízott.

Rita Swaine megtehetette volna. Stella Anderson is. Mrs. Weyman is megtehetette volna. De egyikük sem tette volna meg igazán! Rita nem vette volna elő a pisztolyt a rejtkehelyről, miután erőt és fáradságot nem kímélve magára vonta Kandi Néni figyelmét a télikertben. Kandi Néninek és Mrs. Weymannak viszont semmi elképzelhető indítéka nem lehetett volna a gyilkosságra. És egyikük sem mehetett volna be a hálószobába anélkül, hogy Walter gyanút fogjon.

Rajtuk kívül csak egyetlen személy tudta, hova rejtették a pisztolyt: Weyman! A felesége biztosan elmondta neki, megkérdezte, mit tegyen, telefonáljon-e a rendőrségre, és így tovább. Ahogy átgondoltam,

teljesen kitisztult az egész.

Miután eddig eljutottam, és elképzeltem, hogy a banda nagy pénzre biztosított különböző üzleteket, elvitték a legértékesebb árukat, aztán fölgyújtották az épületeket, majd Prescott, mint kárbecslő, hatalmas kártérítést csikart ki a biztosítóktól, arra is rájöttem, hogy a bandának valamiképpen meg kellett szabadulnia a szajrétól!

Prescotték vörös hajú titkárnője nem tetszett nekem. Valami hamis volt a lényében. Hogy úgy mondjam, nem illett rá a gyors- és gépírói vagy titkárnői szerep. Mihelyt a nyomozás kiderítette, hogy kettős életet él, tudtam, hogy nem csalt a szímatom. Mint Diana Morgan, a sokat utazgató, gazdag elvált asszony, odavitethette a lakására a bőröndöket és dobozokat, aztán elszállíttathatta Traderrel. A bellefontaine-i lakás eszményi hely volt arra, hogy elrejtsek és szétválogassák a zsákmányt. Később, amikor már megvolt a helye, nyugodtan elvihették a táskákban, bőröndökben, kalapdobozokban.

— És Jimmy Driscoll? — kérdezte Della.

— Driscoll — mondta Mason — vagy az ügyvédje, Rodney Cuff, de lehet, hogy mindkettő, gyanított valamit. Azt hiszem, Jimmy azért keverte gyanúba Ritát, hogy ő meg Rosalind szabadon mozoghassanak, és fényt deríthessenek az ügyre. Sajnos, nem, lesz időm rá, hogy Rodney Cuff-fal leüljek boncolgatni a nyomokat és bizonyítékokat. De annak a fiatalembernek mindenesetre nem káposztalé van a fejében! Nagyjából egészében végig rájött, hogy miként történtek a dolgok!

— Weyman és Trader — mondta Della — tehát lopott egy kocsit, kivitték Jason Braun holttestét a Santa Monica-i hegyekbe, összetörték a kocsit, és olyan állapotban hagyták ott a holttestet, hogy az arca gyakorlatilag fölismerhetetlen volt. Jól mondom?

— Igen — bólintott Mason —, de én azt hiszem, hogy Braun arca a bútorszállító kocsiban lett olyan, a kórházba vezető úton ... Nem kellemes rágondolni.

Egy darabig hallgattak. Aztán Della Street megszólalt: — Miért akarta, hogy Holcomb őrmester megvizsgálja azt a poggyászt?

— Azért, mert úgy véltem, hogy bizonyítékra lesz szükségünk. Nem akartam leleplezni Weymant addig, amíg nem volt valami határozott bizonyíték a kezemben. Weyman nagyon okosan megjátszotta a bárdolatlan tahót, és engem is elbolondított. Amikor rádöbentem az igazságra, úgy véltem, nem engedelmeskedik majd az idézésnek, és a nyílt tárgyaláson kell majd megvádolnom. Tudja, Weymannak az égvilágon senkitől sem volt félnivalója, egyetlen embert kivéve. Ez az ember dr. James Wallace volt. Tudván, hogy dr. Wallace valószínűleg tanúskodni fog Jason Braun halottszemlén, nem hittem volna, hogy Weyman lesz olyan vakmerő, hogy eljőjön. De Weyman ebben okosabb volt, mint amilyennek néztem. Ha az idézésre nem jelenik meg, az önmagában is gyanús lett volna. Weyman azonban túljárt mindenkinek az eszén, amikor közölte, hogy elfertőződött az arca, és bebugyolálta úgy, hogy senki sem ismerhetett rá.

Én persze gondoltam, hogy ha Holcomb egyszer szagot fog, akkor előbb-utóbb mindent kiszed Traderből és Rosa Hendrixből, de akkorra hol lett volna már a mi hajónk? ... Elhatároztam, hogy ha Weyman megjelenik a halottszemlén, látványos, fergeteges leszámolást csinállok! Nagy vonalakban elmagyaráztam Scanlonnak, hogy miben sántikálok, és ő hajlandó volt szabad kezet adni, ésszerű határokon belül

— Miért nem ment el Holcombhoz, és mondott el neki mindent? — kérdezte Della.

Mason kajánul kuncogott. — Először is azért, mert Holcomb magának akart volna minden babért.

Másodszor pedig azért, mert úgysem lett volna hajlandó együttműködni. Sosem tudtam volna rávenni, hogy nyissa föl Diana Morgan poggyászát, ha nem hitetem el vele, hogy annak a poggyásznak a tartalma ellenünk szól!

— Mitől fogott gyanút éppen Weymanra, főnök?

— Először is, ő meg Prescott ugyanakkor költözött arra a tájékra: hat hónappal ezelőtt. Aztán ahhoz, hogy a személycserét végre lehessen hajtani a bútorszállító kocsiban, annak, aki bement a kórházba, orvosi ellátást kellett kapnia. Ha visszagondol arra, amit dr. Wallace mondott, hogy főleg az arcon voltak felületes sérülések, az volt a csoda, hogy már előbb nem gyanakodtam Weymanra!

— Trader is benne volt Prescott meggyilkolásában?

— Nem. Semmit sem tudott róla, hiszen minden további nélkül odaszállította a holmit Prescott garázsába. Aztán, amikor értesült a gyilkosságról, és tudta, hogy a rendőrség át fogja kutatni a garázst, fölcsempészett

mindent Diana Morgan lakására, hogy aztán bőröndökbe csomagolva, behajózásra kész állapotban elvihesse az éjjel Della Street eltűnődve összeráncolta a homlokát.

— Weyman miért segített Driscollon? Miért vallotta eskü alatt, hogy látta telefonálni?

— Mert ravasz, mint az ördög! — nevetett föl Mason. — Fűtült Driscollra, de azzal, hogy — látszólag vonakodva — elismerte, hogy látta Driscollt onnan, ahol állt, alibit biztosított magának a baleset idejére, ha netán valaki kíváncsiskodna. Okos húzás volt. Elmondott mindent a feleségének, tudván, hogy az továbbadja majd Kandi Néninek, Driscoll ügyvédje pedig nyilván kikérdezi majd Kandi Nénit. Ezzel a rendezéssel mindenkit elbolondított. Én esetleg kétségbe vonhattam volna, hogy Jimmy Driscoll volt az, akit a telefonnál látott, de egy pillanatra sem kételkedtem abban, hogy Weyman odakinn volt az utcán, nem pedig a bútorszállító kocsiban, olyan tökéletesen építette föl az egészet.

— No jó — mondta Della —, már eleget tudok ahhoz, hogy a többivel magam is elboldoguljak. Most már csak a vezetéssel kell törődnie.

Mason az órájára pillantott, összeráncolta a homlokát, és rátaposott a gázpedálra. — De még mennyire! — mormogta.

17. fejezet

A President Monroe kürtje utolsót bődült. Egy perc múlva indulás, a kísérőket már kizavarták a partra. A matrózok készenlétben álltak, hogy felhúzzák a hajóhidat. A zenekar játszott.

A felhők, amelyek délelőtt ködbe burkolták az öblöt, már kissé feltisztultak, és helyenként átlátszott egy-egy darabica kék ég. A serpentinek színes szalagjai lenyúltak a fedélzetről a partra, az utasoktól a búcsúztatásukra kijött barátaikig. A rakpart szélén sorban álltak az emberek, és vígan kurjongattak a hajó korlátjánál állóknak.

Az egyenruhás rendőr, aki fontoskodva irányította a gépkocsik parkolását, ásítást fojtott el. Fél órával ezelőtt tucatszámra érkeztek a kocsik, öt perc múlva tömegesen mennek majd el. De most semmi más dolga nem volt, mint hogy kidüllesztett mellel, fontoskodva parádézzon a parton.

Hirtelen fölkapta a fejét, mert kerékcsikorgást, bőgő motorzajt hallott. Szájához emelte a sípját, aztán félreugrott a kocsi elől, amely megfarolt, csúszott egy kicsit, és zökkenve megállt.

Mason kiugrott, ráordított: — Parkolja le valahol a kocsit! — karon ragadta Della Streetet, és föliramodtak a hajóhídon, pontosan abban a pillanatban, amikor a hajókürt rekedten, visszhangot verve felbődült.

A hidat elhúzták, a köteleket eleresztették. Az ügyvéd és titkárnője az eszeveszett rohanástól kifulladásra megállt a korlátnál, nevetve, zihálva, és lenéztek, át az olajos víz egyre szélesedő csíkján, a fölfelé fordított arcok tengerére.

— Oda nézzen, Della! — mondta egyszerre Mason. — Ott, a hetes állásnál!

Della Street követte Mason tekintetét. Rodney Cuff, Jimmy Driscoll, Rosalind Prescott és Paul Drake egymás mellett álldogált. Drake abban a pillanatban vette észre őket, amikor Della odanézett. Odaszólt valamit társainak, aztán elüvöltötte magát: — Perry! Majd a nyakunkat törtük, hogy ideérjünk! Egy ügyfelem szeretné, hogy elvállald az ügyét! Pont a te asztalod! Van pénze bőven, és olyan ...

— Nem érdekel! — kiáltott vissza Mason.

— Visszajöhetsz a révkalauzzal — ordított Drake —, és ...

— Nem érdekel — vágott a szavába Mason integetve, — Randevúm van Szingapúrban!

Cuff is odakiáltott: — Gratulálni akartam magának! Még azt sem tudtam, mit csinál, és már el is tűnt! Csodálatos volt!

— Köszönöm! — kiáltott vissza Mason.

— Hé, Paul, mondd meg az ügyfelednek, hogy forduljon Rodney Cuff hoz! Majd írok Waikikiből! A hatalmas motorok rezgése fölerősödött, a hajó gyorsult. Drake valami érthetlent ordított még. A rakpart, rajta az integető alakokkal, hátramaradt.

Mason odafordult Della Streethez. — Nos — érdeklődött —, betartottam az ígéreteimet?

Della fölnézett rá. Arca kipirult. A friss tengeri szellő lobogtatta a haját.

— Mi az hogy! — mondta.

— Most viszont az a nagy kérdés — mondta Mason —, hogy mitévők legyünk a maga poggyászával. Minden darabon D. M. monogram van? •

— Nem tehet eltávolítani?

— Nemigen — mondta Mason hunyorítva. — Beleütötték a bőrbe. De azért van egy ötletem ...

— Micsoda?

— Ha magából Mrs. Mason válna, épp megfelelénének a kezdőbetűk. Diana Morgan helyett Della Mason ...

— Mondja, maga most megkérte a kezemet?

Mason bólintott.

Della elgondolkodva bámult a vízre, aztán nyíltan Mason szemébe nézett.

— És mint felesége — kérdezte —, továbbra is a titkárnője maradnék?

— Aligha. Nem parancsolgathatnék magának. Nem jól venné ki magát az ügyfelek előtt. De magának nem is kellene dolgoznia. Lehetne saját kocsija meg ...

— Így képzeltem én is — vágott a szavába Della. — Most jól kijövünk egymással úgy, ahogy vagyunk. De maga beültetne engem egy gyönyörű házba mint feleséget. Aztán kerítene egy titkárnőt, hogy segítsen a munkájában. És mielőtt kettőig számolhatnék, maga már az új titkárnőjével osztozna az izgalmas élményekben, én meg teljesen kimaradnék az életéből! Nem, nem, Perry Mason, nem való magának a házasság! Túl intenzíven él! Túlzottan körülveszik a rejtélyek. És inkább az életünk legyen közös, mint a bankszámlánk!

— De gondoljon arra a töméntelen poggyászra! — mondta Mason, és átfogta a derekát. — Ott van az a tökéletes D. M. monogram, nem hagyhatjuk kárba veszni...

Della odabújt hozzá. — Nem — mondta —, azt hiszem, nem csal a szimatom, főnök! Azt hiszem, jobb, ha megmaradok Della Streetnek, és rossz a monogram, mint ha Della Mason leszek, és minden más rossz. De mondok valamit: kérdezzen meg újra majd Szingapúrban!

— Szingapúr messze van — mondta Mason. — Nem lehetne Waikikiben?

Della föl kacagott, és hátravetette a fejét, hogy arcába fújjon a szél. — Mindig türelmetlenkedik! — mondta. — Jöjjön, járjunk egyet a fedélzeten. Nem hiszem, hogy magának feleségre volna szüksége. De azt nagyon is tudom, hogy kell magának egy titkárnő, aki hajlandó néha bevonulni a dutyiba, hogy segítsen magának ...

És kart karba öltve elindultak a fedélzeten.

Felelős kiadó a Magvető Könyvkiadó igazgatója Felelős szerkesztő Zentai Éva • Műszaki vezető Sebestyén Lajos • A kötetet Kovács Gábor tervezte • Megjelent 14 (A5) ív terjedelemben, 1977-ben Primusz betűtípusból • MA 3037
76.2889 Athenaeum Nyomda, Budapest — Rotációs magasnyomás. Felelős vezető: Soproni Béla vezérigazgató
ISBN 963 270 495 9 ISSN 0324-3117